HUGO BETTAUER

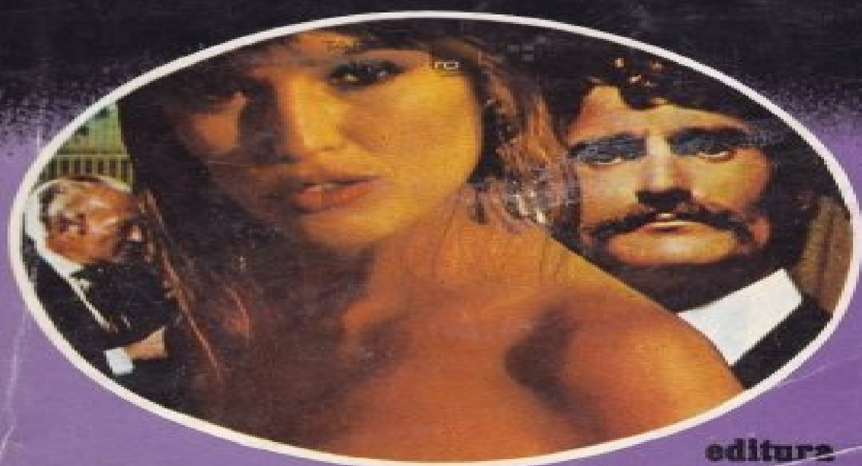
Cea mai frumoasă femeie din lume

editura
CART-TEI

HUGO BETTAUER

Cea mai frumoasă femeie din lume

editura
CART-TEI

HUGO BETTAUER

Cea mai frumoasă femeie din lume

Capitolul 1

Un bărbat bogat

Henry Garrick, urmat de secretarul său particular Fred Holme, făcea inspecția zilnică prin cele patruzeci și opt de etaje ale clădirii Garrick. Lunecă pe trotuare rulante de-a lungul coridoarelor nesfârșite, iar ascensoarele îl urcară cu iuțeala fulgerului de la un etaj la altul.

În sălile spațioase, în fața registrelor, a mașinilor de scris și de calculat stăteau sute de fete și bărbați, care abia ridicară ochii când stăpânul acestei întreprinderi uriașe trecu printre birouri. Bărbații știau că lui Garrick nu-i plăcea când funcționarul își întrerupe lucrul, și până și cele mai frumoase dintre dactilografe renunțaseră de mult să încerce a-1 fascina printr-o ocheadă lascivă, înfocată sau supusă. Numai șeful de secție din sala respectivă cobora de pe estrada unde trona, spre a raporta stăpânului atotputernic despre situație, în cât mai puține cuvinte. Într-una din săli se aflau birourile de contabilitate și corespondență ale uzinelor metalurgice, într-alta acelea ale industriei de automobile Garrick; monopolul săpunului ocupa două săli imense, banca un etaj întreg, de asemenea administrația bunurilor Garrick, trustul de țesătorie Garrick, compania de navigație Garrick, societatea „Western RailRoad“ de căi ferate, al cărei președinte și principal acționar era Henry Garrick. Un etaj întreg fusese destinat exportului în Europa, altul exportului în Asia, și fiecare din săli era ocupată de birourile pentru afacerile cu Germania, Franța, Spania, India, Japonia, Rusia și Italia.'

Un european n-ar fi înțeles cum poate cineva să lucreze în sălile acestea, în care se aflau câte cincizeci de funcționari în fața a cincizeci de birouri. Cel puțin treizeci de mașini de scris țăcăneau în același timp, cel puțin tot atâtea convorbiri telefonice aveau loc deodată, dat fiind că fiecare masă avea telefonul ei, în legătură cu centrala și cu șeful de secție. Acesta trona asupra întregii săli, cu mâna stângă apăsa neîncetat pe una sau alta din cele cincizeci de clape, care dădeau drumul semnalul telefonic celor cincizeci de mese, cu mâna dreaptă scria notițe, cu gura vorbea în pâlnia aparatului, cu urechile asculta răspunsul care venea prin receptor.

Foșnetele, șoaptele, țăcăniturile, soneriile și chemările produceau o larmă asurzitoare; totuși, în haosul acesta aparent domnea ordinea cea mai desăvârșită și voința cea mai concentrată.

Henry Garrick, înalt, cu umerii lăţi, cu figura ascuţită, aspră, de o regularitate statuară, cu ochii cenuşii şi reci, cu părul brun, era tipul americanului din Nord, care, în togă, arată ca Iuliu Cezar, în sacou ca un campion de box, iar în frac ca Mac Kinley. În vârstă de treizeci şi şase de ani ar fi putut să aibă şi treizeci sau patruzeci şi cinci, şi ar fi părut acelaşi tip banal, dacă fruntea înaltă şi boltită şi privirea lui rece şi pătrunzătoare, n-ar fi trădat o inteligenţă sclipitoare. Şi sub alte raporturi se deosebea de yankeul obişnuit. În vreme ce acesta este cu desăvârşire lipsit de talentul de a învăţa limbi străine, Garrick, deşi nu fusese decât în trecere, câteva săptămâni, în diverse rânduri, prin Europa, cunoştea aproape la perfecţie, afară de limba lui maternă, germana, italiana şi franceza.

Secretarul lui, Fred Holme, cam de o vârstă cu dânsul nu semăna sub nici un raport cu şeful său. Destul de voluminos, chiar gras după concepţia americană, cu obrajii bucălaţi, cu ochii negri şi o privire veselă, părul scurt şi ţepos ca la arici nu semăna deloc a american, ci mai curând cu un cetăţean francez, cuminte, aşezat şi cu gusturi burgheze. Înfăţişarea lui îţi inspira încredere, iar la Clubul progresist, unde Holme era membru marcant, ceilalţi susţineau că pe „Fatty“, cum fusese poreclit, nu-1 văzuse încă nimeni trist vreodată.

Inspecţia dura de două ceasuri. Fred Holme începuse să asude şi să gâfâie, pe când faţa şefului nu trăda nici-o oboseală. Rămăsese imobilă, ca de piatră, ochii nepătrunşi nu arătau nici mulţumire nici supărare, la auzul diverselor comunicări. O tranzacţie nu izbutise, pagubele erau foarte mari, filiala din Beijing comunica încheierea unei uriaşe afaceri, care avea să aducă un venit de zece milioane de dolari Garrick nu clipea măcar din ochi, făcea un semn imperceptibil-din cap, dădea ordine scurte, precise, trecea mai departe, lăsând pe subalternii săi cu un sentiment de nesiguranţă, de îndoială. Îi ţinea la distanţă, nu ştiau nimic despre viaţa lui intima, nu găseau nici-o punte care să-î lege de creierul lui, îi admirau energia, neobosită ziua şi noaptea, îl socoteau o maşină care' asculta de resorturi şi pârghii ascunse.

Ultima secţie ce trebuia vizitată în ziua aceea era cea germană. Şeful de secţie Peter Nfâler,un teuton uriaş, cu părul alb de blond ce era şi ochii blânzi albaştri, veni să dea raportul.

— Francezii ne fac şicane la fabrica noastră din Barmen, nu-i lasă în pace pe inginerii noştri. M-am pus în legătură cu Washington, preşedintele

Coolidge în persoană a însărcinat pe consulul nostru din Elberfeld să protesteze energic. Francezii ăștia devin din ce în ce mai obraznici față de americani.

Pe buzele subțiri ale lui Garrick trecu umbra unui zâmbet.

— Te rog, nu amesteca în afaceri aversiunea dumitale, lesne de înțeles, împotriva francezilor. Eu nu pun mare preț pe notele diplomatice. Cred că ar fi mai bine să trimitem acolo pe cineva, care să le astupe gura francezilor cu dolari. Te rog să iei măsuri în consecință! Altceva?

Capitolul 2

Logodnicii

Moller, șovăi, rămase încurcat.

— Ceva de mică importanță. Contabilul Jensen și Miss Burger vă roagă să le acordați un concediu extraordinar de o săptămână. Se căsătoresc lunea viitoare și ar vrea să facă o călătorie de nuntă.

Lui Garrick îi fu de ajuns să-și arunce odată ochii asupra celor cincizeci de funcționari, ca să ghicească cine e Miss Burger și care e logodnicul ei, Jensen.

— Să vie încoace!

Tânărul german, Willi Jensen, se prezentă sfios și intimidat în fața atotputernicului șef, pe când logodnica lui, sigură de sine și plină de curaj, făcu o reverență. Garrick îi examină într-o clipă.

— Vi se acordă concediul. Ce leafă ai, Jensen?... Patruzeci de dolari pe săptămână... și dumneata, Miss Burger?... Douăzeci și cinci. Mister Moller, le mărești leafa la amândoi cu câte cinci dolari. Vă urez multă fericire.

În timp ce tânărul nu mai înceta să facă temenele, fata nu se sfii să întindă mâna celui mai bogat om din lume.

— Vă mulțumesc, mister Garrick. Și mai am o rugăminte: La nunta noastră, care va avea loc la Hotel Belvedere, iau parte toți funcționarii de la secția germană. Ne-ar face o mare cinste, dacă ați pofti și dv., Mister Garrick.

Moller fu atât de îngrozit, că deschise gura mare. Și întreaga sală fu atât de uimită de o îndrăzneală ca aceasta, că toate mașinile de scris își întrerupseră activitatea și cincizeci de perechi de ochi se ațintiră asupra grupului din față. Logodnicul se încovoiase ca un briceag. Pe fața rotundă a lui Holme flutură un zâmbet de mulțumire. Garrick însă rămase nemișcat, șovăind numai o clipă până să dea răspunsul. Apoi scutură cu putere mâna întinsă a fetei.

— Miss Burger, voi petrece cu plăcere luni, o jumătate de oră în compania dv. și a prietenilor dv.

Vestea senzațională -străbătu din sală în sală, din etaj în etaj, până când fu aflată de întreg zgârie-norul: Henry Garrick va lua parte la nunta modestă a unor umili funcționari germani, care avea loc într-un hotel de mâna a doua.

Jar Miss Burger, abia acum își dădu seama de r noi mi lat ea îndrăznelii ei și, de fericire, mândrie h-aiibi. Începu sa plângă în fața mașinii ei de

Capitolul 3

O nuntă simplă

În automobilul mare, cenușiu, care-i ducea la vila de pe Riverside Drive, cei doi bărbați stăteau tăcuți. Fred îl însoțea pe șeful său, pentru că acesta voia să mai lucreze până noaptea târziu, în apropierea locuinței, Garrick îi spuse:

— Fred, azi e vineri și luni avem nunta aceea. Până atunci te rog, vezi să găsești o casă, drăguță, mică, confortabilă la Long Island. E cam îndrăzneață femeiușcă aceea, dar pare deșteaptă.

Ospățul de' nuntă la Hotel Belvedere decurse într-o atmosferă cam rece, musafirii fiind cam intimidați de prezența lui Garrick, care stătea tăcut și destul de serios. Afară de asta, mai era împrejurarea că nu se servise nici-un fel de băuturi alcoolice. Nu-i vorbă, și-âr fi putut procura ei șampanie și vinuri deși prohibiția dăinuia de sase ani, dar nimeni nu îndrăznea să calce legea în prezența lui Garrick. Se mulțumeau cu mustul nefermentat al strugurilor, zmeurei și cireșilor, așa numitele „soft drinks“, care au un gust foarte plăcut, dar nu însuflețesc și nu aprind sângele ca băuturile alcoolice. Apoi nimeni n-ar fi îndrăznit să povestească, în prezența marelui yankeu, acele anecdote pipărate, dar nesărate, care au ca subiect evenimentele din noaptea nunții și care o fac pe mireasă să roșească, iar pe mire să se zăpăcească.

Încât petrecerea nu prea avu farmec, toți erau demni și tăcuți, iar Garrick își dădu seama că el le strică cheful și se necăji, pe când Fred Holme turba de necaz că p-avea ce bea și se gândi cu părere de rău la dulapul secret de la el de acasă, în care stăteau înșirate un regiment de sticle cu whisky, vin de Rin și de Bordeaux.

Peter Moller, șeful secției germane, bătu în paharul lui cu must de banane la gheață, ținu un discurs bâlbâit, fără sfârșit, un fel de imn de slavă pentru mister Garrick, figura cea mai proeminentă, americanul de frunte, socotit de subalternii săi ca un adevărat părinte.

Garrick se simți obligat să răspundă, vorbi pe scurt, dar cu miez. Făcu aluzie la flagelul din Europa, la lipsa de locuințe și zise:

— Darul meu de nuntă pentru tânăra pereche corespunde dorinței, ca în țara noastră fiecare familie să-și aibă căminul ei propriu. Din fericire, noi am biruit una din cele mai groaznice urmări ale războiului, lipsa de locuințe, pe câtă vreme în Europa mai cu seamă în Germania și Austria, ea

se simte cumplit. După rapoarte demne de crezare, pe care le-am primit din Viena, un oraș mare pe care nu-1 cunosc, dar care trece acolo drept un vechi centru cultural, — lipsa de locuințe are un efect mai dezastruos decât ciuma. Ea sapă fericirea familiei, duce pe oameni la deznădejde, la omor și la sinucidere, surpă moralitatea, pustiește existențele. Mi se spune că soții sunt siliți să trăiască separați, sau să tolereze în odaia lor oameni străini, ceea ce dă naștere la conflicte, la ură, până se produce dezbinarea. Ceea ce dovedește că acolo energiile au secat, puterea de acțiune s-a paralizat și în loc să clădească, oamenii nu mai sunt în stare decât să se tânguie și să se văicărească. Noi americanii, însă, singurii învingători, clădim și muncim, iar micul meu dar să fie o dovadă de însănătoșirea noastră. Urez tinerei perechi să petreacă numai ceasuri de fericire în căsuța din Long Island.

Aplauze, urale, strângeri de mână, felicitări. Henry Garrick își luă rămas bun și plecă, rugând pe secretarul său să mai rămână.

Imediat după plecarea lui Garrick, Fred Holme îl chemă pe directorul hotelului și-i dădu ordin să îngrijească de o băutură mai cumsecade. Directorul pricepu ce vrea și după câteva minute, apăru pe masă o baterie de sticle, purtând fiecare o etichetă, pe care sta scris „apă gazoasă. Dar numai apă gazoasă nu era, ci un vin vechi și bun din regiunea Moselei și a Rinului.

Și abia acum începu adevărata^petrecere de nuntă!

Capitolul 4

Sărmanul bogătaș

Garrick se plimba încolo și încoace în biroul palatului său de pe Riverside Drive. Masa de scris era acoperită cu scrisori și acte, documente importante așteptau rezoluția lui; vroia să ia chiar în cursul acestei nopţi o hotărâre cu privire la cumpărarea unei mine de cupru, dar n-avea chef să se apuce de lucru, ci, muncit de gânduri, se plimba în lung și în lat.

Tăcerea și singurătatea în palatul mare de marmură, îl întristau în ziua aceasta. Gândurile îi zburau mereu la nunta modestă din micul hotel german. Ce fericit părea tânărul mire, ce veseli și mulțumiți ceilalţi! Oamenii aceștia sărmani nu cunoșteau senzația singurătății, aveau neveste și copii, cei tineri câte o iubită, o „sweet-heart“, când părăseau zgârie-norii lui Garrick deveneau oameni liberi, voioși, nu se mai gândeau la bani și afaceri, își petreceau vremea în felul lor modest.

Pe când dânsul? Era un posedat al muncii și al ambiției, pentru el nu exista repaos, o vacanţă, o fericire discretă... nimic decât munca și iar munca. De doi-trei ani încoace își petrecea jumătate din noapte aici la masa asta de scris, singur sau cu directorii lui, până și în scurtul lui somn îl urmăreau cifrele și planurile. La șapte dimineața nu mai avea răbdare să stea în pat, era asaltat de idei noi, înghițea cafeaua fierbinte, alerga în City și se arunca în vâltoarea muncii, care îl aștepta cu brațele deschise.

Și când te gândești că era încă tânăr! Câţi ani avea? Treizeci și șapte? Nu, abia treizeci și șase! Și viața îl ispitea destul de des, mii de femei frumoase îl înconjurau, încercau să-l cucerească cu privirile lor dornice. Dar el n-avea timp pentru femei, n-avea timp să-și trăiască viața.

Un râs silit rupse tăcerea înconjurătoare.

Cine ar crede că de doi ani nu mai îmbrățișase o femeie? El bărbatul voinic, sănătos, de treizeci și șase de ani?

Nu zău, cum se face? Dimineața, după-amiaza, seara, când îl căutai era ocupaţ, nu putea să scape de la muncă măcar pentru un ceas. Iar noaptea... da, în nopţile lui singuratice simțea uneori cum i se urcă sângele la cap de dorință, cum plapuma îi devine o povară insuportabilă; atunci întindea brațele, dornic să cuprindă în ele trupuri goale de femei, născocite de imaginația lui. Până când sărea jos din pat, alerga în odaia de baie, făcea un duș rece ca să-și răcorească trupul încins, ridica greutăți mari, pentru ca pe

urmă, istovit, să se vâre în pat și să se gândească din nou la tranzacții, fuziuni, creații noi și afaceri colosale.

Asta era viaţa lui, viaţa invidiată, admirată, devenită aproape legendară, a celui mai bogat om din lume!

La ce bun toate acestea, de ce să nu-i pună capăt, de ce să nu înceapă o viaţă nouă, să plece în Europa, în continentul unde omul știe să guste viaţa din plin? Ce rost are să îngrămădești milioane peste milioane, ce scop are să muncești și să te străduiești, mai rău ca ultimul dintre funcţionarii tăi, mai rău ca un salahor?

Garrick se scutură.

— E ridicol să vrei să lupţi cu toate acestea! Așa i-a fost scris, ăsta i-a fost destinul, rostul vieții și... basta!

Și totuși! Nu s-ar putea face și una și alta? De ce nu și-ar lua și el o nevastă frumoasă, care să-i facă doi-trei copii, de ce n-ar fura câteva ceasuri de muncă spre a gusta și el din plăcerile vieții? Bineînțeles că dacă ar avea o nevastă, ceasurile de bucurie și de fericire ar veni de la sine. O femeie ar avea asupra lui drepturi sfinte, cărora el nu s-ar împotrivi. Ar întreprinde călătorii în tovărășia ei, ar citi cărți, ar frecventa teatre, ar face petreceri. Așa mai înțelege și el viața, ar trebui s-o înțeleagă!

Capitolul 5

Americanele

Dar unde s-o găsească pe femeia aceasta? Pe femeia frumoasă, simpatică, bună, care să fie numai a lui, să-1 iubească pe el, nu numai miliardele lui? Oare ar putea s-o găsească aici, în America?

Fără să vrea, se gândi la căsnicia părinților lui. Tatăl său fusese un om aspru, fără scrupule, omul banilor; trăise numai pentru muncă, întocmai ca dânsul. Emigrase din Scoția în noul continent ca un umil ucenic de lăcătușerie, apoi, cu o încăpățânare de fier, tăind în dreapta și în stânga, își croise drumul, iar după ce se îmbogățise, la maturitate, se căsătorise cu o fată americană. I-a adus oare căsnicia multă bucurie și fericire? Garrick fu nevoit să recunoască, spre părerea lui de rău, că nu. Mama lui fusese o femeie rece, care se pricepuse să-i stimuleze ambiția de bărbat, dorința de a răzbate, dar nu fusese în stare să-i fie o tovarășă demnă.

Tatăl lui muncea de dimineață până seara pe când mama lui călătorea sau se ducea în societate, nesinchisindu-se nici de bărbat, nici de copil.

Dar celelalte femei, pe care le cunoștea? Erau creaturi superficiale, care trăiau numai pentru plăceri, pentru găteală, pentru distracții. Iată-1 de pildă, prietenul lui din copilărie* Harry Goodman. Se însurase din dragoste cu o fată tânără, frumoasă ca o zână, originară din vest, o fată săracă, nevoită să trăiască din munca ei de lucrătoare într-o fabrică. Și acum ea face pe cucoana de lume, iar pe soțul ei îl tratează ca pe un sclav, ca pe o mașină de fabricat bani. Acum de curând, Harry i-a spus:

— Înainte de m-am însurat, când întrețineam câte o biată coristă, aveam o amantă, cu care puteam să petrec câteva ceasuri pe zi! Pe când azi? Azi am o nevastă, pe care n-o văd zile întregi, care seara nu-i acasă, care mereu e plecată în Europa, care ia bani de la mine întocmai ca micuța coristă, fără să-mi dea în schimb mângâierile, fie și prefăcute, ale acesteia.

Iar un alt prieten, căsătorit abia de un an, i se plângea că nevastă-sa e rece, că-i refuză drepturile maritale, că dânsa consideră contactul intim între soți drept o „porcărie[44] și că, în fine, când binevoiește să i se dea, rămâne în brațele lui împietrită ca o statuie.

Dar Lilian Mervil?

Garrick se duse la fereastră, o deschise, lăsă să intre în odaie boarea primăvăratică dinspre Hudson, ascultă vâjâitul fluviului, care și acum, la

miezul nopţii, era străbătut de sute de vapoare şi bărci.

Oricum, Lilian Mervil numai o femeie rece nu era; dimpotrivă, avea o fire pasionată, era o femeie de rasă, cu temperament de spaniolă, moştenit de la mama ei.

Gândul la Lilian Mervil accelera pulsul lui Garrick. Asta n-ar mai rămâne rece în braţele lui, ar şti cum să răspundă, cu toate simţurile la dragostea partenerului ei. Şi unde mai pui, că avea aerul că-1 iubeşte, cel puţin aşa se manifesta, răspunzând cu multă doioşie la atenţiile lui în scurtele sferturi de oră pe care el putea să i le consacre.

Dar nu se ascundea oare un demon în femeia aceasta frumoasă, cu părul negru ca noaptea şi ochii de un verde cenuşiu?

Lilian Mervil era de obârşie modestă, dar de familie bună. Trăise cu părinţii ei la New-Orleans, până ce tânărul profesor universitar, Ralf Mervil, care se îndrăgostise de ea o luă de nevastă. Mervil era un tip de savant, cu o cultură europeană, firav, miop... ea, frumoasă şi maiestuoasă ca Junona, senzuală şi pasionată ca mama ei, care fusese o dansatoare renumită, energică şi calculată ca tatăl ei, care făcuse negoţ cu sclavi... o căsnicie ciudată şi fără durabilitate. In privinţa morţii lui Mervil se şopteau multe, fără să se poată stabili ceva pozitiv. Ceea ce se ştia sigur era că Mervilii petrecuseră prima vilegiatură a căsniciei lor la Atlantic City, la băi de mare. Acolo, din cauza căldurii de peste zi, viaţa mondenă se desfăşura abia seara târziu; după supeu, la lumina unor reflectoare uriaşe vizitatorii înotau până departe în apa caldă a mării, sau vâsleau şi flirtau pe nisipul moale al plajei întinse.

Lilian, care era o înotătoare de forţă, luase şi premii obişnuia să înoate până în larg la câţiva kilometri de coastă, momindu-1 prin ironii şi pe bărbatul ei, care din pricina debilităţii era inapt pentru orice sport, să o urmeze. Intr-o noapte însă, vilegiaturiştii auziră un ţipăt înfiorător şi imediat după aceea strigătele de ajutor ale Lilianei, care venea înot, repede.

— Bărbatul meu s-a înecat! strigă ea şi începu să plângă. Am încercat să-1 scap, m-am dat la fund să-l caut, dar nu l-am găsit.

După o căutare de câteva ceasuri, cadavrul lui fu găsit pe fundul mării. Fusese într-adevăr cuprins de un acces de slăbiciune şi era adevărat că nevastă-sa, maestră în arta înotului, n.a fost în stare să-1 salveze? Iar rana sângerândă de pe gât îi fusese pricinuită de un rac sau de alt animal de

mare? Nici-o umbră de bănuială nu căzu asupra tinerei văduve, însă zvonurile nu mai conteneau si o urmăreau de trei ani încoace.

Henry Garrick, bun prieten al defunctului savant, o luă sub protecția lui pe tânăra văduvă, care moștenise de la soțul ei o avere frumușică, dar spre surpriza generală, nu considerabilă; și de atunci Lilian îl considera ca pe un prieten și căuta să-1 sustragă pe cât se putea de la muncă și să-1 atragă în cercurile mondene ale vieții new-yorkeze.

Lilian! Henry Garrick își dădea seama că simțurile îl atrag spre dânsa. Simțurile, da! Dar inima? Era ea oare femeia care-i trebuia, în stare să-l facă fericit?

Garrick clătină din cap și rosti tare, încât se sperie singur „nu“! Lilian, ca amantă, da! însă ca tovarășă de viață, grijulie, niciodată! Și ea ar căuta să-1 țină pe bărbatul ei sub papuc și ea n-ar vedea într-însul decât un mijloc pentru ajungerea scopului și ea s-ar considera ca o participantă la averea lui, dar nu ca o tovarășă sufletească. Garrick își aduse aminte de vorbele unui prieten nefericit, de curând însurat:

— Dacă aș fi holtei, mi-aș căuta în Europa o fată săracă de tot, bine crescută și frumoasă. Să se uite la mine cu respect, să mă admire, să se bucure de bogăția mea, dar nu numai de bogăția mea. Ei, Doamne, noi bărbații ne bucurăm când nevestele noastre aruncă banii cu amândouă mâinile și fac lux extravagant, dar nu voim ca ele să se considere numai ca niște carnete de cecuri. Când dăruiești ceva unui copil, o faci ca să-i produci plăcere. Dar când vezi că acel copil se uită la tine numai din interes, numai când îi aduci un cadou, atunci te întristezi fără să vrei.

Capitolul 6

O hotărâre ciudată

Garrick continua să se plimbe agitat încolo și încoace. Și creierul său, cu construcția aceea specific americană, care prinde o situație într-un fragment de secundă și găsește soluția cu aceeași repeziciune, creierul lui Garrick, așadar, luă dintr-o dată hotărârea ce avea să schimbe cu totul felul său de viață.

Henry Garrick se uită la ceas. Era unu după miezul nopții. Apăsă pe un buton și obținu legătura cu centrala telefonică a palatului său.

— Dă-mi Hotelul Belvedere de pe strada 18! într-un minut legătura fu stabilită.

— Nuntașii se mai află acolo? Bine, chemați-1, vă rog, pe mister Fred Holme!

Mai trecu un minut.

— Fred, te-ai pilit de-a binelea sau mai ești stăpân pe tine? Te mai ții pe picioare? Atunci te aștept chiar acum, la mine acasă?

Fred Holme înjură. Tocmai începuse un flirt cu o tânără germană, care se numea Grete și era durdulie, încât Fred o socotea potrivită cu corpolența lui personală. Și acum trebuia să lase totul baltă, și vinul de Rin, și grogurile și licherurile gustoase și pe Grete însăși, pentru că Garrick, acest om imposibil, avea poftă să-1 cheme la el acasă pentru a discuta cine știe ce afacere stupidă cu dolari. Dar n-avea încotro; se ridică deci, se convinse că se ținea destul de bine pe picioare, își luă rămas-bun de la Grete printr-o sărutare afectuoasă și se urcă în „Lincoln“-ul său de o sută de cai putere, luând direcția lui Riverside Drive.

Garrick îi strânse mâna, părea mai palid ca de obicei și vorbea cu glasul mai înmuiat.

— Îmi pare rău, dragul meu, că a trebuit să te scot de la chef. Dar o să te răzbuni în curând. Fred, mâine, mai bine zis azi, pleacă vaporul „Leviathan“ la Southampton. Vei pleca și tu și vei face o călătorie prin toată Europa: Londra, Paris, Berlin, Roma, Viena și oriunde vei avea poftă. Și îmi vei căuta o nevastă! Te rog, nu-face o mutră atât de tâmpită! Da, să-mi cauți o fată, ca să mă însor cu ea. Fata poate să fie săracă, întocmai ca un șoarece de biserică, însă trebuie să fie frumoasă, de o frumusețe incontestabilă, cultivată, bine crescută, bună la inimă și, după concepția noastră americană, imaculată. Ascultă-mă cu atenție! îți încredințez fericirea vieții mele:

doresc să-mi găsești pe cea mai frumoasă și mai bună fată din Europa. Nu mai vreau să trăiesc singur și izolat ca un câine părăsit. Nu mai vreau să trăiesc ca un pustnic în palatul acesta, care poate adăposti o sută de oaiheni. Vreau să am o nevastă, care să fie bună cu mine, să mă alinte pe frunte cu mâinile ei moi și răcoroase, când îmi va fi capul încins ca un fier de călcat, din pricina goanei după aur; vreau să am copii... Într-un cuvânt, n-ai decât să zici că sunt nebun, dar vreau să fiu fericit.

„Dragul meu, fac apel la priceperea și prietenia ta pentru mine. Iată care îți va fi programul: cea mai frumoasă și mai bună femeie din lume pentru bărbatul cel mai bogat din lume! Soarta mea atârnă de zelul și prietenia ta. Tu poți să mă faci fericit, dar poți și să-mi otrăvești viața. Fata pe care mi-o vei căuta, să fie frumoasă, fină, delicată, deșteaptă, dar nu spirituală: cultă, dar nu savantă. O femeie cu care să potconviețui în pace, pentru care să fiu invidiat, dar să nu fie o păpușă de societate. Cu cât va fi mai săracă, cu atât va fi mai bine. Însă mi-ar plăcea să n-aibă rude, veri, frați, surori, unchi, mătuși, care să se agațe de mine și să-mi devină o povară. Să fie o fecioară neprihănită, dar nu mofturoasă; să nu dea ochii peste cap, nici să facă pe mironosița. Pentru că din felul acesta avem destule aici la noi.

„După ce vei găsi ceea ce caut, adu-mi minunea încoace sau dă-mi o cablogramă. Voi face tot posibilul să mă smulg de aici și să viu acolo. Notează bine: nația și religia îmi sunt indiferente dar aș prefera o germană. Pentru că știu mai bine limba aceasta și pentru că am o idee foarte bună despre femeia germană. Dar nu e o condiție esențială, poate fi tot atât de bine italiancă, franceză, suedeză, sau orice. Să fie tânără, foarte tânără, bine înțeles. Așa, la vreo douăzeci de ani sau și mai puțin. Fetele mai în vârstă au totdeauna un trecut în urma lor. Dacă nu unul trăit, în orice caz unul visat, ceea ce e și mai rău.

„Așadar, la drum, Fred! îți deschid un credit nelimitat în toate capitalele europene. Acum du-te la culcare, trebuie să te pregătești de drum. Vezi să ți se dea cea mai frumoasă și mai bună cabină de pe „Leviathan“. Și nu mai vreau să aud de tine până nu vei fi descoperit ce caut eu.

Fred Holme se urcă din nou în automobil și își pișcă urechea dreaptă, ca să se asigure că nu e prada unei halucinații cauzate de beție. Urechea îl durea, prin urmare era ceva real, nu un vis. După această constatare Fatty se simți foarte înduioșat de însărcinarea primită și își propuse să-1 ajute din toate puterile pe șeful și prietenul său, să dobândească fericirea cea mare.

Capitolul 7

Fatty are un flirt

Fred Holme avu noroc. O familie renunţă la călătorie în ultimul moment, încât deşi toate cabinele erau ocupate pe „Leviathan“ i se dădu un apartament întreg compus din: odaie de dormit, salon şi cameră de baie.

Cu toate acestea nu se simţi la largul său în primele ceasuri. Ce rost avea toată gluma aceasta? De jur-împrejur nu vedeai decât întinderea de apă sărată, iar dincolo era Europa. Înainte de plecare, răsfoise prin lexicon şi aflase, îngrozit, că mica şi vechea Europă adăposteşte la vreo patru sute de milioane de oameni, pe cea mai frumoasă, mai bună şi mai gingaşă femeie. Femeia lipsită de lăcomie, fără pete amuzante în trecutul ei, fără mătuşă şi fără unchiul.

Se înfioră la gândul acesta, părul i se făcu măciucă şi-şi aduse aminte de povestea cu acul şi cu stogul de fân.

După câteva ceasuri, îşi mai veni în fire. Vaporul trecuse de zona prohibiţiei, o luntre se alipi de el, fură aduse pe bord, cât ai clipi din ochi, coşuri mari cu sticle de vin, butoaie cu whisky şi bere, după aceea sirena „Leviathan“-ului începu să fluiere a bucurie şi toţi pasagerii, afară de câţiva pastori protestanţi, fură cuprinşi de veselie.

Înainte de primul supeu, Holme chemă pe şeful personalului, îi îndesă o bancnotă de zece dolari în mâna întinsă automat, şi-i porunci să-i caute o masă fără cucoane sau domni bătrâni, în schimb cu cel puţin o femeie frumoasă.

Şeful pricepu despre ce-i vorba, zâmbi discret , şi raportă după câteva minute:

— E o familie distinsă poloneză, cu o domnişoară încântătoare. Mama e cam grasă, dar sper că va fi apucată de rău de mare.

Şeful nu minţise. Poloneza-mamă era de o grăsime neobişnuită, tatăl uscat, cu un nas vulturesc puţin înroşit, cu douăzeci de panglicuţe colorate la butonieră; cât despre fată, îţi venea s-o muşti. Potrivită ca statură, drăgălaşă, cu bucle castanii, tăiate scurt, cu ochii candizi, cu mâinile şi picioarele micuţe şi cu nişte pulpe...

Se făcură prezentările de rigoare. Cazimir Schlampovsky cu soţia şi fiica, Valeska. Schlampovsky purta monoclu cu şnur de mătase gros şi negru, era director la oficiul economic polonez şi fusese la New-York să ceară bani de la rude. Acum se întorcea la Varşovia cu soţia şi fiica. Îşi îndeplinise

misiunea cu succes, cu alte cuvinte luase atâţia bani că cheltuielile nu întreceau decât cu foarte puţin suma împrumutată.

Fatty, încântat de Valeska, porunci imediat două sticle de „Mumm extra dry“. După supeu, invită întreaga familie în salonul de fumat să ia ceva licheruri şi punchuri, dar mama nu se mai simţea bine, afară de asta, plinuţă cum era, nu putea să-şi comprime volumul prin îngustimea uşii de la salonul de fumat, încât prefera să se ducă la culcare însoţită de frumoasa ei fată. Valeska aruncă un zâmbet copilăros dar cochet lui Holme şi făgădui că se întoarce numaidecât.

Domnului Schlampovsky îi căzu monoclul de-a dreptul în cocktail, când află că Fred Holme era secretarul general al lui Henry Garrick. Auzise încă la New-York, că acest secretar general are o leafă de zece mii de dolari pe săptămână şi unu la mie tantieme la toate întreprinderile lui Garrick. Dacă patronul său era cel mai bogat om din America, atunci şi acest Holme era funcţionarul cel mai bine plătit din lume.

Şi unde mai pui că era holtei! în ţara aceasta, în care de obicei tinerii abia aşteaptă să se însoare, omul acesta bogat şi simpatic rămăsese neînsurat.

Domnul de Schlampovsky îşi luă o poză adecvată, vărsă o lacrimă pentru nefericita lui patrie, , care fiind acum unită, nu-şi mai putea cânta cântecele ei populare favorite; apoi, după al treilea cocktail, aduse vorba despre iubita lui fiică, Valeska.

Era tipul ideal al fetei poloneze. Castă şi distinsă, gospodină şi mondenă, ştia cinci limbi mondiale, era o dansatoare emerită, o jucătoare de tenis, premiată, o pianistă talentată. Şi frumoasă, frumoasă!

Polonezul plescăi din limbă şi, într-un idiom caraghios, un amestec de poloneză şi engleză, îl asigură:

— Domnul meu, ai văzut-o pe Valeska, ştii ce frumoasă e în toaletă de seară. Dar s-o vezi goală! Domnule, eu ca tată sunt un cunoscător atât de bun, că de câte ori Valeska face baie, trebuie să mă uit prin gaura cheii. Ei bine, domnule, Venus Kellipygos e urâtă în comparaţie cu fata mea. Ce trup, ce sâni, ce şolduri, domnule! Nu zău, e o. minune dumnezeiască Valeska mea?

Lui Fred Holme îi curgeau broboane de sudoare pe frunte. Descrierea plină de temperament a domnului de Schlampovsky îl scosese din fire şi, cum nu mai fusese până atunci în Europa şi nu dăduse încă ochii cu un

nobil polonez în carne și oase, se gândea să nu uite să noteze în jurnalul său zilnic:

„Nobilii polonezi se uită prin gaura cheii, când fiicele lor fac baie“.

Valeska se întoarse, convorbirea fu întreruptă și acum fu rândul lui Fred să plescăie din limbă. Ce-i drept, era fermecătoare Valeska aceasta. Fatty se uită curios la decolteul ei. Hm... se părea că tatăl nu mințise din câte vedea, ghicea că și restul e vrednic de admirație.

Repede îi săgetă prin minte: poate că a găsit ceea ce căuta Garrick, încât nu va fi nevoie să cotrobăiască prin întregul stog de fân al Europei! în vârstă de nouăsprezece ani, cultă, virtuoasă, după cum îl asigurase tatăl, care desigur că știa ce spune, simpatică, prietenoasă. Ce putea să mai pretindă Garrick?

Convorbirea fu reluată; Valeska bătu din palme ca o fetiță mică, îndată ce auzi că Fred Home era omul de încredere al celui mai bogat om din lume, iar el găsi că era un gest încântător, prin naivitatea și copilăria lui, când tânăra fată, în focul discuțiilor, punea mânuța ei pe genunchiul lui. Da, era foarte drăgălaș din partea ei, însă dânsul se încinse atât de mult, că fu nevoit să înghită unul după altul câte un gin cu whisky la gheață.

In timpul nopții, Fred avu visuri stranii. Se afla într-o cadă plină de vin roșu, iar Valeska purtând o cunună de mirt pe cap, se uita prin gaura cheii, exclamând mereu: „Ah, ce frumos bărbat”!

A doua zi, oceanul fu agitat, doamna Schlampovsky avu rău de mare și nici domnul Schlampovsky nu se simți mai bine, încât Fred petrecu aproape întreaga zi singur cu Valeska.

Seara, după supeu, se întinseră amândoi în chaise-longue-uri alăturate pe punte; mii de stele scânteiau din înaltul cerului, aerul era plăcut, Valeska tăcută și visătoare, iar Fred socoti că a venit timpul să sondeze inima și dorințele frumoasei fete. Se înțelegeau cât se poate de bine, deoarece mama lui Fred fiind germană, el cunoștea această limbă la perfecție, afară de astă o rupea pe franțuzește, iar Valeska știa destul de bine englezește.

Fred o apucă de mână.

— Miss Valeska, ce-ai spune dumneata, dacă ți-aș face cunoscut că te-am ales pentru un om foarte, foarte bogat, deștept și bine făcut, în vârstă de treizeci și șase de ani, care se simte foarte singur? Ai accepta să...

Fred nu isprăvi vorba, fiindcă Valeska îl cuprinse de gât și brațele ei moi și goale în rochia de seară, trecu pe chaise-longue-ul lui cu o unduire de

șarpe, își apăsă buzele pe obrajii lui bine căptușiți și murmură:

— Dragule, am știut din prima clipă că tu mă dorești! Nu zic nu, Fred, pentru că întotdeauna am avut o predilecție pentru bărbații grași și bogați.

Pe Fatty mai-mai să-l lovească damblaua. De zăpăcit ce era, o strânse pe fată la pieptul lui, ce-i drept, tatăl ei nu mințise în privința sânilor, și vru să facă lumină în neînțelegerea aceasta fatală, însă fata nu-l lăsă să vorbească.

— Ah, Fred, dacă ai ști ce nenorocită sunt... am datorii enorme la Varșovia. Nu e așa că tu o să mi le plătești? Tata nu posedă nici-o avere, și tot ce câștigă cheltuiește cu metresa lui. Cât despre mama, a avut ea un prieten bogat, dar de când s-a îngrășat în halul acesta, el nu mai vrea să știe de dânsa. Dar tu o să mă scoți din încurcătură, dragule, nu e așa?

Fred o strânse cu mai multă putere și își zise că în Europa lucrurile se măsoară cu altă unitate de măsură și că el era un măgar.

Se ridică anevoie din chaise-longue, fără să dea drumul Valeskăi, și o chemă în cabina lui ca să aranjeze partea comercială.

La patru dimineața, când Valeska se strecură, ciufulită, și nedormită, din apartamentul lui Fred Holme ca să se ducă în cabina ei, purta în decolteu un cec cu care putea să-și achite datoriile și pe deasupra să-l mai ajute puțin și pe tăticul ei în nevoile lui.

A șasea zi sosiră la Southampton, Fred Holme își luă rămas bun de la Valeska și-i strânse mâna lui Schlampovsky tatăl.

— Ești un om cinstit, domnule Schlampovsky și observațiile făcute de dumneata prin gaura cheii, n-au fost exagerate.

Apoi Fatty plecă la Londra, să caute mai departe acul în stogul cu fân.

Capitolul 8

Mici decepții

La Londra, Fred Holme închirie un apartament princiar la Hotel Majestic, pe Oxford Street. Îndată se apucă să scotocească în stogul de fân. Străbătu partea de est a Hyde-Park-ului până la Hyde-Park Corner, apoi rătăci prin mulțimea ce forfotea pe Piccadilly Street. După o oră se opri obosit și se rezemă de o cutie de scrisori, care semăna cu un automat de ciocolată.

— Doamne, mormăi el în bărbia rasă, nici într-un an de zile nu poți vedea atâtea femei urâte în binecuvântatul nostru New-York, câte vezi aici într-un ceas. De unde au atâtea pistrui și picioare așa de mari? Și de ce nu-și atârnă câte o tăbliță la gât, ca să știi îndată care le e fața și care spatele?

Un polițist uriaș se uită la acest gentleman, care se vedea cât de colo, după haină și după umerii vătuiți, că era Yankeu se apropie de dânsul și-1 întrebă cu interes dacă nu se simte bine.

Fred negă.

— Mă simt foarte bine și îndată ce voi lua un brandy cumsecade, mă voi înveseli ca un pește. Dar n-ai putea să-mi spui domnule agent, unde se pot găsi în orașul aceste fete frumoase cu ceva sâni și numărul la pantofi sub patruzeci?

Omul cu tunica albastră rânji cu înțeles.

— Duceți-vă la Alhambra, luați-vă un fotoliu în banca întâi și veți vedea niște picioare de o să vi se scurgă ochii. Corul e compus numai din fete americane.

Fatty îi mulțumi, făcu semn unui șofer, și se întoarse la hotel, ca să-1 consulte pe portar.

— Spune-mi, te rog, unde se pot vedea aici în Londra fete frumoase și tinere? Nu niscaiva coriste americane, ci ceva indigen și de familie bună. Vezi că eu sunt pictor și am nevoie, ca model de fete de familie.

Portarul examină cu atenție bancnota oferită, să vadă de nu e falsă, apoi rămase pe gânduri.

— Sir, duceți-vă azi la Covent Garden. E seară de gală la Operă și veți întâlni acolo tot ce are societatea londoneză mai distins. O să găsiți destule femei nobile, dar că se vor învoi să pozeze ca model, asta nu vă garantez. ’

Fatty își puse fracul, în care arăta impunător și distins ca un președinte de trust apoi își rezervă o lojă întreagă la Covent Garden.

Ce-i drept, prin loji și la parter vedeai femei frumoase, admirabile, de toate culorile și formele. Delicate, zvelte, impunătoare, junonice, unele cu părul blond vopsit în roșu și altele cu părul roșu vopsit în negru, femei cu umerii strălucitori, adevărate vitrine de bijuterii.

Femeia incontestabil frumoasă ședea în loja de lângă Fatty, însă el o recunoscu după portretele din „New-York Tribune”: era soția ambasadorului american. Ambasadorul ședea modest la spatele ei și își exprima indignarea că Tannhäuser își făcea apariția pe scenă ca pieton și nu tras de o lebădă.

În pauza cea mare, Fred Holme se duse de-a dreptul în loja ambasadorului și se prezentă. Numele lui, urmat de titlul: „Secretar general ai lui Mister Henry Garrick”, făcu minuni. Ambasadorul îi strânse mâna cu căldură, îl prezentă soției sale și-l pofti să ia loc în loja lor.

Secretarul general al lui Henry Garrick! Trebuia să fie precaut, o vorbă a lui Garrick era deajuns ca să fie mutat la Madrid sau chiar la Budapesta.

Holme merse drept la țintă.

— Domnule ambasador, aș dori să cunosc aci în Londra, câteva fete frumoase de familie bună. Vă rog ajutați-mă să-mi ajung scopul.

Mrs. Evelyne Lawrence, soția ambasadorului, se făcu roșie ca focul. Nu mai încăpea îndoială, Fred Holme vroia să se însoare! Fiind o partidă strălucită, avea și ea o ocazie minunată să răspundă celei mai feminine dintre toate vocațiile și să pețească.

Făcu un semn din ochi soțului ei, ca s-o lase pe ea să vorbească.

Mister Holme, mi-ar face plăcere dacă ați veni mâine să luați ceaiul la mine. Veți face cunoștință cu o mulțime de domnișoare încântătoare.

Într-adevăr la ceaiul soției ambasadorului luară parte o sumedenie de femei și fete frumoase. Firește că Fred se ocupă numai de fete, reprezentate prin trei exemplare adorabile. De Maud Holborn, fiica unui general mort în India și de cele două surori Blanche și Roșa, dintr-o familie foarte bună, dar scăpătată. Părinții lor muriseră și ele locuiau la o rudă, văduva Countess of Parmoor.

Maud care avea nouăsprezece ani, părul blond închis,, un nas cârn foarte drăgălaș și niște ochi nevinovați de copil, era cât se poate de drăguță si Fred căută să se împrietenească cu dânsa. Îi povesti despre America, ascultă și palavrele ei și găsi adorabilă naivitatea cu care îi vorbea fata. În cursul convorbirii o întrebă cum trebuie să arate bărbatul, pe care l-ar alege ca soț.

Maud se înroși, lăsă ochii ei nevinovați în jos și zise încet:
— În primul rând, ar trebui să fie foarte bogat. Restul vine de la sine.
Fred avu senzația că cineva i-a turnat apă rece pe ceafă sub guler.
— Dragă Miss Holborn, bogăția singură nu te face fericit...
— Nu, trebuie s-o ai mai întâi, replică Maud, cu o privire ispititoare. Dacă m-aș mărita, soțufr meu ar trebui să treacă pe numele meu o mare parte din averea lui. Nu vreau să pățesc ca vară-mea Bessy, care s-a îndrăgostit de un om bogat, și după ce au fost căsătoriți doi ani, bărbatul ei a fost ruinat complet printr-o speculație nenorocită. Dar ea tot a avut noroc în nenorocire, pentru că a făcut cunoștință cu un bogătaș din Sidney, a cerut repede divorțul și s-a căsătorit cu acesta. Dar nu totdeauna dai peste asemenea chilipir!
Fred înghiți cu noduri sandviciul cu icre negre, apoi se apropie de cele două surori, Blanche și Roza. Una avea optsprezece, cealaltă douăzeci de ani, amândouă erau nespus de frumoase și iubirea lor frățească făcea o impresie plăcută. De obicei stăteau lipite una de alta, ca păsărelele acelea verzi din salon.
Stăpâna casei le făcuse semn celor două fete frumoase și sărace să se ocupe de Fred Holme, care era o partidă strălucită. Și într-un sfert de oră Fatty află că surorile îl cântau pe Chopin, că citeau cu patimă poemele lui Longfellow, că pe Shaw îl găseau frivol și că știau să picteze flori.
El aduse vorba despre căsătorie și Blanche, cea mai mare, zâmbind cu bunătate, zise că ea s-ar decide foarte greu să se mărite, pentru că s-ar putea despărți de surioara ei iubită. Roza, cea mai mică, aprobă. Și ea se îngrozea la gândul că ar fi nevoită să trăiască departe de sora ei.
Fred încercă să le schimbe părerea. Doar și în Biblie scrie că soția trebuie să-și urmeze bărbatul și unde mai pui că, dacă una din ele s-ar căsători cu un american, cealaltă n-ar avea decât s-o urmeze.
La auzul acestor cuvinte, surorilor li se umplură ochii cu lacrimi și se îmbrățișară și mai strâns. Fred înjură în gândul lui. Ce prostie mai era și monogamia asta! Ce bine ar fi fost să se poată însura cineva deodată cu amândouă aceste fete frumoase! Fără să vrea, se vedea cu-n fes în cap, în dreapta și în stânga câte una din surori, pe când el stătea turcește, cu picioarele încrucișate și trăgea dintr-un ciubuc lung. Își aduse însă aminte la timp că nici nu fusese vorba despre dânsul, ci venise înadins să-i caute o nevastă lui Henry Garrick.

Ceva mai târziu, domnii trecură în salonul de fumat ca să fumeze și să se ospăteze cu un Scotch Whisky vechi de o sută de ani, cu care ocazie Mister Lawrence, unul din cei mai înfocați partizani ai abstinenței, declară că whisky-ul nu trebuie considerat ca alcool, ci ca o doctorie. Apoi se povestiră ultimele anecdote, care erau atât de stupide și de vechi, încât Fred preferă să se furișeze în alt salon ca să le regăsească pe cele două surori atât de simpatice.

Trecând în dosul unei draperii de mătase, care despărțea două saloane, le auzise glasul. Convorbirea părea foarte însuflețită și cum Fred ar fi dorit să pătrundă cât de puțin în viața lor intimă, trase cu urechea.

Roza șuieră printre dinți, ca o viperă:

— Să-ți fie rușine cum ai cochetat cu americanul cel gras. N-a lipsit mult ca să i te arunci de gât!

— Obraznico, ce crezi, că o să mi-1 sufli. Eu sunt mai mare eu vin întâi la rând!

— Ține-ți guraf în schimb eu sunt mai frumoasă! Când bărbații ar ști că ai păr negru pe picioare, ar lua-o la fugă.

— Dar tu? La optsprezece ani îți atârnă sânii, ca niște saci dezumflați, pe când mie... ‘

— Tu n-ai deloc! Mai bine ai sâni moi, decât de fel!

— Obraznico!

— Tampito!

— Na!

Un țipăt, o palmă, și iar un țipăt.

Fred ridică un colț de perdea și văzu că surorile cele iubitoare se trăgeau reciproc de păr. După care Fred o luă la sănătoasa, luându-și rămas bun în treacăt de la Mister și Mrs. Lawrence.

Afară răsuflă din adânc.

— Tiii! Bietul Henry! Potrivite ca soție pentru tine, n-am ce zice! Văd că în stogul de fân găsești mai multe vipere decât ace!

Fred petrecu restul zilei într-o mare cafenea cu orchestră, unde dansau o mulțime de fete frumoase, mai mult sau mai puțin dezbrăcate. Și în public, descoperi o sumă de grații. De la o liră, în sus, de bucată și pe noapte. Fred se mulțumi să bea cu trei fetițe nostime enorm de multă șampanie. Din convorbirea cu ele, află însă că cele mai frumoase fete din Londra le poți întâlni Duminica la Richmond pe Tamisa. Nu societatea bună, aleasă, ci

fetele cuminți, burgheze, dactilografele și muncitoarele. Nu-i spusese oare Henry, că cea mai frumoasă și mai bună fată din lume poate să fie săracă de tot, ca un șoarece de biserică? Bine, haidem la Richmond!

Capitolul 9

Frumoasa irlandeză

Era o zi de primăvară; în Duminica aceea, aerul era călduţ, cerul albastru, iar Fred Holme se trezi din somn abia pe la două după-amiază. Ca să-şi alunge mahmureala înghiţi la iuţeală o sticlă de bere pe stomacul gol. Un automobil de piaţă, alb ca zăpada, îl transportă printre alte mii de automobile, pe şoseaua care duce la Richmond on Thames.

Acolo era o mare fierbere. O mulţime de oameni, sute de mii, un milion, nu, cel puţin două milioane de oameni, umpleau plaja, debarcaderul, restaurantele şi mai ales măreţul, marele, regescul parc ce se întinde de-a lungul Tamisei. Iar pe apă, mai albastră decât Dunărea cântată în valsuri, pluteau mii de bărci cu pânze, cu vâsle, cu motor, yachturi mici cu gazolină, vapoare cu aburi şi luntre uşoare cu fete îmbrăcate în alb.

Fatty se plimbă prin parc, se convinse că şi copiii sunt tot aşa de frumoşi ca şi cei din NewYork şi că printre adolescente se găsesc o mulţime de fete frumoase. Fiinţe drăgălaşe, vesele, care cochetează cu plăcere şi nu sunt aşa de mofturoase ca surorile lor din America. I se spusese că la Londra, mai ales Duminica poţi să acostezi o femeie, fără să rişti să fii bătut cu umbreluţa de soare şi să te mai aresteze pe deasupra.

Cu siguranţă că în acest stog de fân se găsesc o mulţime de ace, chestia e să descoperi pe cel mai potrivit.

Fatty oftă din adâncul inimii.

— Henry, Henry! Ce belea mi-ai aruncat pe cap! Ce-i drept, în binecuvântata noastră Americă am descurcat eu multe pentru tine, dar niciodată nu mi-ai dat o problemă aşa grea ca cea de acum. După socoteala mea, pe aici mişună zece mii de fete frumoase. Şi eu cu cele o sută de kilograme ale mele, trebuie să aleg din aceste zece mii pe cea mai frumoasă, mai bună, mai cuminte şi mai demnă. Şi pe deasupra să nu aibă încă un „sweetheart“ şi să fie dispusă să te iubească pe tine. Pe tine şi nu cele patru, cinci sute de milioane de dolari, presupunând că n-au ajuns la şase sute, între timp.

Fred trecu prin faţa unui mic pavilion cu multe scaune albe în jurul lui, care purta inscripţia: American Icecream Parlour”, ceea ce înseamnă: „Salon american de îngheţată”, şi această amintire fu de ajuns ca să-i

trezească dorul de „propria țară a lui Dumnezeu[44], cum obișnuiesc yankeii să-și numească patria, cu atâta modestie.

Se opri și privi la fetele drăguțe cu bonete și șorțuri albe care serveau. Vrând să meargă mai departe, se ciocni cu o femeie tânără, care se uita cu jind la o porție de înghețată de zmeură.

Fred se opri ca pironit, deschizând ochii, urechile și gura. Și în loc să se scuze, exclamă: „Drace !“ Și repetă exclamația.

— Nu, de mult nu mai văzuse o asemenea frumusețe ca fata asta, care se uita la el cam speriată.

Subțire ca un pom cu pere, părul blond ca aurul, fața îngustă, fină, ca o piersică, și ochii mari, verzi, strălucitori. Purta o rochie de marchizet alb, lucrată cu mult gust, deși era ieftină, pantofi albi în piciorușele mici, o pălărioară ca un clopot pe cel mai frumos căpșor ce se poate închipui.

După cum am spus, tânăra femeie îl privi speriată. Apoi șopti:

— Scuzați, mi se pare că v-am călcat pe picior? Fără să vreau!

Abia acum îi veni în minte lui Fred că o lovise pe tânăra femeie, fără să-i fi cerut scuze, compară fără voie modestia ei mișcătoare cu impertinența pe care ar fi desfășurat-o o Americană într-un asemenea caz, își scoase pălăria și zise, înclinându-se:

— Dimpotrivă, domnișoară, eu v-am lovit și vă rog mult să mă iertați. Dar ce-ar fi, dacă ne-am folosi de ciocnirea noastră ca pretext, ca să luăm o înghețată în pavilionul acesta?

Fata îl privi cam de sus.

— Domnule, eu n-am obiceiul să mă las acostată. E adevărat că voiam să intru aici, dar...

— Dar ce, domnișoară? De ce nu terminați, fraza?

Ochii ei verzi se umeziră, gurița i se strâmbă ușor. Clătină din cap:

— Nimic, domnule, e ceva care nu vă interesează.

Fred care n-o lăsa din ochi stărui:

— Vă rog să aveți încredere în mine, spunețimi ce-ați vrut să spuneți. Dar mai întâi să ne' așezăm, că mă arde soarele, uite colo o masă liberă.

O lua de mână pe tânăra fată, care se împotrivi foarte slab și o împinse cu blândețe într-un fotoliu de trestie.

— Numele meu e Fred Holme, cei de la „Clubul Progresului^ îmi zic și Fatty, sunt din New-York și am venit încoace în fine, am venit în Europa

într-o chestie grea.

— Și eu mă numesc Cissy, baroneasă de O'Connor, sunt din Dublin si locuiesc la Londra de un an de zile.

Fred era fericit. O femeie frumoasă, tânără, de neam boieresc, cu o purtare ireproșabilă, bună, cu câtă milă îl întrebase dacă nu-1 călcase pe picior! probabil liberă... dacă nici asta n-o fi acul potrivit pentru Henry Garrick! Dar fata părea necăjită, se întristase, așa deodată, se simțea și acum încurcată, parcă nu-și găsea locul. Haide, Fred, cercetează, descoase-o, să vezi unde-i buba!

Capitolul 10

Aventura cu frumoasa irlandeză continuă

Fatty comandă atâtea porţii de frişca, îngheţată, fragi şi cozonac încât Miss Cissy începu să râdă tare, ceea ce o făcu mai frumoasă cu treizeci la sută, dar fiindcă atunci când râdea descoperea două şiruri de dinţi mici şi albi ca zăpada.

— Vedeţi aşa îmi place, când râdeţi. Vă stă foarte bine. Dar de ce v-aţi întristat deodată?

Cissy baroană de O'Connor rămase tăcută; numai buzele ei palpitară. Apoi zise:

— La urma urmei, pot să v-o spun, e o prostie, închipuiţi-vă că pe vapor, în înghesuială, mi-a scos cineva portmoneul din poşetă. Era toată averea mea, zece lire şi câţiva şilingi, aşa că nu numai că nu puteam să iau ceva răcoritor, dar trebuia să mă şi resemnez să mă întorc pe jos la Londra.

Fatty fu adânc impresionat şi deveni familiar.

— Biata fetiţă! Ce copilărie! N-aveai decât să te adresezi unui domn serios, mie de pildă, să ceri un împrumut. O fată americană aşa ar face.

Ochii Cissy-ei sclipiră.

— Da, o fată americană, care ar avea de-a face cu bărbaţi americani. Dar nu englezi. Englezii sunt nişte Rowdies şi mojici!

Apoi Cissy continuă să-şi expună părerea ei pur irlandeză despre englezi. Ura ţâşnea din ochii ei, ea încleştă pumnii mici. Englezii? Nu există oameni mai urâcioşi ca ei! Parcă el poate bănui măcar, ce i-a făcut poporul acesta bietei Irlande? Oh, ar avea ea multe de spus! Arborele genealogic al familiei ei datează de cinci sute de ani. Tatăl ei iubit fusese împuşcat de soldaţi englezi ca rebel, tot astfel cei doi fraţi ai ei; încât ea rămăsese singură pe lume, fiindcă mama ei murise de durere după executarea ultimului ei fiu.

Cissy baroană de O'Connor, îndurerată deschise poşeta, scoase batista şi îşi şterse ochii. Cu acest prilej, americanul văzu cu uimire că în poşetă se găsea un portmoneu mic, roşu. Şi se gândi fără să vrea: „Ce ghinion pe biata fată! Să poarte două pormoneie în poşetă şi să i-1 fure tocmai pe cel cu bani!

În clipa aceea veni o fetiţă, care conducea pe un cerşetor orb. În timp ce Fatty căuta măruntiş prin buzunarele pantalonilor, Cissy scoase repede punguţa cea mică roşie, o deschise, şi luă un şiling pentru cerşetor.

Fatty rămase uluit. Nu-i spusese Cissy mai înainte, că n-avea bani nici pentru îngheţată, nici pentru întors acasă? Şi acum îi dăruieşte cerşetorului un şiling, care i-ar fi ajuns ei şi pentru una şi pentru alta. Fred nu făcea decât să constate că avea dreptate el când susţinea că toate femeile sunt cam sucite, mai ales în chestii de bani.

În cursul convorbirii, frumoasa irlandeză povesti despre viaţa ei la Londra. Locuieşte la lord şi lady Wilford, „au pair", adică e socotită acolo ca membră a familiei şi în schimb dă lecţii celor doi copii ai lordului. Afară de asta, mai primeşte o rentă de la rudele ei din Dublin.

Fred îşi frecă mâinile, mulţumit. Toate mergeau strună. Frumoasă, cultă, săracă, independentă, cu rude bogate, care prin urmare nu-i vor cădea pe cap. Şi bună, chiar foarte bună la inimă! Dovada era că dăduse mai înainte ultimul ei şiling unui cerşetor! El îşi propuse s-o întâlnească pe Cissy cât mai des în zilele următoare, s-o studieze bine şi apoi să dea o cablogramă lui Garrick: „Am găsit cel mai frumos ac în stogul de fân. Vino si iaţi-l!"

Acum mai voia să afle dacă Cissy baroană de O'Connor n-avea vreo legătură de dragoste. Procedă cu multă diplomaţie, nimerind cu oiştea în gard.

— Ziceai că eşti singură în Londra. Dar o fată frumoasă ca dumneata trebuie să. aibă adoratori cu duiumul, cari îi pun la picioare inima şi mâna lor.

Obrazul ei drăguţ se posomorî.

— Bărbaţii din ţara asta sunt toţi răi, mai ales englezii. Ei caută numai să le zăpăcească pe fete şi să le necinstească. Nu, eu nu permit bărbaţilor nici-o intimitate, n-am nevoie de ei, eu îmi iubesc numai patria mea nenorocită, şi asta mi-e deajuns. , .

— Ce drăguţă, cu toate că e puţin exagerată! gândi Fred, dar pentru mine n-are importanţă.

— Garrick va veni, va vedea şi va învinge. Dacă va fi nevoie, n-are decât să doneze fondului naţional irlandez un milion de dolari, asta o să înmoaie numaidecât inima Cissyei.

Se făcuse târziu şi Fred o conduse pe Cissy cu taxiul cel alb la Londra. Nu chiar până la uşa ei, căci Lady Wilford cine ştie cum ar intrepreta asta. Era ea şi aşa o fiinţă nesuferită, care suspecta pe toată lumea şi era geloasă pe oricine. Când lord Wilford se arată mai drăguţ cu dânsa, cu Cissy, atunci nevastă-sa se strâmbă numaidecât.

Când automobilul își spori viteza, Cissy, se rezemă cu plăcere în perne și începu să flecărească:

— Tata mi-a scris ieri că vrea și el să cumpere o mașină. Dar mama nu vrea, pentru că e convinsă că, mai curând sau mai târziu, trebuie să cazi victimă unui accident de automobil.

Fatty simțea că se înăbușă. Nu cumva se îmbătase cu o simplă înghețată, ori era nebun? Baronul O'Connor fusese doară împușcat ca rebel și inima baroanei de O'Connor se frânsese de durere, nu?! Atunci ce mai însemnau vorbele fetei? Aha, probabil că Cissy vorbea acum de alți părinți, adoptivi sau vitregi. Se vede că așa mergeau lucrurile în Irlanda: când o fată rămânea orfană, i se atribuiau alți părinți. Foarte înțeleaptă instituție, care s-ar. putea introduce și în America. S-o întrebe? O, nu, la ce să-i aducă aminte drăgălașei, blândei fetițe, despre toate execuțiile capitale și cazurile de moarte din familie, parcă n-avea timp destul să afle tot, când va deveni mai intim cu irlandeza cu părul de aur și ochii verzi!

În Baker Street, aproape de Regent Park, Cissy opri automobilul și își luă rămas-bun călduros de la american.

— N-o să te uit niciodată pentru binele ce mi l-ai făcut. Închipuiește-ți dumneata ce-ar fi fost, dacă eram silită să mă întorc pe jos la Londra!

Fred îi strânse mâna îndelung. O întrebă când poate s-o revadă și Cissy îi făgădui că-1 va aștepta a doua zi în salonul pentru doamne al Hotelului majestic. Miercurea e totdeauna liberă, pentru că Lady Wilford pleacă regulat în acea zi la bunica ei la Windsor.

Fred scrâșni din dinți, când rămase singur! .

Ce viață de sclavi duc în Europa asta! Să aibă liber ca o servitoare, deși e angajată: „au pair“. Lasă, să iau eu o hotărâre definitivă și să-i fac o propunere de căsătorie în numele Iui Henry. Și pe urmă o instalez în cea mai bună pensiune de aici.

Fatty oftă adânc. La drept vorbind, Cissy îi plăcea foarte mult și ea, la despărțire, îl mângâiase aproape, pe mâna lui grasă. Poate că-1 iubește și o să i se rupă inima, când o auzi că vrea s-o mărite cu Henry Garrick! Ce prostie! Henry și eu ce comparație! El, cel mai bogat din lume, înalt, vioi, energic, și eu, funcționarul lui, gras, umflat ca un burete, și leneș, grozav de leneș! Oricum, dacă n-ar fi fost Garrick la mijloc, e cert că ar avea noroc la Cissy.

Miercuri, la ora 6 fix, Cissy baroană de O'Connor se afla în salonul pentru doamne al Hotelului Majestic și ochii ei frumoși erau plini de lacrimi. La întrebarea plină de grijă a lui Fred, ea începu să suspine și răspunse:

— Mama mi-a scris o scrisoare disperată... o am la mine... adică nu, am uitat-o acasă... Închinuiește-ți, unicul meu frate a dispărut fără urmă! Intr-o zi a venit un agent secret al lui de Valera, a vorbit mult cu fratele meu, și pe urmă acesta a dispărut, lăsând numai un bilet cu următorul cuprins: *„Patria ne cheamă. Ne dăm viața și avutul pentru Home rule!“* Tata se plimbă amărât prin castelul nostru și nu scoate o vorbă. Nu e așa că e îngrozitor?

Fatty nu mai știa ce să creadă. Unul din ei își pierduse mințile; se temea să nu fie el acela și socoti în gând că nu băuse în ziua aceea decât o sticlă de Rotspon și trei cocktailuri Manhattan, prin urmare nu poate să fie beat. Începu pe un ton supărat:

— Dragă baroană de O'Connor, eu nu mai pricep nimic din toate acestea. Tatăl dumitale a fost împușcat, cei doi frați ai dumitale, au fost executați, mama dumitale, în urma atâtor nenorociri, a murit de inimă rea, ceea ce e la mintea omului. Acum îmi spui că fratele dumitale a dispărut, că tatăl dumitale e amărât și că nu-și găsește astâmpăr și că mama dumitale îți scrie scrisori. Nu mai înțeleg nimic!

Cissy îl privi lung și visătoare:

— Nu pot să-ți dau nici-o explicație, ar însemna să-mi trădez patria, Irlanda. Tatăl meu... nu, să lăsăm asta, n-ai putea să înțelegi. Irlanda e foarte nenorocită, domnule!

Fred se lăsă convins. Se afla în fața unei taine grave, nu voia să întrebe mai departe. Se bucură, când văzu că Cissy s-a mai înveselit și că se arăta dispusă să meargă cu el la un teatru. Se dădea o operetă vieneză, cu fete cu picioare subțiri, dar dezgolite și drepte. Cissy era încântată. Apoi luară supeul pe Oxford Street într-un restaurant francez foarte elegant, și după prima sticlă de „Pommery“, Cissy își petrecu brațul după gâtul lui Fatty și-1 asigură că e cel mai drăguț dintre toți domnii grași, pe care i-a întâlnit.

Fred găsi că situația devine penibilă și căută să-i pună capăt. Oricum, era și el bărbat și rezerva lui avea margini. Și probabil că și cu Cissy lucrurile se petreceau la fel. Dar el trebuia să caute o nevastă pentru Garrick, nu pentru sine, nu voia și nu se cuvenea să trădeze pe șeful și prietenul său.

Pe la miezul nopții, Fred o conduse pe frumoasa fată până în Baker Street, apoi plecă la Clubul Imperial de la Piccadilly. Fusese invitat acolo de către vicepreședintele clubului, un coleg de studii de la Universitatea Harward. Doctorul Johnson, vicepreședintele, îl întâmpină cu multă voie bună, îl plimbă prin saloanele extrem de elegante ale exclusivistului club, apoi îl duse într-una din odăi, unde se stătea la taifas, îl prezentă unei duzini de baroneți, lorzi, conți și duci și câtorva membri ai parlamentului, cu care ocazie, firește, Fred nu reținuse aproape nici un nume.

Fred Holme fu salutat cu respectul cuvenit secretarului celui mai bogat om din lume și convorbirea alunecă imediat în jurul Americii. Earlul de Londonderry aducea elogii Statelor Unite:

— Fericită țară, nu cunoaște problema naționalităților. Ce-i drept, îi are pe negri, dar acesta e singurul punct întunecat. Pe când noi, ne frământăm întruna cu problema irlandeză și nu mai terminăm cu ea, sângerăm din pricina blestematei insule verzi.

— Păcatele părinților cad asupra copiilor, zise unul din domni, căruia altul îi replică:

— Nu e așa, Lord Wilford, cauza e că irlandezii aceștia n-au simțul realității. Au o fantezie bogată și trăiesc într-un romantism învechit. Ei se aseamănă mult cu polonezii, care nici ei nu trăiesc în lumea celor trei dimensiuni, ci cu capul în nori.

Fred Holme, auzind numele lordului Wilford, deveni mai atent când lordul reluă:

— Ai dreptate. În orice caz, nimeni din lume nu știe să mintă mai bine ca irlandezul. Experiența asta o fac acum la mine acasă. Nevastă-mea are de câteva luni o cameristă irlandeză, o fată foarte frumoasă de altfel, care ne face să râdem zilnic cu năzbâtiile ei. Fata asta spune niște minciuni gogonate, fără nici-un scop. Tatăl ei este un răzeș sărac dintr-un sat din Irlanda, de răsărit, dar ea ba îl face general, ba conte, pictor, sculptor, medic și mai știu eu ce. De câte ori are liber, se întoarce cu niște povești fantastice. Odată au vrut s-o răpească niște bandiți mascați, altă dată a fost martora unei crime misterioase, a unui duel, și așa mai departe. Ultima Duminică a fost la Richmond. Seara, nevastă-mea o întreabă: „Ei Cissy îi zice Cissy O'Connor ce ți s-a mai întâmplat pe ziua de azi?" Și fata începe să-i povestească cum că s-ar fi întâlnit cu Mister John D. Rockefeller din New York, că acesta a intrat în vorbă cu ea și că a întrebat-o dacă n-ar vrea

să devină nevasta lui. Că are întâlnire miercuri cu el și că dânsul i-a spus că-i va aduce perlele defunctei lui soții și i le va dărui. Nevastă-mea se prăpădea de râs.

Din fericire, nimeni nu dădu atenție în timpul acesta oaspetelui american, altfel ar fi făcut observații interesante. Fatty făcea o mutră foarte acră. Își rostogolea ochii peste cap, își umfla obrajii, se făcu roșu ca focul, și începu să se scarpine la nas. În timp ce lord Wilford continua să povestească alte isprăvi ale cameristei, Fred dispăru pe nesimțite, alergă la hotel, puse să-i facă bagajele și luă hotărârea de a scotoci prin stogul de fân al Parisului. Anglia, Irlanda și toată Marea Britanie îi deveniseră nesuferite. Înainte de plecare, însă, trimise Cissy-ei o bancnotă de o sută de lire, în mod anonim. N-avea decât să brodeze un întreg roman, fantezia ei bogată, în jurul acestui dar. -

Capitolul 11

Claudine

Fred Holme locui la Paris numai câteva zile la hotel, apoi închirie, deocamdată pentru două săptămâni, o garsonieră elegantă în cartierul Monceau. I se recomandase aceasta încă de la New-York, făcându-i-se cu ochiul. Prin asta i se dădea de înțeles că un gentleman în căutare de aventuri galante e neapărat necesar să aibă o locuință particulară, în care să poată intra oricine neobservat. Și Fred era ferm hotărât să aibă o locuință particulară, în care să aibă aventuri galante în Babilonul de pe Sena.

Însă la o locuință particulară se cere și un servitor particular, așa că dădu un anunț, în urma căruia se prezentă un tânăr curățel, manierat și rafinat, care afara*de franceza și germană, vorbea engleza și italiana. Când fu întrebat de ultimul lui serviciu, Gaston Duval rămase cam încurcat, apoi mărturisi că timp de un an a fost agent în slujba unui detectiv particular, pentru că nu găsea ceva mai bun.

Fred era încântat. Un detectiv particular poate să-i fie de mare folos, ca să afle toate secretele unor femei atât de rafinate cum sunt Cissyle, Madelainele, Jeanetele și așa mai departe.

Își dădu seama curând că stogul de fân al Parisului e și mai greu de cercetat. Era foarte greu să constați cărei categorii aparțin multele fete frumoase, pe care le întâlneai în parc, la teatru, pe bulevarde. Niciodată nu știai dacă te afli în fața unei grizete, unei manechine, unei midinete, unei curtezane sau unei fete din societatea bună. Toate erau fardate, toate cochete, iar trăsăturile cu cărbune de sub ochi nici nu confirmau, nici nu dezmințeau rangul social. Trebuia să le pui mai întâi la încercare, ceea ce era destul de amuzant, dar îți răpea foarte mult timp.

Într-o după amiază, Fatty plimbându-se prin Jardin des Luileries, trecu pe lângă o fată frumoasă ca o zână, care ședea pe o bancă și citea dintr-o carte. Fatty care din zi în zi devenea mai îndrăzneț, se așeză, fără să ceară voie, lângă tânăra fată, care se uită la el numai cu coada ochiului. Făcea impresia unei ființe foarte distinse, era îmbrăcată simplu, dar cu mult gust, fardată cu discreție și citea poezii de Musset, ceea ce făcu asupra lui Fred o impresie excelentă. În cele din urmă, închise cartea și rămase pe gânduri. Prin urmare apum era momentul.

Fred își scoase pălăria, tuși cu putere și începu în franțuzeasca lui imperfectă:

— Scuzați, domnișoară, dar eu sunt străin prin locurile acestea. Grădina asta se numește Jardin des Tuileries?

La o întrebare atât de inofensivă și de politicoasă, fata nu putea decât să răspundă, încât se născu o convorbire în toată regula. Că de unde e originar, dacă îi place Parisul, dacă nu e și el de părere că toți „Boșii“ ar trebui izgoniți din Europa, dacă sunt tolerați în America, de vreme ce se știe prea bine că nu fac decât spionaj și că răpesc copiii, ca să-i mănânce și multe altele.

Fred, la rândul său, află că tânăra domnișoară are nouăsprezece ani, că e fiica unui magistrat superior și că se numește Claudine Lafrange. Fusese crescută, firește, la călugărițe, vorbea cu multă dragoste de părinții ei, părea o ființă subțire, bine crescută și muzicală, care se entuziasma până și pentru Wagner, deși a fost „Boș“.

— Nu se poate ști, zise ea cu seriozitate. Poate că dânsul n-a fost bucuros că e neamț, sau poate că în vinele lui curgea și ceva sânge francez de la un strămoș îndepărtat?

Fatty fu încântat de Claudine și o socoti tovarășa ideală pentru un om ca Henry Garrick. Totuși se gândi să procedeze de data ..asta cu băgare de seamă. După ce, printr-o clătinare rezervată a capului, ea îi îngădui s-o însoțească, o conduse cu o mașină de piață până la locuința părinților ei, nu departe de bulevardul Magenta, încât află adresa ei exactă. Firește că o rugă să-i dea o întâlnire, și anume o invită să meargă cu el, care e străin, Ia teatru și apoi să ia supeul împreună.

Claudine șovăi la început, apoi înălțându-și cupui cu energie, se învoi.

— Domnule, ținând seama de faptul că sunteți american, deci străin aici, voi veni, fără ca prin aceasta să aduc un prejudiciu onoarei mele sau onoarei bătrânului meu tată. Fie, cumpără două bilete la „Folies Dramatiques“, unde se află o comedie foarte bună și vino să mă iei de acasă mâine la ora 9 seara.

A doua zi, Fred îl trimise pe servitorul său Gaston să facă cercetări în calitate de detectiv. Să ia informații asupra Claudinei, să cerceteze dacă afirmațiile ei corespundeau adevărului, dacă e fată cuminte și, mai ales, dacă are caracter bun. În privința aceasta, Fred avea unele rezerve din principiu. Parizienele i se păreau femei cu mult temperament, ceea ce e o calitate de mare preț, în schimb le credea capabile de accese neașteptate de mânie și de furie.

Gaston își îndeplini misiunea în chip strălucit. Aduse un extras din registrul de stare civilă, din care se constata că, într-adevăr, Claudine, avea nouăsprezece ani și prin urmare nu căutase să se întinerească. Tatăl ei era într-adevăr un respectabil magistrat în arondismentul al douăzecilea, familia ducea o viață modestă, dar demnă, iar portăreasa casei, care, ca orice bună portăreasă, știa tot ce se petrece în apartamentele locatarilor, nu contenea cu laudele în privința blândeței și a bunătății Claudinei. Foarte darnică la bacșișuri, totdeauna voioasă, prietenoasă față de copiii portăresei, cărora le dădea mereu cadouri.

Fatty era fericit. Dacă lucrurile vor merge bine, va putea să-1 cheme pe Garrick la Paris, peste vreo opt zile, și să lase totul în seama lui. Atunci va avea răgaz să răscolească, și el prin stogul de fân al Parisului, nu cu gânduri de însurătoare, în tot cazul n-ar pune atâtea condiții ca șeful lui.

În lojă, Claudine era de o frumusețe răpitoare. Purta o minunată rochie verde de seară, sus decoltată mult și jos scurtă, încât Fatty se putea convinge cu ochii lui că atributele trupești corespund cu cerințele lui Garrick. Se juca o comedie, din care Fatty nu înțelese mare lucru, însă Claudine se amuza grozav, râse din toată inima și la fiecare acces de râs îl lovea pe Fatty cu palma pe genunchi, ca un copil mic, ceea ce îl cam tulbură pe bietul om. Pe de o parte îi făcea plăcere, pe de altă parte nu se cuvenea să primească astfel de mângâieri din partea viitoarei soții a șefului său.

După reprezentație, Fred lăsă în seama însoțitoarei lui alegerea restaurantului. Ea propuse să se ducă la „Noel et Patard“, cel mai luxos restaurant, apoi adăugă:

— Are niște separeuri foarte elegante și comode unde nu te deranjează nimeni. Chelnerii sunt cât se poate de discreți.

Separeuri? Asta i se părea culmea picanteriei și a nelegiurii; în America nu îndrăznea nimeni să pronunțe acest cuvânt cu glas tare și, după legile new-yorkeze, un separeu trebuia să fie ocupat de trei persoane cel puțin. Din care pricină bonvivanții din New-York erau siliți să aibă niște aventuri bizare, stranii.

Aici, în Paris însă, se vede că altfel mergea treaba, el nu cunoștea moravurile locale și găsi că e foarte frumos ca fetele să poată merge cu un domn în separeu, fără să se gândească la nimic rău.

De altfel, Claudine făcea impresia ca mai fusese pe la „Noel et Patard“, căci ceru imediat chelnerului-șef, care semăna cu un duce, să le dea camera

numărul 5. Şi Fatty se trezi cu dânsa într-un salon minunat tapisat în roşu, care era dominat de un divan neobişnuit de larg şi solid.

Fred, nepricepându-se la denumirea mâncărurilor franţuzeşti, o lăsă pe Claudine să stabilească menu-ul şi băuturile; fură serviţi repede şi chelnerul se retrase discret, atrăgându-le atenţia că nu va reveni, decât dacă Monsieur sau Madame, îl vor suna.

Atunci surveni ceva neaşteptat. Claudine îşi aruncă braţul gol de gâtul lui Fatty, îl pupă pe obraz, se lipi de pieptul lui şi zise, grav:

— Dragule, aici la Paris e obiceiul să se dea femeii cadoul înainte de supeu. Nu că eu n-aş avea încredere în tine, dar aşa se obişnuieşte, şi pe urmă să vBzi ce bine sunt dispusă după ce mi şe dă ce-i al meu.

Lui Fatty îi ieşiră ochii din orbite. Sângele i se urcă la cap şi, ca şi în alte dăţi, nu ştia de e treaz ori visează. Dar simţea prea bine formele ademenitoare ale Claudinei, ca să se mai îndoiască, şi fiind obişnuit să perceapă repede şi cele mai grele situaţii, o acceptă şi pe aceasta cu iuţeala fulgerului, se eliberă din îmbrăţişarea ei, scoase portvizitul, dădu Claudinei o bancnotă de cinci mii de franci şi o întrebă dacă e de ajuns.

În loc să-i răspunsă, Claudine se aruncă în braţele lui şi gata, gata să-1 înăbuşe cu sărutările.

Fatty se împăcă de minune cu acest capriciu al soartei. Nu găsise ce căuta pentru Garrick, dar pentru dânsul era ceva foarte potrivit şi putea sa se bucure fără scrupule.

Era aproape de amiază, când Claudine se trezi căscând în eleganta lui garsonieră, întinzându-se alene ca o pisică, pentru ca în cele din urmă să sară din pat şi să alerge în odaia de baie.

— Trebuie să mă grăbesc, altfel se supără tata, dacă nu mă găseşte acasă la ora dejunului.

[4] înduioşat de atâta dragoste părintească, Fatty îi mai strecură drăgălaşei fete în decolteu o bancnotă de o sută de dolari şi se despărţi de ea cu conştiinţa împăcată că mai făcuse încă o experienţă, tot atât de folositoare pe cât de plăcută.

După trecerea altor opt zile, renunţă să mai caute în Paris pe femeia potrivită pentru cel mai bogat om din lume. Gaston îi făcu bagajele şi plecară cu expresul la Roma.

Capitolul 12

O afacere delicata

Fred Holme descinse la Roma la Grand Hotel, împreună cu Gaston și se duse în căutarea ambasadorului american, pentru care avea niște, scrisori de recomandație. Nu-i mărturisi care era scopul venirii lui la Roma, îl rugă numai să-1 introducă în societatea romană. Pentru că Fatty își zicea că în Italia n-ar putea să găsească o logodnică pentru Garrick decât în societatea înaltă, dat fiind că aici burghezia mică nu cunoștea confortul unei odăi de baie, iar pe de altă parte i-ar fi fost cu neputință s-o fiarbă pe fata aleasă în apă caldă, înainte de a o prezenta lui Garrick.

Ambasadorul îl invită să facă după masă, o plimbare la Monte Pincio, unde va vedea laolaltă tot ce are Roma mai bun și mai frumos.

Și, într-adevăr, pe Corso priveliștea era admirabilă, automobilele și echipajele erau pline de femei frumoase, încât lui Fatty îi lăsa gura apă și exclamă, spre mirarea ambasadorului:

— Ace unul si unul!

Tocmai atunci automobilul ambasadei trecu prin fața unei trăsuri nespus de caraghioase, provenind, desigur, din secolul al optsprezecelea, care era trasă de două gloabe costelive, melancolice. În trăsură însă se afla o doamnă distinsă și alături de ea o tânără fată de o frumusețe atât de fascinantă, că Fatty rămase înmărmurit.

Un păr negru ca pana corbului încadra chipul ei fin de Romană, cu nasul acvilin, iar ochii mari, negri, îți înflăcărau inima.

Ambasadorul salută pe cele două doamne din trăsură, iar Fred se grăbi să întrebe cine erau.

— Principesa Fabriani cu frumoasa ei fiică Elena; noblețe veche romană, dar scăpătată. Ca multe alte familii nobile, își duc viața de azi pe mâine, din vânzarea tablourilor și obiectelor de valoare moștenite, dar își mențin prestigiul rangului. Principesa Elena trece, cu drept cuvânt, drept cea mai frumoasă fată din Roma, prin urmare din lume. Ei, n-o să dureze mult și unul din Cresușii noștri americani va veni desigur la Roma să deștepte din somnul ei pe domnița adormită.

Lui Fred îi sălta inima de bucurie.

„Cea mai frumoasă fată din Roma, prin urmare din lume!“ Săracă, distinsă, desigur că și plină de virtuți, ceea ce se vedea după față; afară de asta Fred învățase încă din școală despre mândria femeii romane, însă nu

știa sigur dacă era vorba de o lupoaică ce alăpta niște copii sau de mama Grachilor.

Ambasadorului nu-i scăpă interesul ce-i trezise în tovarășul său frumusețea principesei. Zise deci:

— Mâine e o serbare la Mussolini cu ocazia convertirii celor zece mii de socialiști. Îți voi face rost de o invitație și desigur că vei întâlni acolo pe principesa Elena cu mama ei.

Holme își pierdu a doua zi cu vizitarea antichităților, o ocupație foarte obositoare pe care o întrerupse în dese rânduri prin încercarea câte unui soi de vin, iar seara își puse fracul și se duse la palatul dictatorului, unde avea loc serbarea. În învălmășeala extraordinară de acolo numai cu greu izbuti să-1 găsească pe ambasador, care imediat îl luă de braț:

— Vino să te prezint celor două principese Fabriani.

Și imediat se făcu prezentarea.

Elena părea și mai fermecătoare în rochia decoltată din dantelă veche veritabilă, atât de frumoasă că făcea pe toți bărbații să întoarcă capul. Din fericire mama ei vorbea numai italienește, pe când ea știa și franțuzește, încât Fred, care nu știa o boabă italienească, putu să se întrețină cu dânsa singură, fără a fi silit să țină seama de bătrâna doamnă, care nu-1 interesa de fel.

Elena, care avea abia șaptesprezece ani, îl întrebă dacă e adevărat că americanii respectă atât de mult femeia, apoi zise suspinând:

— Aici lucrurile stau altfel. Aici o fată n-are căutare, decât dacă are zestrea mare. Cine e săracă, așa cum sunt eu, n-are nici-o șansă să se mărite în Italia.

Fred găsi că mărturisirea asta francă este admirabilă și luă repede o hotărâre.

De ce să mai amâne? Fata asta e frumoasă ca o zeiță, blândă ca o porumbiță, tânără și distinsă, va face mare senzație în societatea americană, iar pe Henry al meu desigur că-1 va face fericit. Și se hotărî să meargă drept la țintă.

Fatty începu să povestească despre patronul și prietenul său Henry Garrick, despre averea lui imensă și despre singurătatea în care trăia, precum și despre dorința de a nu mai fi singur.

— Garrick m-a rugat să-i găsesc în Europa pe cea mai frumoasă și mai nobilă dintre fete și cred că am găsit această minune de fată. Nu vreau să

joc o comedie principesă, dar gândesc că dumneavoastră ați fi soția potrivită pentru cel mai bogat om din lume.

Elena se înroși, apoi se uită zăpăcită la americanul cel gras.

— Ciudată propunere, domnule! Dar eu nu mă pot mărita cu un bărbat numai de dragul banilor lui. Vreau să-mi fie și simpatic, să-1 pot iubi!

— Îl veți iubi cu siguranță! exclamă Fatty cu însuflețire Garrick e un om extraordinar, un băiat admirabil, ascultați-mă pe mine! Ar plăcea femeilor, chiar dacă n-ar avea un dolar. Iată, priviți-1.

Și zicând acestea, scoase din portvizit o fotografie și i-o întinse Elenei.

Fata examină cu atenție figura expresivă, prelungă, inteligentă, apoi zise:

— Pare foarte serios și e simpatic! Dar la noi, domnule, nu este obiceiul ca fetele să decidă în asemenea împrejurări. Ar fi mai bine să vorbiți cu mama.

Fatty își trecu mâna prin părul aspru ca peria și zise, disperat:

— Nu pot, fiidcă nu știu italienește. Și latina am uitat-o, țin minte numai că fată se zice „puella“ și măgar se zice „asinus“.

Elena râse din inimă.

— Atunci îi voi povesti eu mamei tot.

Și începu o discuție foarte vie între cele două doamne, într-un tempo vertiginos, iar când se termină, Elena îl rugă să le viziteze, pe dânsa și pe mama ei, a doua zi după masă, în palatul lor pe Corso Vittorio Emanuelle. Va fi de față și vărul ei Carlo, care știa foarte bine englezește.

Palazzo Fabriani făcu asupra lui Fred impresia unei ruine și el nu pricepea cum se poate trăi într-o hardughie veche ca asta. Înăuntru te credeai într-o prăvălie de antichități, cu mobile și scrinuri stăvechi, iar în curte vedeai numai statui sparte și prin galerii numai portrete înnegrite.

Elena îl primi într-o rochie de casă, simplă, și îi arătă portretele.

— Acesta ~ zise ea, arătându-i portretul unui cleric este un Guido Reni veritabil și înfățișează pe un strămoș de-al nostru care a fost papă.

Cum însă Fred pronunța „Renai“ numele scris pe o mică placă de alamă, în loc de „Reni“, fata renunță să-i mai arate și restul comorilor și-i prezentă pe vărul ei, Carlo Fabriani. Acesta, un tânăr cu pielea măslinie, părul negru și ochi străpungători, îi reaminti lui Fred pe un negustor de portocale din New-York din colțul lui Riverside Drive și-i deveni imediat antipatic, fără să priceapă de ce.

Luară ceaiul în ceşti crăpate pe alocuri, în sala de mâncare şi Fred expuse din nou, pe englezeşte, propunerea lui. Varul Carlo făcea pe interpretul, holbând ochii, agitând mâinile şi picioarele ba chiar stropind pe cei din jur cu saliva lui. Principesa-mamă vorbea şi ea foarte aprins, numai Elena lua parte prea puţin la discuţie.

În cele din urmă, mama deveni foarte energică, îl ameninţă pe nepot cu pumnul, îl sudui, încât Fred, care nu pricepea nici-o vorbă, se simţea foarte strâmtorat. Deodată Carlo sări în sus, se înclină în faţa lui Fred şi o zbughi afară, ceea ce o făcu pe mama să spună câteva cuvinte, pe care Elena i le tălmăci în franţuzeşte:

— Mama vă roagă să-1 introduceţi la noi pe prietenul dv. Mister Henry Garrick.

— Se pare că vărului dv. nu prea îi convine chestia aceasta?

— E un om bizar şi e îndrăgostit de mine, aşa că înţelegeţi, zise Elena, zâmbind trist.

Fred înţelese şi se gândi să aplice ca plasture pe inima bolnavă a tânărului câteva bancnote în dolari.

Dar lucrurile nu se întâmplară aşa. Noaptea târziu, când Fred ieşea de la o Osteria ce-i fusese recomandată, puţin cam ameţit de băutură şi formula tocmai în minte telegrama către Garrick, o femeie bătrână se apropie de dânsul, îi înmână o scrisoare şi dispăru repede. Scrisoarea, pe care Fred o citi la lumina unui felinar, era concepută într-o englezească stricată şi avea următorul cuprins:

„Dacă veţi mijloci căsătoria celei mai frumoase şi distinse fete din Roma cu un american necioplit, atunci o lovitură de pumnal bine aplicată va pune capăt vieţii dv. Şi nici Henry Garrick, cu toată bogăţia lui, nu va putea scăpa de o lovitură de pumnal. Moartea şi pierzania vă pândesc, pe dv. şi pe toţi americanii, care ar îndrăzni să pângărească cu mâinile lor cea mai preţioasă comoară a Romei“.

Pe Fred îl trecură fiori de gheaţă. EI nu ştia ce-i frica, ar fi fost gata în orice moment să susţină o luptă de box cu trei şi chiar patru adversari. Dar îi veniră în minte tot felul de poveşti cu răzbunări sângeroase, mafia şi alte asemenea lucruri.

Nu, până într-atâta nu ţinea la principesa Elena, or mai fi şi în altă parte fete frumoase pentru Garrick.

În ziua următoare, sescuză față de cele două nobile doamne printr-o scrisoare și niște trandafiri superbi, apoi, însoțit de Gaston, luă drumul Vienei. Auzise multe despre acest oraș. Știa că e situat pe marginea pustei, că locuitorii lui sunt sau funcționari sau fabricanți de operete, și că fetele dansează fără încetare pe malul Dunării albastre.

Gaston, care cunoștea puțin Viena, opri pentru stăpânul său apartamentele așa-zise princiare de la Hotel Bristol, iar pentru el își rezervă cu modestie, numai două odăi și o cameră de baie.

Partea a doua

Frumusețea această blondă răspândea atâta grație și neprihănire în jurul ei, că oamenii se opreau în loc și o urmăreau cu adorație.

Capitolul 1

Franzi Lehner

Franzi Lehner ținea în mână o păpușă pe care tocmai atunci o isprăvise; o cercetă cu atenție, râse mulțumită că a reușit să-i dea o expresie vie, apoi zise:

— Așa, acum fiindcă ai ochii negri, o să-ți zică Sara, vei mai căpăta azi un frate de la mine și pe urmă am terminat.

Însă înainte de a se apuca din nou de lucru, cusătoreasa de păpuși se ridică de pe scaun, se duse la ferestruica micii ei odăi și aruncă o privire peste curți și acoperișuri, până la cerul albastru. Nu vedea decât un petic de cer. Între două coșuri zărea numai un metru pătrat. Dar și acesta era albastru, părea că râde și te făcea să te gândești la soare, flori, poieni înverzite și oameni bucuroși de viață.

Franzi oftă din adâncul inimii și, fără să vrea își aruncă ochii în oglinda mică, scorojită de timp, care era atârnată deasupra lavaboului. Contemplă cu atenție, gânditoare imaginea din Oglindă și își zise:

— Rolf are dreptate, trebuie să aibă dreptate, căci e doar pictor și se pricepe în materia asta. Da, sunt o fată frumoasă. Ochii mei sunt de culoarea albăstrelelor, pielea mea e trandafirie, părul meu lucește ca aurul mai ales azi, după ce l-am spălat cu ceai de mușețel, gura mea e mică, dar nu prea mică, buzele mele sunt mai roșii decât ale cucoanelor care și le vopsesc cu farduri scumpe cât despre corpul meu Rolf susține că n-a văzut niciodată forme atât de perfecte și că aș fi foarte bine plătită dacă aș poza ca model pentru nuduri. Dar nu vreau să pozez ca model, prefer să cos la păpuși, astea nu sunt vii și nu se uită la mine cu privirea lacomă a bărbaților. Ce-i drept, mi-ar plăcea să câștig mulți bani. E îngrozitor să te urmărască mereu grija că n-o să ai ce mânca a doua zi și că nu vei avea banii de chirie la sfârșitul lunii.

Franzi își încolăci brațele după căpșorul ei blond, se rezemă de prichiciul ferestrei și se pierdu din nou în contemplarea peticului de cer albastru printre acoperișuri. Și cum se întâmplă adesea, când te fură gândurile, tot trecutul' i se desfășură ca pe un ecran de cinematograf, amintirea o purtă de la primii ani ai copilăriei până la ziua de azi.

Se vedea micuță, jucându-se cu surioara mai mare cu doi ani decât dânsa, în timp ce mama stătea la mașina de cusut, ridicându-se din când în când să le dea fetițelor câte o bomboană și zicându-le surâzătoare:

— Așa copii, jucați-vă, odată e omul tânăr și cine știe ce aduce ziua de mâine.

Deodată se auzea deschizându-se ușa din antreu, apoi niște pași grei, un fluierat cunoscut, mama își arunca repede lucrul și-1 cuprindea de gât pe tata, în timp ce copiii îi luau geanta și săreau în jurul lui. Și nu se mai isprăvea cu sărutările și cu râsetele și mustața blondă și deasă a tatălui le gâdila pe obraji, pe urmă începeau poveștile, despachetarea darurilor, repede se pregătea masa pentru tatăl flămând și o fericire caldă se împrăștia prin locuința lor confortabilă, compusă din trei odăi.

Tatăl ei era voiajor la o casă mare de comerț, lipsea de acasă câte trei săptămâni în șir, însă săptămâna pe care o petrecea între ai săi, aducea numai bucurie și fericire în casă. Pentru că tata era totdeauna voios, povestea mereu întâmplări amuzante sau anecdote, la care copiii trebuiau uneori, după cererea lui, să-și astupe urechile, și aducea totdeauna mulți bani și stofe frumoase, jucării, trufandale și vinuri bune.

Franzi se cutremură, o trecură fiori reci prin spate și, fără să se uite în oglindă, știa că nu mai are un pic de sânge în obraji.

Avea nouă ani când tata, îmbrăcat în uniforma de caporal, care îi devenise prea strâmtă, își luă rămas-bun de la ele. Mama plânse și țipă; apoi căzu în nesimțire. Alma, sora ei mai mare, plângea cu sughițuri; numai ea, Franzi se uita cu ochii mari și speriați la figura blajină și dragă a tatei. Iar ultimele lui cuvinte le știa pe dinafară.

„Dacă există un Dumnezeu drept în ceruri, atunci ne va aduce din nou laolaltă pe toți patru, bine sănătoși. Lotte, reculege-te, rămâi sănătoasă, măcar de dragul copiilor! Iar voi, copii, să fiți cuminți, să o ascultați pe mama voastră, dacă vreți să vă meargă bine“.

Tfecură săptămâni, apăreau ediții speciale cu victorii nemaipomenite; dacă ar fi fost să faci socoteala morților și a prizonierilor inamici, atunci ar fi rezultat că dușmanii nu mai au nici un soldat. Tata le trimitea cărți poștale de pe front, dar nu se știa niciodată unde se afla și nici nu scria prea mult, mereu același lucru:

„Să dea Dumnezeu să vie vremuri mai bune, mi-e tare dor de voi toți“.

Franzi își înfipse degetele subțiri și roze în obraji, când îi reveni în minte o scenă petrecută într-o după-amiază a primului Crăciun.

Ședeau în jurul sobei, mama se uita în gol, parcă era pe altă lume. Alma și dânsa voiau să se joace cu păpușile, dar nu puteau, s-ar fi zis că le era inima strânsă într-un cerc de fier.

Deodată se auzi clopoțelul de la intrare. Nu așa melodios și prietenos ca odinioară, ci ascuțit, supărat parcă. În timp ce Alma alergă în antreu, mama se făcu albă ca varul la față și strigă cu disperare: *„ Tatăl nostru nu mai trăiește!“* Tocmai atunci Alma intră în odaie cu o carte poștală, pe care sta scris: *„Anton Lehner a căzut ca un erou pe câmpul de luptă din nord-estul monarhiei".*

. De atunci totul se întunecă în jurul' doamnei Lehner și al fetelor ei. Apartamentul lor frumos, compus din trei odăi, fu schimbat cu o singură odaie cu bucătărie pe Ottakring. Inelul cu diamant și ceasornicul de aur al tatei fură vândute, nevoia se înstăpâni la vatra lor. Iar doamna Lotte, deși avea ochii înroșiți de plâns și-i tremurau mâinile întruna, începu să coasă păpuși din catifea și mătase pentru o prăvălie mare, păpuși pentru copiii celor fericiți, ai îmbogățiților de război și ai ofițerilor superiori. Alma îi ajuta, Lotte aducea materialul și ducea păpușile gata și astfel își duceau traiul cele trei femei, de azi pe mâine.

Cu toate nevoile, scumpetea, foametea, lipsa de pâine și de cărbuni, copiii își regăsiră curând voia bună. Mai cu seamă Alma, care crescuse, devenind o brunetă de o mare frumusețe. Da, s-ar fi zis că norocul se reîntorcea din nou în casa lor după catastrofă, căci într-o seară, Alma, care avea acum șaptesprezece ani, povesti mamei, exaltând de bucurie, că a făcut cunoștință, la o prietenă a ei, cu un funcționar de bancă, un om care câștigă foarte mulți bani la bursă și că s-a îndrăgostit de el. Adolf era și dânsul îndrăgostit nebunește de ea, și zicea că îndată ce va găsi o locuință se va căsători cu dânsa. Va veni în curând să se prezinte mamei ei și s-o roage să-i acorde mâna fetei.

Dar acest „în curând“ se prelungi la infinit. Lunile treceau una după alta. Alma, care la început primea o mulțime de daruri de la logodnicul ei, ieșea mai în fiecare seară, pentru a se întoarce acasă târziu după miezul nopții și spunea mereu că Adolf e ocupat până seara târziu, și cum va găsi o zi liberă va veni să le facă o vizită. Și Duminică era ocupat la birou.

Dacă mama stăruia, Alma se supăra și începea să plângă, mai ales că se schimbase mult devenind supărăcioasă, iritabilă și capricioasă.

Apoi, veni o zi care niciodată, niciodată nu-i va ieși Franziei din minte. O zi în care un agent de poliție apăru în casa cusătoresei de păpuși și le comunică, încurcat, asudând și gâfâind că o tânără femeie cu numele de Alma Lehner a fost scoasă moartă din Dunăre. La cercetarea cadavrului s-a ■ constatat că fata fusese gravidă.

De astă dată mama n-a mai țipat, ci și-a apăsat pieptul cu mâna și a murmurat încet: *„Sărmanul meu Anton"!* Pe urmă a căzut jos leșinată. După trecere de două luni inima ei bolnvă se frânse și Franzi se întoarse de la înmormântare singură acasă, ca o biată orfană părăsită ce era. Tutorele ei, o rudă îndepărtată a răposatului ei tată, care _ avea destule griji cu propria lui existență, o sfătui să rămână în casă și să-și câștige cele trebuitoare lucrând mai departe păpuși pentru magazine. Franzi îi ascultă povața și de atunci trecuseră aproape trei ani și copilul blond se transformase într-o fată de o frumusețe rară. Și rămăsese cusătoreasă de păpuși, trăia singură și părăsită, nu ca într-un oraș mare, ci ca pe o insulă pustie și de n-ar fi fost Rolf, ar fi uitat și cum se vorbește cu oamenii.

Capitolul 2

Rolf

Rolf Hoermann era fiul unei văduve sărace, care locuia în aceeași casă. Era cu trei ani mai 5

mare decât Franzi, absolvent al Academiei de Arte Frumoase, pictor de talent și, după spusa profesorilor săi, îndreptățea cele mai mari speranțe. Dar sărac lipit, ca și Franzi. Și îndrăgostit ca un nebun, de Franzi, firește.

Franzi surâse ușor când îi veni în minte Rolf. Ce bun era, ce grijă îi purta băiatul acesta, cu ce plăcere ar fi întins mâinile lui mari și late sub picioarele ei! Pe când ea? Da, și ea ținea la dânsul, foarte mult chiar, așa cum ții la un frate mai mare. Și dacă el ar avea sau ar fi ceva, ea n-ar zice nu dacă ar cere-o de nevastă. Dar asta mai poate să dureze mulți, foarte mulți ani și până atunci nu va mai fi nici asa frumoasă, si cei mai buni ani ai ei vor fi trecut.

Fata urmărea eforturile disperate ale unui cotoi, care voia să treacă de pe un acoperiș pe altul, și oftă. Ca și cotoii care urmăresc pisicile la lumina lunii, o urmăreau și pe dânsa bărbații pe stradă. Se întâmpla adesea ca un domn distins, care trecea cu automobilul, să oprească mașina, să descindă și să se ia după dânsa. Apoi, când intra în vorbă, îi spunea că e cea mai frumoasă fată din Viena și că poate avea de la dânsul tot ce dorește, dacă vrea să devină prietena lui. Iar acum de curând, marele negustor de păpuși, pentru care lucra, o luase de mână și-i spusese:

— Nu fi proastă, Franzi, nu te mai chinui cu tâmpitele astea de păpuși, fii bună și drăguță cu mine și o să duci un trai de femeie bogată, fără să mai muncești.

Ea se mulțuțnise numai să clatine din cap și nu primise nici una clin propuneri, iar când bărbații o acostau, ea nici nu le răspundea.

De ce oare? Morala și buna cuviință erau vorbe grele, născocite de aceia care' trăgeau foloase când ceilalți erau morali și cuviincioși. Asta o știa ea prea bine și de multe ori o apuca dorul de fericire, dragoste, duioșie și un trai strălucit și n-o mai lăsa în pace. Atunci îi răsărea în minte imaginea Almei, revedea cadavrul ei puhav cu ochii scufundați, și auzea ultimele cuvinte, pe care i le șoptise mama ei pe patul de moarte:

— Rămâi bună și curată, Franzi! Nu te încrede în bărbați, așa sunt ei, devin necredincioși îndată ce s-au săturat. Și tatăl tău... de câte ori n-am plâns, când am'aflat câte ceva... totuși a fost un soț bun și un tată bun.

Așteaptă până vei găsi un om cinstit să te ia de nevastă. Nu zic că nu există fericire mai mare dar oricum, îți asiguri un trai liniștit. Gândește-te la sărmana Alma...

Franzi se așeză din nou la masa de lucru și se apucă să răsucească în tot felul bucățile de postav negru, cu degetele ei îndemânatice, până ce le dădu forma unor picioare de păpuși. Așa, acum să încalțe picioarele cu piele de lac negru și partea de jos va fi curând terminată. Pe urmă, nu-i vorbă, mai are de făcut partea de sus a corpului și capul și o să mai dureze cel puțin două ceasuri până ce totul va fi gata.

Cu glasul ei frumos și limpede, Franzi începu să cânte o melodie populară, ca să treacă vremea mai repede.

Nu terminase păpușa, când se auzi soneria de la ușă. Sigur că e Rolf, își zise ea. Și era el, întradevăr. Înalt, zvelt, tânăr, sta în fața ei și îi săruta mâinile întruna, până ce ea și le trase înapoi.

— Ce furtunos ești, Rolf. Și-apoi unei fete sărmane, care trăiește din cusut, nici nu i se sărută mâna.

— Ah, încă doi, trei ani și n-o să mai ai nevoie să lucrezi. Vei fi soția unui pictor renumit și domnii cei mai aleși îți vor săruta mâna.

Fata zâmbi cu tristețe:

— Ești un visător incorigibil, Rolf. Cine știe ce va fi cu noi peste câțiva ani!

Rolf o mângâie pe buclele aurite de razele soarelui și tăiate scurt, băiețește. O cuprinse cu brațul de mijloc și o atrase către dânsul, încercând s-o sărute pe buzele cărnoase.

— Lasă-mă, tu știi că nu-mi place asta!

Rolf se retrase necăjit.

— Nu te înțeleg, Franzi! Doar nu ești proastă, ești mai deșteaptă decât majoritatea fetelor de azi, de ce mă respingi mereu? Nu-ți dai seama că nu mai pot răbda, că sunt nebun de dorul tău, că o să înnebunesc de-a binelea? Crezi într-adevăr că te-ai degrada dacă ai fi a mea? Știi foarte bine că am gânduri bune și cinstite cu tine, că nu sunt un ticălos, care părăsește o fată, după ce...

Franzi făcu ochii mari și-l privi lung.

— Nu, așa proastă nu sunt. Aș fi ultima care să disprețuiesc o fată, pentru, că are un amant. Dimpotrivă, o invidiez. Însă ca să fac lucrul acesta, numai fiindcă țin la cineva și pentru că simt sângele zvâcnind în mine, asta

nu. Poate că aș face-o dacă nu s-ar fi întâmplat nenorocirea cu sora mea. Da, dacă te-aș iubi cu patimă, dacă inima și simțurile mi-ar fi legate de ființa ta, atunci aș înfrânge toate aceste piedici, aș uita până și ultimele cuvinte ale bunei mele mame... dar vezi că până într-atâta nu te iubesc, Rolf! Mi-ești drag, aș vrea să-mi fii frate, aș vrea să te știu totdeauna aproape de mine, ca pe un bun prieten. Dragostea însă trebuie să fie cu totul altceva!

Rolf rămase trist o clipă, apoi figura lui de băiat drăguț se însenină din nou.

— Ce tot spui? Ai abia nouăsprezece ani și nu te cunoști încă bine! Să vezi când voi câștiga eu mulți bani și voi veni să-ți cer mâna cu toată solemnitatea cuvenită, atunci o să vorbești cu totul altfel. De altminteri, am venit să te iau cu mine. Știi că azi se dă o serbare la Roherhtitte, în Neuwaldegg, unde are loc și un concurs de frumusețe, și am obținut două bilete gratuite. Vrei să vii?

Ochii Franziei sclipiră de bucurie. Într-o seară superbă, caldă, de început de primăvară, ca aceasta, o serbare în pădure trebuia să fie o minune. Apoi făcu o mică strâmbătură și își încreți năsucul subțire.

— N-am cu ce să mă îmbrac, Rolf, am numai rochia cea albă, pe care mi-am lucrat-o singură și e prea simplă. Și o pălărie cumsecade nici pe atâta n-am.

Am găsit! Alerg la Hartmeier, acela are o mulțime de șaluri frumoase în atelier și alte lucruri, care se pot aranja frumos.

Și fără să mai aștepte un răspuns, plecă fluierând și Franzi îl auzi coborând trepteîe celor patru caturi, câte două odată.

Între timp păpușa cu chip de băiat fusese terminată, Franzi se spălă repede, își pieptănă părul moale ca mătasea, își puse singura pereche de ciorapi de mătase ce avea, și pantofiorii micuți de lac, pe care îi cumpărase cu o lună înainte.

Rolf se întoarse gâfâind și asudat de grabă, căldură și nerăbdare. Alesese o admirabilă eșarfă japoneză, din mătase albastră, brodată cu fir, o drapă, cu priceperea lui de pictor, în jurul umerilor fetei și îndată aspectul rochiței simple de batist alb șe schimbă cu totul: Franzi părea atât de frumoasă, că pictorul rămase extaziat de admirație în fața ei, cu mâinile împreunate.

— Franzi, ești așa de frumoasă, de admirabilă, că domnii din juriu trebuie să fie orbi, ca să nu-ți dea premiul întâi!

Franzi râse mulțumită.

— Care e premiul întâi? O brățară de platină cu diamante? N-ar fi rău. Dar desigur că vor fi altele mai frumoase ca mine acolo!

Apoi făcură socoteala. Averea Franziei consta din treizeci de mii de coroane, a lui Rolf numai din zece mii. Trebuia să le ajungă. Franzi propuse să cumpere la stația terminus a tramvaiului electric mezeluri și pâine, pe care le vor mânca în pădure, mai la întuneric. Astfel fu rezolvată greaua problemă a consumației.

Și în timp ce nenumăratele automobile și echipaje străbăteau parcul Schwartzenberg, îndreptându-se spre Rohrerhutte, tânărul pictor și frumoasa cusătoreasă de păpuși mergeau modești pe jos de la stația unde se termină tramvaiul, pe drumul care durează cam o oră, pentru ca să ia parte la serbarea celor bogați și sătui cu biletele gratuite ce le aveau.' Pâinea și mezelurile le îmbucaseră în drumul spre pădure, ascunși în spatele unui tufiș.

Capitolul 3

Fatty Ia Viena

Fred Holme plecase așadar de la Roma cu servitorul său Gaston Duval, pentru a continua să caute pe soția ideală pentru șeful său și trăsese la Viena la Hotelul Bristol, unde locuia în apartamentele așa-zise princiare.

Fatty se bucurase că va fi la Viena, întâi pentru că auzise mult bine despre acest oraș, de pildă că se poate duce acolo un trai foarte tihnit, al doilea fiindcă știa foarte bine nemțește.

Însă chiar la sosire în Gara de Sud, avu o primă decepție. Cea dintâi impresie a lui fu ca trebuie să fi izbucnit o mică revoluție. Pe peronul gării domnea o mare agitație, era o îmbulzeală nemaipomenită, oamenii țipau și gesticulau, pasagerii, care descinseseră din tren, urlau ca niște nebuni: „hamal“, dar nu apărea niciunul; numai ici, colo, un om robust își sufla nasul în mâneca unei bluze de pânză și striga către altul într-o bluză la fel ceva, care suna ca „Legmimoaș“.

Holme nu pricepea un cuvânt, își zicea că poate a izbucnit din nou vreun mic război, și că poate au năvălit ceva popoare străine, la Viena, se văzu nevoit în cele din urmă să-și care singur, numai cu ajutorul lui Gaston, cele patru valize mari din vagon și se pomeni cu un om din aceia cu bluza în dungi, care i le smulse din mână, strigându-i la ureche:

— Nouăzeci și cinci.

În cele din urmă se apropie de dânsul un curier de la Hotelul Bristol, îi luă recipisa pentru cufărul cel mare și făcu ordine în acest haos. În automobil în drum spre hotel, curierul îl lămuri că despre război sau revoluție nici nu poate fi vorba, însă hamalii au fost în parte concediați, pentru că în Austria există prea mulți consilieri de curte.

Fatty, care obișnuia să-și scrie jurnalul notă, îndată ce sosi la hotel, următoarele:

„Consilierii se numesc la Viena hamali. Niște indivizi zdraveni, voinici, dar prea puțini la număr. Se pare că cei slabi au fost concediați”.

Era o zi frumoasă, nu prea caldă, și cum în „Baedecker[44] scria că pe la ora prânzului domnește o mare animație pe Kărntnerstrasse și pe Graben, Fred se hotărî să întreprindă mai întâi această plimbare. Animația nu era chiar atât de mare, dar oricum, era destulă lume și ochii americanului se dilatau de plăcere la vederea atâtor fete si femei frumoase. Fetisist, ca orice

bărbat modern, în materie de picioare, plescăi de mai multe ori cu limba de plăcere. O întreagă defilare de picioare micuțe și pulpe frumos formate, care susțineau niște siluete încântătoare.

Indiscutabil, vienezele nu sunt așa de înalte și de zvelte ca americanele, în schimb sunt mult mai drăguțe. Și desigur că aici sunt mai multe femei frumoase ca la Paris și, fără îndoială, mai frumoase. La Paris nu poți să știi ce se ascunde sub stratul gros de fard. Vieneza însă pare că se mulțumește cu două trăsături apetisante cu roșul de buze și cu două pete ușoare pe obraji. Afară de asta au ochii mai frumoși, mai veseli, mai buni și sunt îmbrăcate cu mai mult gust decât parizienele aproape cu tot atâta gust ca New-Yorkezele.

Pe Kărntnerstrasse atenția îi fu atrasă de o fetișcană nostimă, care se oprise nehotărâtă în colțul unei străzi laterale și îl privea atât de ștrengărește, că se opri și el în loc fără să vrea.

Cine știe, își zicea dânsul, poate că am găsit-o pe aceea care-mi trebuie? Fata asta e încă foarte tânără, pare fragedă ca rouă și foarte cumsecade, are niște ochi prietenoși de copil și pare să fie singură pe lume. Poate că izbutesc să fac imediat cunoștință cu dânsa și atunci misiunea mea va fi în curând terminată.

Fetița cea dulce se apropie de dânsul, îi făcu un semn si-i șopti:

~ Vino cu mine, grăsunule!

Fred era un om trecut prin ciur și dârmon, știa el ce înseamnă epitetul acesta; o luă la fugă și își propuse să mănânce mai puțin, ca să slăbească. Totuși întâmplarea cu „grăsunul*[4] îl impresionase cam neplăcut.

Ajuns pe Graben, zări în fața unui magazin de lengerie fină o femeiușcă, ce-i trezi toate pornirile sale imorale. Avea un corp superb, bine împlinit, așa cum îi plăcea lui; era frumoasă ca o zână, îmbrăcată cam bătător la ochi, mult fardată, însă în general atât de picantă și de nostimă, că Fatty se hotărî numaidecât să aibă o aventură galantă cu dânsa. La urma urmei, asta i-ar prezenta și alte avantaje, dat fiind că cocotele cunosc mai bine viața și această frumoasă nimfă i-ar putea da o mulțime de instrucțiuni privitoare la Vieneze.

Se apropie deci de tânăra femeie, o ciupi ușor de braț și zise în nemțeasca lui cea mai curată:

— Vino cu mine, grăsuno!

Femeia îl privi îngrozită, scoase un țipăt și zise indignată.

— Mojicule, cum îndrăznești?

Fatty se îndepărtă, descurajat. Prin urmare se înșelase! Conștiința lui de american se revoltă împotriva lui însuși. Ofensase o femeie cumsecade, confundând-o cu o... nici nu îndrăznea să termine gândul.

Acum trebuie să-i dovedească femeii, că a avut de-a face cu un adevărat gentleman. În timp ce simțea cum îi zvâcnește sângele până-n gât, alergă iute după femeia aceea. O ajunse în piața Sfântului Ștefan, îi tăie calea, și, scoțându-și pălăria zise:

— Stimată doamna, vă răg să mă iertați... a fost o gravă neînțelegere... dați-mi voie să mă prezint: Fred Holme din New-York... Îmi pare rău... mai înainte am întâlnit o doamnă, cu o aparență foarte modestă și la urmă am constatat că era... o în sfârșit, înțelegeți... pe urmă, v-am întâlnit pe dv. Și atunci mi-am închipuit că... adică, ce tot spun prostii, e de ajuns să se uite cineva la dv. ca să-și poată da seama că puteți fi și o femeie cumsecade... vă rog, sunt gata să vă dau orice satisfacție!

Doamna îl ascultase la început cu nerăbdare, apoi decepționată; în cele din urmă începu să zâmbească, îi întinse mâna înmănușată în piele fină, albă si zise:

— Ah, va să zică, sunteți american! Foarte interesant! Prin urmare, nu cunoașteți mersul lucrurilor la Viena. Eu mă numesc Irina Schnapsel. Soțul meu e asociat la fabrica de frânghii Frații Schnapsel de la Neuban. Va să zică, sunteți american? Ce interesant! Și eu am un văr la NewYork. Adică nu chiar la New-York, dar prin apropiere, adică la Chicago.

Acum conversația era în toi, Fatty, încântat de bunăvoința doamnei Schnapsel, o lămuri că Chicago e mai departe de New-York decât Viena de Paris, la care doamna Irina exclamă:

— Ia fugi de-aici!

Ofensat, Fatty dădu să plece, când doamna spuse:

— Nu, mai vino puțin cu mine.

Și lucrurile se împăcară.

În cele din urmă luară loc în pavilionul de pe Graben și doamna Schnapsel îi spuse, oftând că voia să plece peste câteva zile la Marienbad, ca să urmeze o cură de slăbire, dar că nu poate fiindcă bărbatul ei pierduse toți banii la Lumen.

— Lumen? E, desigur un fel de șnur?

— Da de unde! Este petrol! Bărbatul meu l-a cumpărat cu șaptezeci de mii și acum a scăzut la zece mii.

Fatty nu pricepea bine.

— Drăguță doamnă, mi-ați spus mai înainte cu soțul dv. are o fabrică de frânghii, atunci de ce cumpără petrol?

Frumoasa femeie clătină căpșorul ei frumos.

— Ce om amuzant mai ești *și dumneata! Numai din frânghii nu se poate trăi, așa că trebuie să mai joci și la bursă. Cât timp acțiunile s-au urcat, a fost bine, dar de când sunt la „baisse“ e îngrozitor. Mereu auzi de câte unul care a jucat la bursă că și-a luat o frânghie și s-a spânzurat.

Ceva mai târziu, Fatty notă în jurnalul său:

„Viena este un oraș foarte ciudat. Negustorii de frânghii joacă la bursă, pe câtă vreme cei de la bursă cumpără frânghii cu toptanul, ca să se spânzure. Femeile însă sunt foarte drăguțe“.

Și într-adevăr, doamna Schnapsel se arătă foarte drăguță în urmă.

Cum aducea mereu vorba de Marienbad, Fred o asigură că ar fi păcat de orice gram pe care l-ar pierde, dar dacă ține cu orice preț, ar fi o plăcere pentru dânsul s-o ajute. Doamna Schnapsel se înroși și acolo unde nu era dată cu fard roșu zise americanului că e un „băiat foarte drăguț“, îl asigură că nu poate primi una ca asta de la el, că e exclus dat fiind că e femeie cinstită, cu toate că azi nimeni nu se mai uită la de-alde astea, că toate prietenele ei au câte-o legătură extraconjugală, pe când ea nu l-a înșelat niciodată pe bărbatul ei, afară de o singură dată, dar asta nu contează, fiindcă partenerul nu fusese decât un Don Juan, și că s-ar bucura dacă Fred ar veni la ea dupăamiază la ceai, cu atât mai mult cu cât s-a nimerit ca servitoarea ei să fie plecată la o mătușă bolnavă la Ober-Hollabrunn, iar soțul ei se află în Cehoslovacia, ca să se împace cu creditorii.

Fatty acceptă invitația, ceaiul fu foarte amuzant și plin de succes, iar doamna Irina, la despărțire, avea bani de-ajuns pentru o cură de slăbire la Marienbad. În pragul ușii însă, făcu ceva care îl supără de tot pe Fatty și îl determină să nu mai continue această prietenie. Și anume, după ultima sărutare, ea îi spuse:

— Adio, grăsanule!

Capitolul 4

Fatty în vâltoare

Fred Holme se aruncă în vâltoare. Consulul american, pe care îl cunoștea dinainte, îl introduse, în cele mai bune case ale Vienei; vizită ștrandurile vieneze, unde se dezvăluie toate secretele anatomice, se plimbă prin Prater, deveni un client asiduu al diverselor localități cu renume. Pretutindeni făcu cunoștință cu fete încântătoare, blonde și brune, durdulii și zvelte, culte și ignorante, vesele și visătoare. Dar pe cea care-i trebuia n-o găsi. Își dădu seama peste puțin timp că vieneza are un fel de a fi cu totul deosebit de al femeilor din alte capitale europene, și constată cu satisfacție lăuntrică ciudatul fapt că vieneza este cu totul liberă sub raportul erotismului, că a rupt-o cu tradiția și prejudecățile, că în realitate a luat-o cu mult înainte, că e mai modernă decât americana, care confundă stăpânirea de sine cu independența și vede viața prin niște ochelari puritani prost colorați.

Dar cum s-ar simți Henry Garrick în căsnicia cu o asemenea femeie? Nu era el oare, în fond cu toate raționamentele lui, pătruns de idei puritane? Nu punea el condiția ineluctabilă a virginității soției sale? Putea el, Fred, să riște să-i recomande o fată frumoasă, care posibil, foarte probabil chiar, să aibă în trecutul ei ceea ce se numește un punct negru?

In fiece dimineață când se trezea, Fred ofta. Lui îi plăcea foarte mult Viena și se pare că și valetului său Gaston. Amândoi erau prețuiți de societatea feminină a Vienei, Gaston poate mai mult decât Fred. Ce-i drept, femeile îl strigau „grăsunul”, dar îl iubeau. Poate unde avea și dolari, dar ce are a face? Fatty era filozof și gândea:

„Totdeauna femeile te iubesc pentru ceva[44]. Că acel ceva sunt banii sau gloria, sau inteligența, sau talentul la pian, mi-e indiferent”.

Cu Garrick însă era altceva. Pentru Garrick nu putea fi vorba de ființele acestea drăgălașe și de femeile acestea ușuratice, Garrick vroia să ia de soție pe cea mai frumoasă, mai bună și mai distinsă femeie din lume. Și cum s-o găsească la Viena? Și dacă nu la Viena, atunci unde oare? Cutreierase jumătate de Europa, acum să se ducă să mai răscolească și stogul de fân al Balcanilor?

Ciudat lucru: cel mai bogat om din lume căuta o soție, fără a avea pretenții extraordinare. Nu ținea să fie nici ducesă, nici prințesă, nici

miliardară, nici un monstru de savantlâc, ci doar o fată simplă, frumoasă și bună! Și tocmai această fată simplă, frumoasă și bună nu era de găsit.

Într-o sâmbătă, pe o căldură insuportabilă, Fred ieși să se plimbe cu mașina pe Ring. Cumpărase o mașină, pentru că nu putea suferi pe cele hodorogite de piață, și angajase un șofer, lângă care lua loc Gaston. Zări deodată, pe o coloană de afișe, un plăcut roșu, pe care nu putu citi din fuga automobilului, decât cuvintele: „Concurs de frumusețe[4]'. Pe coloana următoare zări același afiș. Fred opri mașina și dădu ordin lui Gaston să se dea jos și să vadă despre ce era vorba.

Gaston îi raportă că în seara aceea va avea loc ,1a parcul de la Rohrenhiitte o mare serbare nocturnă, cu un concurs de frumusețe. Cea mai frumoasă dintre concurente va primi un ceasbrățară din platină cu diamante, a doua o poșetă de aur și așa mai departe.

Bineînțeles că Fred se hotărî să se ducă la serbare. Poate va găsi acolo ce căuta. Și dacă nu pentru Garrick, dar pentru dânsul va găsi cu siguranță. Și Fred oftă din nou.

— Bietul Henry... tu aștepți cu nerăbdare la New-York pe cea mai frumoasă și mai bună femeie din lume, pe când eu... ei, eu mă mulțumesc cu cea de-a doua frumusețe și prima care-mi iese în cale!

Era o noapte de vară, superbă, luminată de o lună plină, pajiștile din jurul lui Rohrenhiitte erau luminate de niște lămpi mari, cu arc, șiruri de lampioane erau întinse de la un copac la altul, o mulțime voioasă forfotea prin restaurant și pe aleile pădurii, văzduhul era plin de muzică, râsete, cântece, chiote și Fred fu plăcut impresionat de veselia aceasta civilizată, în surdină, în contrast cu zgomotul asurzitor al unei petreceri populare new-yorkeze.

Societatea era amestecată, în înțelesul cel mai pur al cuvântului. Sub copaci și prin pavilioane domnii bogați beau șampanie și vin în tovărășia soțiilor lor îmbrăcate în toalete scumpe, burghezia mică petrecea tot atât de bine în fața halbelor de bere, alături de doamna din lumea mare vedeai alături pe mica dactilografă, directorii de bancă răspundeau cu o condescendență jovială la saluturile subalternilor lor, stele de teatru, scriitori renumiți, pictori, diplomați, vânzători de magazin, studenți, toate straturile sociale ale Vienei erau reprezentate.

Cât despre concursul de frumusețe, chestia i se păru cam încurcată. Nu era vorba de cea mai frumoasă fată, totul se reducea mai mult la o chestie de bani. Premiul de frumusețe îl lua aceea care va avea majoritatea cupoanelor. Cupoanele însă nu se puteau cumpăra. Costa o mie de coroane unul și se vindeau zece mii de coroane. Prin urmare, o cocoșată care ar fi cumpărat cinci mii și unu de cupoane, ar fi ieșit învingătoare la concurs.

De altfel, aspectul general era atât de încântător, dispoziția atât de bună, că Fred trecea cu vederea această mică escrocherie.

Capitolul 5

Concursul de frumusețe

Aproape de miezul nopții, urma să aibă loc numărătoarea cupoanelor, iar la douăsprezece fix, regina frumuseții avea să apară pe estradă, unde, în sunetul fanfarelor, comitetul îi va înmâna premiul.

Cu mult înainte, toată lumea știa cine va ieși învingătoare. Fiica unui lăptar din Wăhring, tipul fetei vieneze, grăsuță, totuși nu prea frumoasă, venise cu toată suit£, cu părinții ei voluminoși, cu calfele, cu adoratorii, și se întreceau care mai de care să cumpere cupoane, încât domnișoara Ketty vedea cu ochii cum i se umple coșulețul cu voturi favorabile. Ba și din public se grăbiră mulți, care roiau în jurul tinerei fete și-i ofereau cupoanele.

Fred Holme îl luase cu dânsul pe Gaston, care știa aproape tot atât de bine germana ca franceza și băiatul acesta șmecher, cu rutina unui detectiv, află repede povestea domnișoarei Ketty. Tatăl ei se îmbogățise în timpul războiului, turnând apă în lapte și acum era proprietarul unei mari ferme din arondismentul al optsprezecelea. Afară de asta avea un frate, care era consilier național și, cu protecția lui și a altor persoane influente, își putea permite să calce toate restricțiile cu privire la construcții și să introducă în mijlocul cartierului de vile în care se afla ferma lui, o instalație mecanică, să ridice un coș înalt deasupra fabricii și să infecteze întregul cartier cu fumul și mirosul acela pestilențial. Protestările revoltate ale locuitorilor disperați nu dădură nici-un rezultat. Se izbeau de un zid de nepătruns de protecție, vecinii erau nevoiți să ducă o viață amărâtă, pentru ca lăptarul îmbogățit să poată înmulți numărul miliardelor sale.

Și acum fetița lui avea să fie proclamată regina frumuseții, un titlu care i se potrivea ca acela de pasăre cântătoare dat unui corb. Fred râse din toată inima, auzind raportul lui Gaston și își zise: „lumea e peste tot la fel. Fie dolar sau coroană, în cantitate trebuincioasă banii fac din dreptate nedreptate și dintr-o gâscă grasă o pasăre a paradisului*[4].

În timp ce Fatty era ocupat cu emiterea acestei observații realiste, dacă nu prea spirituale, trecu pe lângă dânsul o pereche de tineri. Și Fatty își întrerupse cursul gândurilor, deschise ochii și gura și rămase entuziasmat, cu privirea ațintită asupra tinerei fete.

De când era, nu văzuse o ființă mai drăgălașă. Fata părea abia trecută de pragul adolescenței, fețișoara ei ovală, de culoarea piersicii în pârg, era luminată de doi ochi mari, albaștri, cu privirea visătoare; era de statură potrivită, zveltă, îmbrăcată într-o rochie simplă, albă, împodobită cu o eșarfă frumoasă de mătase și avea părul scurt de un blond luminos și totuși mat ca aurul, cum îl are una la un milion de blonde.

Fatty făcu stânga împrejur și se luă după tânăra pereche. Nu zău, era cea mai frumoasă fată, pe care o văzuse vreodată. Și frumusețea aceasta blondă răspândea atâta grație și neprihănire în jurul ei, că oamenii se opreau în loc și o urmăreau cu adorație.

Părea o fată săracă. Fred o examină din cap până-n picioare, cu o privire de cunoscător. Nici un inel, nici un colier sau brățară n-o împodobeau. Rochița albă, ieftină, pantofiorii de lac din picioare, toate ddvedeau că fata n-are bani.

Fred mergea prin mulțime, cât mai aproape de tânăra fată și de tânărul sărăcăcios îmbrăcat, care o însoțea și auzi vorbe, care îl înduioșară adânc. Fata se uită la partenerul ei cu coada ochiului, apoi zise:

— ‘Rolf, știi că n-ar fi trebuit să mâncăm mezelurile în drum. Uite, acum m-a apucat o foame de lup.

— Și pe mine! Dar nu mai am bani! Ce-i de făcut, Franzi?

Fata începu să râdă.

— Ce să facem? Nimic. Răbdăm de foame. Mai am eu câteva mii, dar nu vreau să rămân fără un ban.

Fred era mișcat, după cum am mai spus. Dar și Supărat.

— Ce ghinion, își zicea el, când găsești în sfârșit o fată frumoasă ca Venus, și după cât se pare și bună și cuminte, trebuie să aibă un iubit, care pe deasupra e și băiat foarte drăguț. Să i-o suflu? N-ar fi deloc frumos. Și afară de asta, Garrick pune mare preț pe virginitate și o fată care se tutuiește cu un băiat și merge cu el la serbări câmpenești nocturne, desigur că nu corespunde sub acest raport, cu pretențiile lui riguroase. .

Părerea lui începu totuși să se clatine.

Tânărul, pe care ea în numea Rolf, zise:

— Biată fată, ție ți-e foame și eu nu te pot invita la masă!

Și zicând acestea îi petrecu brațul pe după umeri și o trase către dânsul cu duioșie. Franzi însă se retrase cu energie.

— Lasă gesturile astea, Rolf! Se uită lumea la noi. Ori vrei să ne ia drept îndrăgostiți, deși nu suntem? Dacă vrei să nu mă superi, trebuie să te obișnuiești cu ideea că te consider că pe un frate.

Lui Fred îi săltă inima de bucurie. Și se hotărî să se țină după tânăra pereche și să nu-i mai lase din ochi.

În jurul estradei din mijloc se produse o mișcare. Un domn se urcă pe estradă și urlă prin megafon:

— Peste un sfert de oră începe numărătoarea cupoanelor. Doamnele care au un număr mai mare de asemenea cupoane, sunt rugate să vină încoace și să le predea pentru numărătoare.

Bogata fată de lăptar se înghesui prin mulțime, cu obrajii purpurii de emoție și, sigură de victorie, împinse coșulețul plin până sus de cartonașe roșii.

Fred, care se afla în spatele frumoasei blondine, îl auzi pe însoțitorul ei:

— Gâscă asta îndopată, zise el indignat, va lua premiul întâi. Și tu, care ești cea mai frumoasă, vei pleca cu mâna goală.

Fred nu auzi răspunsul, pentru că mintea lui , lucra febril în altă direcție. Îl apucă de braț pe Gaston, care se afla lângă dânsul, și-i spuse pe englezește, în timp ce-i îndesă în mână un pachet de bancnote:

— Dă fuga la ghișeele de cumpărare și cumpără toate cupoanele care se mai găsesc. Indiferent câte or fi, o mie, zece mii, o sută de mii! Toate îmi trebuiesc.

Gaston avu o clipă de uimire. Apoi o zări pe fata cea blondă, îl văzu pe Fred cum o mănâncă din ochi și pricepu. Își făcu loc cu coatele prin mulțimea înghesuită în jurul estradei și o luă la fugă.

Un sunet de trompetă, un om strigă prin megafon:

— Vă rog să predați cupoanele!

Însoțită de strigătele și uralele adoratorilor și rudelor ei, domnișoara Katty își făcu loc până în față; șuvițele de păr negru îi atârnau pe fruntea asudată, și ea puse pe măsuță, în jurul căreia stăteau domnii din juriu, coșulețul de pai cu cupoane.

O altă fată, foarte drăguță, cu bucle negre, însă cam neînsemnate, întinse și ea un pachețel destul de voluminos care însă nu conținea nici a treia parte din cupoanele predecesoarei ei. O fată impozantă ca o Junonă n-avea decât un pumn de cupoane.

Lumea făcea observații hazlii sau ironice.

Un domn strigă în gura mare:
— Să vedeți, oameni buni, că fata cu coșulețul o sa se boiască și o să-și ia o maseuză, ca să se facă mai frumoasă.
Se auziră hohote de râs. Katty însă era așa de amețită de victorie, că nu auzi nimic și chicotea mereu în palma pe care o ținea înaintea gurii.
Fred fremăta de nerăbdare. Dacă nu vine Gaston acum, va fi prea târziu. Dar el veni și pălă'ria, pe care o ținea în mână, era plină de bilețele roșii, încât mai cădea și jos câte unul.
Ceea ce se întâmplă acum formă senzația serbării câmpenești. Fred luă pălăria din mâna lui Gaston, se opri în fața îngerului blond, i-o dădu în mână și zise:
— Domnișoară, iute, iată cupoanele dumitale, repede... du-te și le predă, că numai dumneata meriți să fii aleasă regina frumuseții.
Franzi făcu ochii mari și se uită la el mirată. Nu pricepea nimic. Rolf însă înțelese situația, o apucă pe Franzi de braț, o împinse spre estradă și, după câteva minute numărătoarea, care se făcea cu ajutorul unui mic cântar, fu terminată și în uratele și aclamațiile mulțimii, domnul de la megafon o arătă pe Franzi, care stătea purpurie alături de celelalte trei concurente, pe estradă.
— Această tânără domnișoară cu numele de Franzi, prenumele nu vrea să și-l spună, a câștigat premiul întâi cu trei mii de cupoane. Premiul al doilea l-a luat domnișoara Katerina Bartstoffel cu o mie două sute de voturi, al treilea...
Sfârșitul frazei se pierdu în vuietul mulțimii, se văzu cum învingătoarea primește brățara de platină, cum domnișoara Katty își ia în primire poșeta, foarte mânioasă, apoi asistența se împrăștie prin pădure.
Fotograful, care voise să ia fotografia reginei frumuseții se văzu nevoit să se mulțumească cu fata lăptarului, căci Franzi, însoțită de Rolf și urmată de Fred Holme, dispăruse fără urmă.

Capitolul 6

Fred Holme e mulțumit

Când ajunseră mai departe, americanul se prezentă în toată regula și-i invită pe cei doi tineri, de o veselie fără margini acum, în urma neașteptatului triumf, să ia masa cu dânsul.

Se uitară unul la altul, stingheriți. Franzi înălță capul și zise, râzând:

— Nu se poate, mister Holme! Noi doi suntem săraci ca niște șoareci de biserică; atât cât avem nu ne-ar ajunge nici de o tocană!

Holme îi lămuri că în America e alt obicei.

— La noi e obiceiul să plătească unul pentru întreaga societate și cum eu sunt acela, care v-a invitat, eu trebuie să plătesc. Vă rog deci să fiți amândoi musafirii mei.

Se duseră pe terasa restaurantului, unde fură primiți cu multă curiozitate și Fred începu să comande. Comandă și comandă, fără sfârșit. Franzi făcea ochii din ce în ce mai mari de mirare și admirație, iar tânărul pictor simțea că-i lasă gura apă, încât se aruncă asupra unui corn cu sare, nemaiputând să aștepte.

Raci, bulion cu ou, friptură de pui cu trei feluri de salată, patru feluri de compot, macaroane cu nuci, înghețată, fructe, brânză și cafele turcești. Chelnerul, gata să capete o scolioză, de mult ce stătuse îndoit de șale, de admirație, le recomandă un vin Gumpoldskirchner 1923 și Holme comandă trei sticle dintr-o dată din băutura aceasta scumpă.

În timpul mesei care dură foarte mult, încercă s-o descoasă pe fată pe departe, cu multă diplomație. Și află povestea naivă și simplă a unei fete vieneze sărace și cuminți, care n-are pe nimeni pe lume, care trăiește din munca mâinilor ei și e bucuroasă când poate mânca, până să se sature, odată pe săptămână. Constată cu multă plăcere că Franzi vorbea foarte bine englezește dat fiind că părinții ei ținuseră mult la cultura copiilor. Simțea instinctiv că de astă dată a găsit o fată pe plăcui lui Henry Garrick. Temerile sale, în privința lui Rolf se dovediră neîntemeiate. Înțelese că era vorba numai de o dragoste unilaterală că inima Franziei era liberă și că ea nutrea pentru Rolf numai un sentiment de camaraderie.

Se făcuse ora trei dimineața, când s-au decis să plece acasă. Franzi era puțin amețită și râdea singură fără motiv. Rolf făcea reflecții generale și declară că America, și în special dolarii, sunt o născocire grandioasă, iar Fatty care după vin mai luase și câteva groguri, cânta cu o voce de bas

„Yankee doodle“, și împărțea bacșișuri, de care s-a vorbit multă vreme în pădurea vieneza.

Cum nici șoferul nu se lăsase mai prejos cu băutura, drumul spre casă a decurs în zigzag.

În ziua următoare, Gaston intră în acțiune. Deși Fred simțea că Franzi este sinceră, voia totuși să fie prudent și să facă cercetări personale pentru a afla adevărul. Seara târziu, Gaston îi făcu raportul.

Franzi se bucura de multă stimă în casa din Ottakring, unde locuia, și în împrejurimi, pe la vecini. Nu se vorbea decât de bine de ea, purtarea ei era deasupra oricărei bănuieli^ nici prietenia ei intimă cu tânărul pictor, nu dădea nimănui de bănuit. Doamna Woprschalek, portăreasa, al cărui soț era național-socialist și purta o cruce încârligată la butonieră, avea totuși de făcut unele obiecțiuni împotriva Franziei.

— Proastă mai e fata asta! N-are ce mânca, n-are cu ce să plătească rata lunară la chirie și vede că domnii cei mai bogați din lume își rup picioarele după dânsa. Să fiu eu în locul ei, m-aș plimba toată ziua cu automobilul și aș avea un castel la Hietzing.

Deși Gaston vorbea destul de bine nemțește, tot nu înțelese bine dialectul doamnei Woprschalek așa încât îi raportă stăpânului său că odată un domn bogat se îndrăgostise de Franzi, care îi rupsese piciorul ceea ce lui Fred nu-i prea venea să creadă.

Încolo, raportul lui Gaston îl bucură peste măsură și îl determină să lucreze cât mai repede.

Capitolul 7

Amanetarea premiului de frumusețe

Factorul poștal și Franzi Lehner erau două persoane, care n-aveau niciodată de-a face unul cu altul. Din motivul foarte simplu că Franzi nu primea deloc scrisori. Și.de la cine era să primeas-, că? Rude n-avea, pe prietenele de școală, le pierduse de mult din vedere, un iubit n-avea, iar Rolf, singurul ei prieten, locuia în aceeași casă cu dânsa. Nici măcar prospecte pentru stârpirea ploșnițelor sau de la magazine de modă nu primea, fiindcă numele ei nu figura nici în cartea de telefon, nici în cea de adrese.

Astăzi, însă, în dimineața asta ploioasă și înăbușitoare de vară, Franzi Lehner primise totuși o scrisoare. Și această raritate de scrisoare avu un efect neașteptat: o făcu să plângă amarnic, cu o păpușă pe jumătate începută în poală., Scrisoarea provenea de la magazinul, pentru care ea lucra de ani de zile păpuși, și avea următorul cuprins:

(Cea *mai frumoasă femeie din lume)*

„Lipsa de afaceri ne obligă să încetăm cu producția până ce vom izbuti să desfacem marfa din depozit. De aceea vă rugăm să încetați pentru moment cu livrarea păpușilor pentru magazinul nostru. Sperăm că vom fi în situația de a vă procura comenzi noi pentru sezonul de toamnă, când începe activitatea în vederea darurilor de Crăciun".

Citind aceste rânduri, inima Franziei se strânse de supărare și acum plângea. Ce să se facă, cum s-o scoată la capăt până la toamnă?

Deschise poșeta și numără bancnotele mototolite. Opt mii de coroane. Tocmai bine pentru o pâine. Și ziua de plată a chiriei băteâ la ușă și pantofii ei de stradă trebuiau reparați neapărat și afară de asta... nu putea trăi din vânt.

Franzi sări în sus, râse si își sterse lacrimile cu o petecă din care avusese de gând să-i facă o tichie păpușii. Avea doar o comoară de preț: brățara cu ceas de platină, încrustată cu diamante! Tocmai ieri, uitându-se în vitrina unui bijutier, constatase că o brățară ca asta nu se poate cumpăra mai jos de șase milioane de coroane. Nu voia s-o vândă, ci numai s-o amaneteze. Sigur că va căpăta două milioane și, trăind cu multă economie, va rezista trei luni cu suma aceasta.

Franzi alergă iute la fereastră, se aplecă în afară, înălță capul și fluieră un refren. Acesta era semnalul pentru Rolf, care locuia deasupra, tocmai sub

acoperiș. Imediat se auzi semnalul cu care îi răspundea, și Rolf apăru în halatul lui pătat de pictor.

Fata îi întinse scrisoarea, fără a rosti un cuvânt. Rolf o citi, se îngălbeni, își mușcă buzele și ochii lui căprui de câine credincios se umeziră.

— E îngrozitor, Franzi! Ce să te faci? însă nu trebuie să-ți pierzi nădejdea, o să te ajut eu. Sunt voinic, pot să lucrez... jos în port, au totdeauna nevoie de hamali... o să câștig destul, ca să nu suferi tu de foame.

Franzi zâmbi cu tristețe:

— Rolf, tu ești un băiat bun! Dar mai întâi trebuie să-ți vezi de tablouri și, în al doilea rând, n-aș primi nimic de lâ tine. Și-apoi, lucrurile nu stau chiar așa de rău, pentru că am brățara de platină, pe care-am primit-o la concursul de frumusețe. Te rog, Rolf, du-te repede la Muntele de Pietate pe strada Taliei, mie nu-mi prea vine să mă duc.

Scoase frumoasa brățară de pe brațul ei subțire de copil i-o dădu lui Rolf și zise râzând:

— Vezi, dacă ar fi câștigat-o fata aceea chiabură a lăptarului, n-ar fi ajuns la Muntele de Pietate. Lucruri de acestea prețioase nu sunt făcute pentru oamenii săraci. Du-te, Rolf, și caută să obții cât mai mult pentru ea. Două milioane cred că vei obține sigur, poate chiar trei, dacă pietrele au o mare valoare, și în felul acesta o să am cât îmi trebuie pentru vara asta. Ceva tot o să câștig, căci n-am de gând să trândăvesc. N-am decât să cos butoniere pentru un magazin de lenjerie și tot voi scoate cât de cât.

După o jumătate de oră, Rolf se întoarse și, înjurând și blestemând, aruncă furios recipisa de amanetare și câteva bancnote pe masă.

— Nu li-e rușine, pungași ordinari, escroci! închipuiește-ți, ceasul nu-i de platină, ci de aur alb și pietrele sunt de sticlă! Iar mecanismul nu face doi bani, așa mi-a spus funcționarul de la Munte. Cu chiu cu vai, am obținut un sfert de milion! Dar o să le fac un scandal... mă duc la redacția „Sferei“ să le povestesc cum sunt escrocate fetele sărace!

Franzi, care nu ținea la publicitatea prin ziar, încercă să-l liniștească:

— Nu te mai necăji! Lasă, că pe câteva săptămâni îmi ajunge și pe urmă vom-vedea ce-i de făcut.

Capitolul 8

Franzi primește flori și o cerere în căsătorie

În clipa când încrederea juvenilă în viață a Franziei învinse toate grijile, se auzi soneria de la ușă. Un servitor bătrân, cu barbă, intră în odaie, predete un pachet mare învelit în foiță albă și o scrisoare și se retrase.

Din foiță ieși la iveală un buchet imens de trandafiri admirabili, roșii ca sângele, mari cât pumnul.

Franzi scoase un strigăt de admirație și de încântare, Rolf încreți fruntea; cu degetele tremurânde fata desfăcu plicul și citi tare:

„Stimată domnișoară, dați-mi voie să vă trimit aceste câteva flori, cu rugămintea de a-mi îngădui să vă vizitez azi după-amiază. Este vorba de o chestiune foarte serioasă, pe care aș vrea să v-o propun. Cu distinsă stimă, Fred Holme

Franzi se uită mirată la prietenul ei.

— Ce-o mai fi si asta? Doamne, ce trandafiri frumoși! Ia să-i pun repede în apă!

Rolf rânji supărat:

— Ce să fie? E lesne de înțeles! Americanul cel gras îți va face o propunere, fie de căsătorie, fie să devii amanta lui. În cazul acesta din urmă îl voi azvârli în jos pe scări. Dacă însă va fi vorba de o cerere în căsătorie...

Franzi izbucni într-un râs atât de puternic, încât îi curseră lacrimi pe obraji și vărsă apa din ulciorul cu trandafiri.

— Să mă ceară Mister Holme pe mine? Sau să înceapă o legătură amoroasă cu mine? Ce bine ar fi! Rolf, drept să-ți spun, nu mai e de trăit aici în Viena, aș pleca bucuroasă în America!

— Și eu cum rămân? mormăi Rolf.

— Tu? Tu ești bărbat și artist și te poți duce oriunde vrei. Poți pleca și în America și să câștigi mulți bani acolo.

— Bine, și pe urmă ne căsătorim dincolo de Ocean!

Franzi deveni din nou gravă și respinse brațul, care voia s-o cuprindă de gât.

— Se prea poate, Rolf, dar ar fi mai bine dacă ți-ai scoate din cap astfel de idei. Mă silești să repet mereu același lucru: îmi ești drag, foarte drag chiar, dar despre iubire nu poate fi vorba. N-am iubit încă pe nimeni, așa cum iubește o femeie pe un bărbat, dar sunt sigură că ăsta e un sentiment cu totul diferit de prietenia ce-o nutresc pentru tine. Și acum du-te, că ai de

lucru și eu trebuie să fac curățenie în odaie înainte de a veni americanul. Dacă într-adevăr îmi va propune să mă căsătoresc cu dânsul, cred că i-aș râde în nas și mi-ar părea rău, pentru că e un om foarte bun și drăguț.

Pe la patru, un automobil mare, elegant, se opri în fața casei cu înfățișare de cazarmă din Ottakring și, în strigătele de mirare a douăzeci de copii desculți, Fred Holme intră în casă. Mii de mirosuri indefinite, îi izbiră nasul în timp ce urca, gâfâind, cele trei etaje ce duceau la locuința domnișoarei Franzi Lehner.

* Fatty era încurcat. Ca niciodată, în viața lui, ceea ce unui american i se întâmplă destul de rar iar Franzi simțea că-i ard obrajii de zăpăcită ce era.

La început o privi în tăcere, își șterse sudoarea de pe frunte și se uită în jur cu ochii lui mici și mobili. Se simțea copleșit de înduioșare.

Nu se asemăna situația aceasta cu una neverosimilă dintr-un roman prost în fascicole?

Fetița aceasta blondă, frumoasă și bună ca un înger, în mijlocul acestei sărăcii lucii și muncind din greu să câștige o pâine! Și cu toate acestea, cuminte și bună și distinsă, ca o prințesă păzită de orice contact vulgar. Iar el, trimis de cel mai bogat om din lume, se afla aici și, cu un singur gest, voia* s-o scoată din cămăruța ei și s-o ducă în lumea largă, în plină strălucire și bogăție.

Nu se petreceau toate acestea în vis? Nu, se afla într-adevăr aici, departe de New-York, în cămăruța asta simplă, iar în fața lui stătea o fată blondă și atât de frumoasă, că la soare te puteai uita, dar la dânsa ba.

Franzi rupse tăcerea:

— Vă mulțumesc pentru trandafirii aceștia admirabili! Mi-ai făcut o mare plăcere, pe care nu știu cu ce am meritat-o. Mi-ai scris însă de o propunere și sunt foarte curioasă și nerăbdătoare să aflu despre ce e vorba.

Fred șovăia. Nu știa cum să înceapă.

— Ceea ce mă aduce la dumneata este o chestiune foarte delicată și bizară. O chestiune, care se întâmplă foarte rar. Și anume, am venit să-ți fac o propunere de căsătorie... nu, nu te speria, nu din partea mea, n-aș îndrăzni s-o fac cu cele o sută de kilograme ale mele... ci o propunere de căsătorie din partea celui mai bogat om din lume, care pe deasupra e și bărbat frumos și de o mare noblețe de caracter.

Ochii albaștri ai fetei se făcură mari cât roata carului. Începu să-i fie frică. Te pomenești că omul acesta e nebun? N-ar fi mai bine să fluiere

repede după Rolf? Se învoiseră dinainte, ca Rolf să stea la pândă la fereastră și cum l-o fluiera să-i vină în ajutor. Dar nu. Mister Holme nu părea deloc nebun, și acum o mângâia ușor pe mână, în timp ce-i istorisea toată povestea.

Despre Henry Garrick, despre imensa lui bogăţie, despre atotputernicia acestui bărbat în vârstă de abia treizeci și șase de ani, de povara gigantică de muncă ce-i apasă umerii și de dorința, născută brusc în sufletul lui, de a avea o tovarășă, o femeie tânără, frumoasă, bună, care să-1 iubească pe el și felul său de a fi și munca lui.

Apoi îi spuse cum primise însărcinarea de a găsi, pentru cel mai bogat om din lume, pe cea mai frumoasă și mai bună femeie din lume și cum, după atâtea aventuri bizare și atâtea decepții, crede că a găsit-o aici la Viena, în persoana domnișoarei Franzi Lehner, sărmana cusătoreasă de păpuși.

Franzi ascultase cu respirația tăiată, ținând în mână fotografia lui Henry Garrick și privind la figura serioasă, cu trăsăturile energice și cu profilul roman, luminată de o frunte înaltă și inteligentă.

Franzi fu cuprinsă de amețeală, de un adevărat delir. Închise ochii și i se păru că vede aievea petreceri fastuoase, cu rochii scumpe, cu servitori în livrea, cu flori, diamante și perle. Iar pe dânsul, pe soțul ei, mândru de dânsa, ținând-o de mână și spunându-i:

— Tot ce am, averea mea, viața mea, strălucirea întregii lumi, îți aparține ție!

Și deodată se aprinseră într-însa flăcări cotropitoare, copila deveni femeie cu dorința de a fi admirată, de a gusta viața cu frumusețile ei, de a scăpa de sărăcie și mizerie. Și adunându-și puterile, întinse americanului mâna mică și rece ca gheața zicând:

— V-aș ruga să-mi dați un răgaz de trei ceasuri ca sa mă gândesc... Astă seară veți primi răspunsul meu. '

Franzi văzu apoi ca prin ceață cum pleacă americanul, apoi se duse la fereastră, suspină adânc și întinse brațele dornică spre viață.

Rolf fu acela, care comunică lui Fred Holme, la hotel, hotărârea Franziei de a accepta propunerea. La început, spusele fetei îl dezorientară, dar în cele din urmă prietenia pentru dânsa fu mai tare ca dragostea.

vNu poți refuza o asemenea propunere, îi spuse el cu buzele tremurătoare; ar fi o nebunie să zici nu. La urma urmei, dacă nu-ți va

plăcea, n-ai decât să te retragi în ultimul moment. Acceptă, și vei deveni regină în purpură, cum ești azi regină în haine de cerșetoare.

Așadar Rolf îi duse americanului aprobarea fetei, ceea ce îl bucură atât de mult pe Fred și îl întristă atât de rău pe Rolf, că se duseră amândoi să tragă un chef monstru. A doua zi la prânz Fred se trezi în cada goală a odăii de baie, iar Rolf sub pat.

Capitolul 9

Henry Garrick nu poate veni

Fred expedie o cablogramă șefului și prietenului său, explicându-i toate cele petrecute. Îi zugrăvi diversele aventuri și decepții avute la Londra, Paris și Roma, ciudata întâlnire cu micuța cusătoreasă de păpuși din Viena, descrise pe scurt, dar concis, frumusețea, virtutea și bunătatea Franziei Lehner și încheie în felul următor:

„Vino imediat încoace să-ți iei logodnica. Fă-o fericită, așa cum merită!'Una mai frumoasă și mai bună ca ea nu vei întâlni niciodată“.

După câteva ore sosi răspunsul, care îi smulse lui Fred o înjurătură:

„îți mulțumesc pentru osteneală și mă bucur de succes. Însă organizarea noului trust internațional al mercurului mă absoarbe atât de mult, că mi-e cu neputință să părăsesc New-York-ul măcar pentru o săptămână. Cumpără-i domnișoarei Franzi Lehner un trusou cât mai complet și ad-o încoace însoțită de o doamnă de companie. Consulatul american din Viena va primi instrucțiuni din Washington pentru acordarea vizelor pe pașaport. Te aștept cel mai târziu până-n zece zile. Henry “.

Fred înjură odată, apoi încă odată, se trase de păr și strigă tare, deși era singur:

— Cum își închipuie așa ceva acest fabricant de dolari! Crede că o să-i înfășor fata în mătase și o să i-o aduc ca pe un pachet peste Ocean! Și ne așteaptă peste zece zile! Se vede că nu cunoaște Viena! Aici treburile merg încetișor, cu binișorul, nu așa, un, doi, trei, ca în binecuvântata noastră Americă. Lasă că o să mai aștepte el mult și bine!

Franzi se îngălbeni rău, când dti telegrama. Inima i se strânse. Era prima dezamăgire. Bărbatul, a cărei tovarășă pe viață avea să devină, nu-și făcea timp să vină la dânsa! Ea trebuia să plece la el, ca o petiționară, să se lase supusă unui examen și poate... cine știe, să fie retrimisă acasă... Ochii i se umplură de lacrimi și era cât p-aci să-i declare lui Fred că refuză propunerea. Dar secretarul n-o lăsă să vorbească, ci îi spuse repede să se pregătească să meargă pe la croitori, cismari, bijutieri și modiste, iar el se va duce să oprească niște cabine de lux pe vapor, să angajeze o doamnă de companie, să facă formele la consulat, și așa mai departe. Și pe Franzi o apucă din nou amețeala, din nou o ispiti neprevăzutul, fericirea ca din basme, toți nervii îi vibrau de dorința unei vieți bogate și strălucite, își puse

jachețica ei de fată săracă și pălărioara făcută cu mâinile ei, ca să se transforme dintr-o fată necăjită și săracă într-o doamnă din lumea mare.

Două zile trecură ca în friguri. Fatty dădu dovadă de o sprinteneală de șarpe și de un gust de femeie de lume. Într-o oră comandară într-un salon de mode zece toalete, care aveau să fie livrate în douăzeci și patru de ore; la modistă alese, cu un gust sigur, zece pălării, într-un magazin de lenjerie de pe Graben, la vederea rufăriei subțiri și a roșeții ce o împurpură pe Franzi i se făcu grozav de cald, îl înjură pe consul, pentru că acordarea vizelor durase mai mult de un sfert de oră și cumpără în timp de zece minute, biletele pentru toate cabinele de lux de pe giganticul vapor american „Leviathan".

Cel mai greu lucru a fost să găsească o doamnă de companie. La birourile de plasare nu găsi nimic potrivit, căci avea pretenții foarte mari pentru Franzi, îi trebuia o persoană drăguță, ireproșabilă, cultă, care să știe englezește, să fie simpatică și bine dispusă, o adevărată tovarășă pentru logodnica șefului său. În cele din urmă, tocmai pe la douăsprezece noaptea, îi trecu prin minte să dea un anunț, care nu fu primit decât după mult scandal, cu amenințări și cu un tarif special, ca să fie publicat a doua zi dimineața cu litere groase; și cum Franzi era ocupată până peste cap cu croitoresele, modistele, cizmarii și lenjeresele, se văzu nevoit să suporte singur a doua zi asaltul a peste o sută de doamne, care voiau să plece în America.

Alegerea fu foarte anevoioasă. Una era prea tânără, alta prea bătrână, alta era prea tristă, cealaltă suspectă... Abia după două ore angajă pe aceea care i se păru mai potrivită.

Dora Horak era o femeie tânără, distinsă, drăguță, și cunoștea și engleza la perfecție. Fiica unui funcționar superior la pensie, care avusese mulți copii, fusese foarte bine crescută, acum însă era săracă, adevărat ca un șoarece de biserică. Și avusese o groaznică decepție cu soțul ei, un om nevrednic de dânsa lipsit de conștiință, încât ar fi fost bucuroasă să plece din Viena.

Lui Fred îi plăcu mult fata aceasta brunetă cu ochii vii, căprui, și după ce Gaston luă informațiile necesare și constată că toate spusele ei erau adevărate, Fred o angajă pe Dora Horak ca doamnă de companie pentru logodnica tânără, care nu-și cunoștea logodnicul.

Franzi primi cu plăcere alegerea lui Fred, căci resimți de la început o mare simpatie pentru Dora, îi strânse deci mâna cu căldură și-i zise din toată inima:

— Nu-i așa că vom fi bune prietene?

Ceea ce o făcu pe Dora s-o sărute pe fata cea blondă și frumoasă, care i se păru încă o copilă, și să-și tăgăduiască s-o ocrotească și să aibă grijă de dânsa. După patru zile de la sosirea telegramei lui Garrick, erau gata să se îmbarce la Liverpool pe „Leviathan“. Marea era calmă, vremea frumoasă și Franzi simți pentru prima dată în viața ei ce bine e să fii tânără, frumoasă, sănătoasă și bogată. Toți pasagerii, bărbați și femei, îi admirau frumusețea.

Pe bord, nu știa nimeni cu ce scop se duce în America frumoasa blondină. O credeau o fată bogată, care pleacă însoțită de doamna ei de companie să facă înconjurul lumii.

În ziua a șasea vaporul „Leviathan“ acostă la Hoboken, însă spre marea dezamăgire a Franziei și spre mânia lui Fred, Garrick nu-i aștepta pe chei. În locul lui aștepta unul din directorii generali, care ceru scuze pentru absența lui Garrick și rugă pe Fred să conducă pe tânăra domnișoară din Viena și pe însoțitoarea ei la hotelul St. Regis, unde li se rezervaseră apartamente. Iar Garrick va veni s-o salute abia seara, pentru că acum are o conferință de afaceri, de la care nu poate lipsi.

Capitolul 10

Aur și dragoste

În America nu se cuvine ca o doamnă să primească pe un domn la dânsa la hotel, chiar când locuiește într-un apartament întreg. Da, obiceiurile sunt foarte puritane în America. Fred Holme comandase supeul într-un salon separat, unde Franzi, care de acum înainte avea să se numească Frances, îl aștepta pe logodnicul ei... telegrafic.

În toaletă elegantă de seară, micuța cusătoreasă de păpuși stătea alături de însoțitoarea ei Dora Horak și își freca mâinile într-o tortură mută. Abia acum își dădea seama de enormitatea evenimentelor. Stătea și aștepta să vină un bărbat cu totul străin, care voia s-o cumpere ca pe un tablou, ca pe un obiect de artă. I se cerea să se dea cu trupul ei neprihănit de nici-o atingere și cu v întreg sufletul, unui om, despre care ea nu știa nimic decât că e foarte bogat. Unui om, care va socoti ca o grație că o ridică până la dânsul. De rușine și de mânie împotriva ei înșiși, împotriva lui, a acestui Garrick, care nici n-o întâmpinase măcar, i se părea că o -strânge cineva de gât.

Ce negoț rușinos! Nu se numea aceasta prostituție? Și dacă acest Garrick nu-i va plăcea, îi va părea respingător, îi va inspira aversiunea? Nu mai era timp să scape din aventura aceasta, să rămână liberă și curată?

Franzi sări în sus, șoptind cu glasul înecat în lacrimi:

— Dora, haide să fugim de aci! O să găsim noi de lucru în America, vom putea trăi și fără bărbați!

Înainte ca Dora să fi putut răspunde ceva se auziră niște pași, ușa se deschise și Henry Garrick intră în salon, însoțit de Fred Holme, căruia îi curgea sudoarea pe frunte, de emoție.

Fatty făcu repede prezentările, îi făcu un semn Dorei, părăsi odaia odată cu ea, iar Garrick și Franzi rămaseră singuri față-n față.

Uimit, mișcat, ■ zguduit de atâta frumusețe și gingășie juvenilă, nababul american întinse mâna fetei, fără a scoate o vorbă. Ea i-o întinse pe a ei, care era rece ca gheața; era galbenă ca ceara, se uită zăpăcită în ochii lui și într-un fragment de secundă imaginea lui se întipări într-însa.

Omul acesta voinic, cu umerii lăți, răspândea în jurul său o energie de fier unită cu o liniștită stăpânire de sine și cu multă demnitate. Căile eroticei, ale simpatiei, ale atracției dintre oameni sunt întunecate și

misterioase. Instinctul de apărare se prefăcu într-un sentiment de smerenie, îndărătnicia ei se topi, nu se mai gândea la fugă, ci, cu toate instinctele ei de femeie, ţinea să-i placă, se uită la el, şi zise:

— Tot ce mi se întâmplă, Mister Garrick, mi se pare foarte ciudat, am impresia că visez. Dar sunt trează, foarte trează, şi vă rog din suflet să nu mă consideraţi ca pe logodnica dv., pe care un altul v-a ales-o, ci numai ca pe o fată străină, cu care abia acum faceţi cunoştinţă.

Însă... căile dragostei sunt întunecate! Henry Garrick, omul rece, stăpân pe sine, care toată viaţa lui se condusese numai după legile logicii de fier, era vrăjit, simţea cum i se aprinde sângele, cum îl cupiAide ameţeala de atâta bucurie şi fericire; îi acoperi cu sărutări mâna mică, o îmbrăţişă, îşi lipi buzele de gura ei tremurătoare şi zise, triumfător:

— Te cunosc de-ajuns şi te iubesc dinainte. E destul să te văd o clipă, ca să pricep cât eşti de frumoasă, de bună, de drăgălaşă şi de dulce. Ascultă-mă pe mine, Frances, faptele mari din istorie, ca şi din viaţa individului, n-au fost niciodată produsul unor lungi deliberări, ci a unei revelaţii subite, a unei recunoaşteri fulgerătoare. Şi eu ştiu un lucru: te-am recunoscut din prima clipă!

Franzi nu se mai împotrivi, ci rămase lipită de pieptul lui, râse şi închise ochii.

Când Dora şi Fred se întoarseră, Garrick făcu ‘ atâtea ghiduşii, de parcă ar fi fost un elev de liceu, ' încât o făcu pe Dora, cu instinctul ei fin de femeie, să zâmbească, pe când Fred clătină din cap, zicându-şi: • ,

— Ăsta-i amorezat lulea.

Supeul de logodnă avu loC într-o atmosferă de veselie nestăpânită, se făcură planuri de viitor, se fixă data cununiei pentru una din zilele următoare, se ridicară toasturi în engleză şi în germană, Garrick, dintr-un sentiment de delicateţe, vorbind tot timpul germana, pe când Franzi vorbea englezeşte făcând ici, şi colo, câte o mică greşeală.

Pe la miezul nopţii se iscă un mic incident. Uşa fu deschisă brusc, o fâşie de lumină albastră îi făcu să tresară speriaţi, apoi un tânăr slăbuţ, care se afla în spatele altuia, zise laconic:

— John Fox de la „World“. Mi-am permis să iau o mică fotografie. Şi acum vă rog să-mi acordaţi un interviu.

Reporterul aflase ciudata poveste, nu se ştia de unde, se furişase în hotel cu fotograful, luase o poză şi acum punea tot felul de întrebări indiscrete, la

care Fatty dădea răspunsuri incomplete.

A doua zi apăru fotografia lor pe prima pagină a lui „World“ și dedesubt o poveste senzațională cu o prințesă vieneză din casa de Habsburg, care venise la New-York pentru a se căsători cu cel mai bogat om din America, pe care îl cunoscuse numai din auzite.

Fred reuși, cu multă dibăcie, să țină secretă data nunții.

Cununia religioasă fu oficiată într-o mică biserică presbiteriană din cartierul nord-vestic al marelui oraș, imediat apoi trase la scară uriașa mașină de voiaj a lui Garrick, care reprezenta o locuință în miniatură, și tinerii căsătoriți plecară în Pensylvania, unde miliardarul avea un castel de vânătoare în mijlocul unui imens parc natural. Acolo voia să petreacă acele câteva săptămâni de fericire nestânjenită cu tânăra și frumoasa lui soție.

Dora si Fred rămaseră la New-York. Fred avea să-1 reprezinte pe șeful său în toate chestiunile de afaceri, iar Dora avea să mobileze o serie de odăi pentru Franzi, în palatul de pe Riverside Drive.

Când se despărți de Dora, Fred îi spuse:

— Nu prea țin eu la căsătorie, dar azi mi-am schimbat părerea. Dacă voi vedea că Garrick și Franzi au nimerit-o bine, mă apuc să-mi caut o nevastă. După cât se pare, legea de prohibiție a alcoolului se va menține și dacă n-ai ce bea, e mare plictiseală la club.

Dora înroși. Americanul acesta, grăsun și jovial îi plăcea foarte mult, de aceea legătura frivolă pe care el o făcea între alcool și căsnicie, deși o amuza, o făcu să sufere.

Capitolul 11

Luna de miere

Henry Garrick își pusese în gând să-și petreacă primele săptămâni ale căsniciei numai cu soția lui, fără a se preocupa de nimic altceva. Se simțea ca după o boală lungă: ușurel, plutind parcă, bucuros de viață și lipsit de griji. Nu citea ziare, nu se gândea la afaceri, se bucura de frumusețea, de gingășia naivă, de abnegația fără margini a tinerei fāpturi, care dădea dovadă, în brațele lui, de o pasiune și un temperament, pe care nu le-ai fi bănuit la o blondină plăpândă cum era ea.

Se sculau dis-de-dimineață, când soarele nu ardea încă, și porneau călare în galop, departe, până în desișul pădurii unde caii nu mai găseau cărări de umblat. Franzi învățase repede arta călăritului și era atât de frumoasă în pantalonii bufanți de catifea neagră, cu bluza roșie ca purpura, încât Henry nu se mai sătura contemplând-o și nu înceta să binecuvânteze soarta care-i dăruise o asemenea soție.

După-amiezile călduroase le petreceau într-o odaie întunecoasă și răcoroasă din pavilionul de vânătoare, strâns îmbrățișați, mână-n mână; Franzi îi poveastea atunci ceasuri întregi despre trecutul ei, de grijile ce-i întunecaseră tinerețea, despre părinții ei.

Pe urmă, când dânsa îl ruga să-i povestească din viața lui, să-i vorbească despre dânsul, el clătina din cap și zicea:

— Eu, care m-am născut în bogăție, care n-am știut ce e nevoia și grija de existență, am prea puține de povestit. Sport, studii, apoi muncă și iar muncă.

— Și de ce muncești atâta, când ești destul de bogat, ca să te bucuri de viață, să faci fericirea celor din jurul tău, să ajuți pe cei săraci?

Henry o strânse într-o îmbrățișare lungă, o sărută pe gura roșie ca o cireașă și răspunse zâmbind:

— E greu să înțelegi, Frances! Un milion pentru mine nu însemnează bani, ci o victorie. Există judecători, care înjură și fac scandal când pierd. Dar când câștigă sunt gata să dăruiască altcuiva câștigul. Câștigarea banilor este pentru mine un joc, o patimă, nu e un mijloc pentru atingerea unui scop, ci scopul însuși. Poate că e urât și vrednic de dispreț, dar așa e. Eu trec azi drept cel mai bogat om din America, prin urmare din întreaga lume. Dar nu e adevărat. Rockefellerii, Rotschildzii și alții posedă averi mai mari

ca ale mele. Ei, întocmai ca un campion mondial de box, ca unul care vrea să bată recordul în aviaţie, aşa vreau eu să fiu cel mai bogat om din lume.

Crezi tu că exploratorii, care îşi primejduiesc viaţa ca să atingă vârful lui Gaurisanklar, fac aceasta de dragul ştiinţei? Nici pomeneală! Sport, ambiţie, joc! Tot aşa e cu mine şi cu munca mea. N-aş putea suporta ideea de a fi depăşit de altul, de a mă vedea lăsat în rândul al doilea. Munca mea însemnează luptă. Şi eu mă lupt, ca să-i înving pe toţi ceilalţi.

Zece zile se scurseră într-o pace idilică, fericită, când una din plimbările lor îi duse la un mic han de pe şosea. Descălecaseră să ia o gustare. Pe tejghea se afla un ziar „Pittsburg Herald". Garrick îşi aruncă ochii pe el: ştiri politice, fapte diverse, ştiri sportive, până când tresări. Cu litere groase erau scrise subtitlurile unui articol economic:

„Richard Asior vrea să sfarme bustul de mercur al lui Garrick.

A cumpărat mine în Colorado şi oferă la preţuri scăzute.

Delegaţii lui Garrick tratează cu bolşevicii.

Se urmăreşte luarea în arendă a minelor din Urali."

Franzi îi oferi soţului ei paharul cu limonada. El n-o observă. Ea îi vorbi dar el n-o auzi. Dânsa se uită la dânsul şi se sperie. Acesta era Henry, soţul ei? Buzele i se strânseră şi se subţiaseră ca nişte linii, faţa lui plină de dragoste se înăsprise şi era rece, ca şi cum n-ar fi fost din carne şi sânge, ci din granit cenuşiu. Cât despre ochi ... Franzi se contractă ca un melc, când zări ochii aceia, cenuşii ca praful, nemiloşi.

Garrick puse ziarul deoparte. Glasul lui mai înainte duios şi cald, suna acum aspru şi răguşit.

— Trebuie să mă întorc la New-York. S-a sfârşit cu zbenguiala. Am de lucru!

„S-a sfârşit cu zbenguiala".

Cuvintele acestea o atinseră pe Franzi ca o lovitură de bici. Tresări, resimţi o durere fizică, îl » apucă de mână:

— Nu se poate altfel, Henry?

El îşi trase mâna, se încruntă, şi zise cu asprime:

~ Când spun ceva, ştiu ce spun? Repede, să încălecăm şi să plecăm. Şi te-aş ruga să mă scuteşti de lacrimi. Nu pot suferi oamenii care plâng!

Primele cuvinte aspre de pe buzele lui.

Pe Franzi o scuturau fiori reci la o temperatură de 40 grade căldură. Fericirea ei cea mare şi curată, primise prima lovitură.

Se întoarseră în galop la pavilionul de vânătoare, Franzi debutantă încă în arta călăritului, rămase mult în urmă. Dânsul nici nu observă. Abia cu un sfert de oră măi târziu ajunse și dânsa acasă. Automobilul aștepta, la scară, valizele erau încărcate, Garrick bătea din picior, plin de nerăbdare:

— Te rog grăbește-te, schimbă-te cât mai repede pentru drum!

După zece minute, automobilul gonea vertiginos pe șosea. Garrick dăduse ordin șoferului negru:

— Cu maximum de viteză!

Și negrul se conformase ordinului. Mașina zbura cu o sută de kilometri pe oră, călcând găinile și câinii, înghițind șoseaua cu pietrele ei kilometrice și stâlpii de telegraf.

În trei ore sosiră la New-York, Garrick se duse direct la „Garrick-Trust-Building“ și își luă repede bună ziua de la soția lui.

— Să nu mă aștepți. Probabil am de lucru toată noaptea.

Franzi intră singură în palatul ie pe Riverside Drive, palatul ei și căzu plângând la pieptul prietenei ei, Dora Horak.

Capitolul 12

Bărbatul care n-are niciodată timp

Veniră zile, când Franzi abia de-1 zărea pe soţul ♦ ei. Ziua el nu ieșea de la birou, se făcea ora unu, , două, noaptea și tot nu venea acasă, până când sosea, în fine, trudit și se arunca în pat mort de oboseală. Dimineaţa, pe la șapte,, bătea la ușa i soţiei sale, se mira că și dânsa e trează, o săruta pe frunte, îi mângâia părul blond ca aurul și-i zicea:

— Toate merg bine, Frances." Câteva zile încă . și voi fi iar numai și numai al tău. Du-te pe la teatre, la cinematograf, cumpără tot ce dorești, gândește-te că ești soţia mea, că trebuie să ai cel mai frumos interior, cele mai scumpe rochii. Și acum plec, sunt grăbit.

Franzi, însoţită de Dora, cutreieră toate galeriile de artă, cumpără tablouri de la expoziţii pentru apartamentul ei, se bucura ca un copil de „shopping“, cum se numește în America hoinăreala fără ţintă prin marile magazine, își comandă rochii scumpe la cei mai mari croitori și... aștepta să vină clipa când Henry va avea timp iar pentru dânsa.

Uneori, luxul fantastic și bogăţia ce-o înconjurau o ameţeau; alteori însă, deși Dora era totdeauna lângă dânsa, se simţea izolată și nenorocită. Într-un rând îi explică Dorei starea ei sufletească:

— Am impresia că sunt ca păpușile, pe care le coseam odinioară. Păpuși, pe care le îmbrăcam în mătase și catifea, care arătau ca niște regine și totuși n-aveau viaţa lor proprie, erau simple jucării neînsufleţite. Nu sunt și eu numai o jucărie în mătase și catifea? Nu capăt și eu viaţă numai prin faptul că aparţin cuiva? Azi îi aparţin și mâine, când n-are timp de joacă, mă aruncă într-un sertar.

Dora, mai experimentată și mai coaptă la minte decât prietena ei, clătină din cap.

— Tu nu pricepi cum e viaţa, aici în America. Uită-te la celelalte femei. Ele consideră pe bărbat ca pe o mașină-de fabricat bani, și când n-au nevoie de el, îl aruncă într-o cutie. Fii și tu o adevărată americană, care e bucuroasă când bărbatul ei n-are timp, pelrtru că n-o împovărează cu prezenţa lui. Creează-ţi o viaţă proprie, înconjoară-te de frumuseţe, trăiește pe picior mare, adună savanţi și artiști în salonul tău, lasă-te admirată și aclamată. Și mai înainte de orice: nu-ţi pierde cu totul personalitatea, rămâi floarea frumoasă care ești și nu iedera, care trebuie să se caţere de ceva.

Franzi surâse printre lacrimi.

— Dacă n-aș vedea în Henry. decât pe soțul bogat, pe omul cu care am făcut o partidă bună, ai avea dreptate. Dar...

Tăcu, fiindcă nu-i plăcea să vorbească despre sentimentele ei.

Într-un rând, Henry nu veni deloc acasă noaptea. Pe la trei dimineața, Franzi se trezi, se simți singură, se duse să bată la ușa dormitorului lui și văzând că nu e acasă, îl chemă la telefon.

Îi răspunse Fred Holme.

— Coniță dragă, sunt interese mari în joc. Henry are o consfătuire cu niște granguri mari. Dar pentru dumneata va găsi, firește, un moment liber. Îl chem imediat.

— Frances, ce însemnează asta? De ce nu dormi? Astea sunt prostii, care nu-mi plac de fel. Te rog, du-te și te culcă!

Garrick închise telefonul, Franzi se vârî în pat și umezi perna cu lacrimi; abia când se iviră zorile, adormi.

Garrick se întoarse acasă abia Ia ora prânzului; era palid, nedormit, surmenat. Dar o îmbrățișă lung pe' soția lui și-i puse în jurul gâtului un admirabil colier de perle.

— Aceasta este o mică despăgubire pentru faptul că te-am neglijat, darling. Nu s-a putut altfel, bine că am ieșit victorios.

Ziarele aduceau niște reportaje senzaționale, pe câteva pagini. În mina de mercur din Colorado, a cărei exploatare abia începuse, avusese loc o explozie îngrozitoare, care stricase toată instalația. Treizeci de oameni își pierduseră viața acolo, ceea ce, de altfel, nu supăra prea mult, pentru că fuseseră numai negri. În urma acestei catastrofe, societatea nouă care se formase pentru exploatarea minei, -vânduse minele din Colorado trustului Garrick pentru o nimica toată. Acest trust luase în arendă și minele Statului din Rusia Sovietică, pe timp de nouăzeci de ani.

Prin urmare, Henry Garrick devenise singurul posesor al tuturor minelor de mercur din lume. De aceea, un ziar socialist scrisese cu mult venin:

„Mama copilului bolnav de friguri, care are nevoie de termometru, nenorocitul care are nevoie de injecții cu mercur în vine, pentru a lupta împotriva îngrozitoarei molime care caută să-1 distrugă, se vor vedea nevoiți să aducă o contribuție însemnată la bogăția lui Henry Garrick. Și mercurul se va scumpi foarte mult, fiindcă Garrick are monopolul mondial al acestui metal atât de prețios".

Franzi citi articolele, pricepu legătura între fapte, văzu cadavrele a treizeci de negri în fața ei și se cutremură de groază. Bogăția soțului ei o înspăimânta și o îngrozea.

Capitolul 13

Franzi e introdusă în „cercul celor patru sute“

Era în septembrie, societatea aleasă se întorcea, din Europa, din localitățile balneare americane, teatrele deschideau stagiunea cu mare tămbălău.

Și Lilian Mervil, frumoasa și tânăra văduvă,* prietena lui Garrick, care ar fi dat bucuros acestei prietenii o îndrumare mai puțin platonică, se întoarse de la Newport.

Cu câteva săptămâni înainte, când citise prin ziare despre logodna și imediata căsătorie a lui Henry Garrick cu o frumoasă vieneză, descendentă din casa de Habsburg, femeia atât de distinsă și de stăpânită se transformase într-o adevărată furie. Îi aruncă în față cameristei ei fierul fierbinte de ondulat, o pălmui pe biata fată, care începu să țipe cât o ținea gura, prefăcu în țăndări oglinda ei de mână, rupse un buchet de orhidee prețioase, un dar de la vecinul ei de hotel, prințul japonez Haimosaki.

Un vis, visul vieții ei, se spulberase, o țintă care i se păruse întotdeauna ceva realizabil, dispăruse, îl cunoștea pe Henry Garrick, mai bine ca oricine. Cunoștea sentimentalismul lui, dar și brutalitatea, cunoștea conștiința lui simțitoare ca și barbara lui lipsă de scrupule. Știa că trebuie numai să aștepte . momentul pentru a reuni aceste însușiri atât de deosebite și a le echilibra între ele.

Numai o jumătate de oră să rămână singură cu dânsul și va. ști ea cum să-l ațâțe ca să se repeadă asupra ei ca o fiară sălbatică. Ea va simula rezistență, apoi se va da, silită, și în cele din urmă va exclama: „te iubesc“! După amețeala acelei clipe, Henry Garrick, ca oricare gentleman american sentimental, se va simți, firește, obligat s-o ia de soție.

Totul fusese calculat cu dibăcie pentru realizarea acestui plan. Henry îi făgăduise că o va vizita la Newport. Ea închiriase cel mai frumos și elegant cort cu două încăperi, din care una era instalată ca un budoar. În această încăpere mică și parfumată, va avea loc scena seducțiunii, în care își va închipui că e seducătorul, pe când în realitate el va fi cel sedus.

Și în loc să vie el,» venise gazeta „World“ cu anunțul lui de logodnă și cu povestea romantică a principesei habsburgice.

Lilian Mervil nu adresă felicitări prietenului ei, nu-i dădu nici-un semn de viață până la întoarcerea la New-York, când avea de gând să înnoade din nou relațiile.

Garrick se bucură sincer când Lilian îl chemă la telefon și o pofti s-o viziteze pe soția lui chiar în ziua aceea. In bucuria lui se amesteca și mândria și un pic de răutate. Lilian acceptă invitația, rămase uimită de frumusețea tinerei și blondei femei, ba nu se putu împiedica să resimtă chiar puțină înduioșare. Însă își înfrânse repede acest acces de sentimentalism, și din nou o cuprinse un simțământ de ură, de vanitate rănită, de gelozie.

În aparență era de o amabilitate excesivă, nu încetă s-o sărute și s-o îmbrățișeze pe Franzi, asigurând-o că va repurta mare succes în „society".

Franzi nu înțelegea de ce bruna aceasta frumoasă îi inspira oarecare antipatie, un glas lăuntric o prevenea împotriva ei, iar felul intim în care Lilian vorbea de Henry, o jigni. Însă în același timp, se simțea nesigură în fața acestei desăvârșite femei de salon, se simțea inferioară ca prestanță, și dorința de a egala în eleganță și maniere învinse aversiunea, care germina într-însa.

Abia din convorbirea cu Lilian, pricepu dânsa cât mai avea până să ajungă să fie demnă de situația ei, de soție a lui Garrick. În câteva rânduri, doamna Mervil bătuse din palme, mirată.

— Cum, nu l-ai auzit niciodată în Europa pe Saliopin? Nu cunoști pe marele nostru poet expresionist? Stanford Mill? Și n-ai aflat încă de aventura Clarei Vanderbilt cu Frank Wiliams, renumitul nostru jucător de base-ball? Ce ciudat! E foarte drăguță rochia pe care o porți, numai că e cam „old style". Ce, ai cumpărat-o la Wannamaker? Dar bine, drăguță, o femeie din lumea noastră nu târguiește la magazine. Trebuie să te duci la Madame Lorraine, altfel te faci de râs!

Continuă pe tonul acesta și pe Franzi o cuprinse amețeala și recunoscu ce mult mai are de 'învățat până să ajungă o adevărată lady americană.

Lilian rămase la cină și când Garrick veni acasă, o întrebă încet, ce părere are despre Frances.

— E încântătoare! Cea mai drăgălașă păpușică din tot New-Yorkul! Și ce naivă e! Nu zău,(o să facă senzație! N-are încă idee de lume, această micuță Europeană.

Garrick simți disprețul ascuns sub cuvintele acestea admirative și încruntă din sprâncene, impresionat în mod neplăcut.

— Unde ai descoperit acest copil primitiv, Henry? Pentru că povestea cu principesa habsburgică desigur că nu e adevărată, nu-i așa?

Garrick stătu numai o clipă la îndoială, apoi se hotărî să spună adevărul. Mai bine adevărul grotesc decât să lase loc fanteziei și cine știe căror născociri. Zise deci, cu glas tare, așa ca să-l audă și Franzi și Fred Holme, carele afla în vizită la dânșii.

— Soția mea a fost o fată săracă din Viena, care a trebuit să-și câștige singură existența. Cosea păpuși, ca să aibă pâinea de toate zilele. Fred a întâlnit-o din întâmplare, s-a pus în legătură cu dânsa și a adus-o aici în America: A fost cea mai inteligentă faptă din viața lui și îi voi fi veșnic recunoscător pentru aceasta.

Franzi se înroși și aruncă soțului ei o privire plină de dragoste.

Lilian, însă, care fierbea de necaz, exclamă entuziasmată:

— Ah, ce poveste romantică! Când va fi aflată, toată societatea înaltă a New-Yorkului va rămâne cu gura căscată.

— O să ai dumneata grijă ca să afle societatea cât mai curând, coniță Lilian, zise Fred cu un aer inocent.

Lilian însă pricepu aluzia și își jură să se răzbune.

Capitolul 14

O mică intrigă

Garrick voia s-o introducă pe soția lui în societatea înaltă a metropolei și o rugă pe Lilian să-i dea ajutor la organizarea serbării. Într-o seară caldă de octombrie, întregul palat și grădina ce-1 înconjura străluceau în lumina miilor de becuri electrice și tot ce are New-Yorkul mai distins veni pentru prima oară s-o salute pe tânăra doamnă Garrick. Toată lumea era curioasă și nerăbdătoare.

Cu câteva minute înainte de sosirea primilor musafiri, venise Fred Holme și cum Lilian care-și dădea aere de stăpână a casei, era ocupată cu telefonul, el se duse să dea bună seara Franziei. Nesigură de dânsa, emoționată până-n vârful unghiilor, tânăra femeie, îl întrebă:

— Nu-i așa că sunt caraghioasă, Fred?

Fatty făcu ochii mari. Cum reușise femeia aceasta tânără și frumoasă să se pocească în halul ăsta? Rochia de un roșu aprins cu o broderie multicoloră, făcea impresia unei împopoțonări de prost gust, întuneca drăgălășenia tinerească a Franziei și-i răpea din farmec, îmbătrânind-o. Pe deasupra, mai purta toate bijuteriile primite de la Henry și o diademă de briliante, care mărește farmecul unei femei înalte, impunătoare, la dânsa însă făcea un efect greoi.

Franzi văzu că azi nu-i place deloc lui Fred, aruncă Dorei, care se afla lângă dânsa, o privire deznădăjduită, și zise tânguitor:

— Doamna Mervil m-a sfătuit, sau mai bine zis, a hotărât să mă gătesc astfel. E așa energică și impetuoasă, că n-am curajul să-i rezist.

Fred mormăi o înjurătură necuviincioasă;, acum înțelegea ce pusese la cale frumoasa Lilian, pe care el n-o putea suferi.

— Dragă Frances, mai ai timp, du-te de te schimbă repede! îmbracă-te după gustul dumitale, nu după acela al doamnei Lilian. Cât mai simplu cu putință și cât mai puține podoabe și vei fi din nou regina frumuseții.

Franzi dispăru repede, urmată de Dora și reapăru peste un sfert de oră într-o rochie pe care și-o făcuse cu câteva săptămâni înainte. Era , din mătase albă, garnisită cu o broderie de fir, decoltată mult, însă nu peste măsură, iar ca giuvaericale avea numai colierul de perle. Și acum părea o prințesă din basme, așa era de frumoasă că Fred împreună mâinile într-o admirație mută.

Lilian se îngălbeni de necaz când o zări, și zise cu'răutate:

— Poate că ai dreptate, micuța mea. Nu oricine știe să poarte cu prestanță o toaletă elegantă de gală.

Musafirii sosiră, nu lipsea nimeni. Astorii și Vanderbilții, Gouldsii și Frickii, Schwabii, Armstrongii, Forzii, scriitorii la modă și pictorii zilei, cântăreții renumiți ca și actorii, crema plutocrației new-yorkeze apăruse în păr, pentru a cunoaște pe femeia, pe care n-o cunoștea nimeni, despre care se vorbeau lucruri fantastice, pe soția marelui și atotputernicului Henry Garrick.

Frumusețea Franziei ieși, triumfătoare, câștigă toate sufragiile acestor oameni răsfățați, constituind unicul subiect de vorbă al serbării, care se prelungi până la ziuă.

Doamnele bătrâne îmbrățișară pe tânăra copilă blondă, cele tinere se îngălbeniră de invidie, bărbații îi aduceau omagii ca unei regine.

Lilian se dădu bătută în prima luptă, se împăcă însă cu situația, având aerul că e cea mai bună, cea mai devotată prietenă a stăpânei casei. Vecinul ei de masă era tânărul milionar Upton Waring, care trecea drept cel mai inteligent, mai frumos și mai elegant bărbat din elita New-Yorkului. Și, în același timp drept Don Juan-ul cel mai îndrăzneț și mai lipsit de scrupule. Văzând că privirile lui se îndreaptă mereu cu admirație către Frances, îi fulgeră prin minte o idee și dădu planurilor ei alt curs.

— Nu e așa că e frumoasă ca un înger? Prea frumoasă chiar. Sunt curioasă să văd cum se va desfășura căsnicia lor. Știi, mister Waring, eu nu presimt nimic bun. Cu dumneata, care cunoști așa de bine femeile, pot vorbi deschis. Femeiușcă aceasta nu este ceea ce numim noi o „perfect < lady“. Vine din stratul de jos și, cu toate că e încă foarte tânără, are desigur, un trecut al ei. Îți închipui, în Europa Centrală, unde sărăcia e așa de mare, poate să cumpere cineva pe. cea mai frumoasă dintre fete cu câțiva dolari! De pe acum a început să cocheteze femeia aceasta drăguță. N-ai observat că se uită mereu la dumneata? Haide, nu te mai preface, ca și cum nu te-ar ști toată lumea că ești un Don Juan!

Upton Waring deveni distrat, nu-și mai lua ochii de la Frances, bău în sănătatea ei, rămase mereu în apropierea ei, când invitații se împrăștiară prin saloane, însă se arătă atât de plin de tact și de delicat, încât Franzi primi cu plăcere omagiile lui și avu un sentiment de simpatie pentru bărbatul acesta frumos și inteligent, care cunoștea bine Viena și-i vorbea mereu de orașul ei natal.

Lilian râdea ironic în sinea ei. Primul capitol îi reușise de minune; poate că va deveni un adevărat roman.

Reporterii își făcură apariția în parcul iluminat, unde cânta o orchestră italiană alcătuită din optzeci de executanți. Lilian se îndreptă spre dânșii,' le povesti reporterilor atenți crâmpeie din viața tinerei doamne Garrick, până de curând sărmană cusătoreasă de păpuși.

A doua zi, mai toate gazetele erau pline de reportaje despre povestea vieții doamnei Frances Garrick. Cusătoreasa de păpuși, din Viena, devenise,. subiectul de vorbă al întregii Americi. Și a fost nevoie să angajeze trei secretari, pentru a răspunde la toate scrisorile de solicitare, pe care le primi după aceea.

Capitolul 15

O soție neglijată

Franzi începea să se americanizeze. Teatrele, cinematografele, petrecerile, vizitele, îi umpleau viața. Ducea casă în stil mare. Toată societatea intimă se îmbulzea la ceaiurile ei, la supeurile din palatul Garrick; veneau tinerii și bătrânii miliardari din New-York și din Vest, iar din Capitala Washington, soseau joia, când avea ea zi de primire, ambasadorii și atașații, cu avioanele confortabile, care parcurgeau distanța într-o singură oră.

Însă adevărata stăpână în palatul miliardarului nu era Franzi, ci Lilian Mervil. Ea aranja recepțiile, ea primea, ea scria invitațiile, ea domina... Franzi rămânând numai un obiect de admirație și stimă. Lilian se pricepuse să se facă indispensabilă, să devină prietena nedespărțită a Franziei. Cel puțin așa părea, căci Lilian era totdeauna alături de tânăra și frumoasa femeie. La teatru, la baluri, în automobil, la serbări sportive, la mare. Lilian decidea la ce croitor să-și comande toaletele Frances, ce pălării trebuie să poarte, la ce pictor să-și facă portretul.

Frances se supunea. La început mai în silă, mai târziu fără nici o împotrivire. Simțea că nu fusese crescută pentru a face față tuturor acestor îndatoriri sociale. Ce nesigură era de dânsa, când se pomenea singură în fața a câtorva sute de invitați! Ce e drept, o avea pe Dora Horak, pe care o iubea ca pe o soră, dar și Dora era prea simplă în purtări pentru societatea aceasta amestecată și plină de strălucire, nu-i cunoștea toate rafinamentele, era prea puțin familiarizată cu structura „celor patru sute“, care domină în societatea înaltă americană.

Și mai era un motiv, care o făcea pe Frances să dorească să i se ia de pe umeri sarcina îndatoririlor sociale. Strălucirea petrecerilor o amețea, însă în adâncul sufletului se simțea într-o lume străină și dușmănoasă. Și în puținele ore de reculegere tihnită, de singurătate cu gândurile ei, era o femeie nenorocită, care vărsa multe lacrimi amare!

Henry Gațrick era din nou înecat în niște afaceri amețitoare, pasionante și nu mai avea timp pentru frumoasa lui soție. O iubea, se bucura că e a lui, se bucura când o știa sărbătorită și admirată, dar timp n-avea pentru dânsa. O iubea câ pe o raritate de preț, pe care ai achiziționat-o și ai închis-o apoi în scrin ca pe un tablou de valoare, la care te uiți în treacăt și ți'-ar părea foarte rău să ți-1 fure cineva. Însă timpul nu putea să i-l închine ei, timpul îi

aparţinea lui şi ambiţiei lui şi, fără să-şi dea seama de aceasta, şi simţurile lui o uitară. Căci şi simţurile lui erau copleşite de goana nebună după mereu alte milioane. Jucătorii pătimaşi, marii sportivi, oamenii stăpâniţi de o manie, nu sunt mai niciodată pasionaţi după femei. Pentru că impulsurile lor erotice sunt derivate în direcţia celorlalte pasiuni alejor.

Franzi era sănătoasă, n-avea încă douăzeci de ani, prin vinele ei curgea un sânge cald de austriacă, un amestec de sânge roman, slav şi tătăresc şi ea nu dorea să aibă diamante sau hermină, ea îl dorea pe soţul ei, care trezise femeia dintrânsa.

Toamna, Garrick făcea zilnic o plimbare călare, după dorinţa soţiei sale, care îl însoţea la Central sau la Bronxpark. Cumpărase nişte cai de rasă şi timp de o săptămână se bucurase grozav când o vedea pe Frances, suavă ca rouă, drăguţă ca un prinţ blond, galopând alături de dânsul. Până când, într-o zi, el declară că ar prefera să fie la birou de la şapte dimineaţa, pentru că are mult de lucru. A doua zi, spuse că e prea obosit ca să meargă la călărie, fiindcă a lucrat până după miezul nopţii iar a treia zi o rugă pe Frances să se ducă mai bine cu Lilian să călărească deoarece el n-are timp de pierdut.

Frances nu voia să iasă călare cu Lilian, iar Dora nu ştia să călărească, încât, imitând exemplul celorlalte cucoane americane, doamna Garrick se obişnui să stea în pat până la ora dejunului.

Saliapin avea să debuteze la Opera Metropolitană, lojile se vândură cu preţuri exorbitante, Fred Holme obţinu pentru Garrick o lojă cu un preţ care corespundea cu două sute de milioane coroane austriece. Frances simţi ca un cuţit în inimă, când auzi aceasta. Primise tocmai o scrisoare foarte jalnică de la prietenul ei de acasă, Rolf, o scrisoare plină de suferinţă, pentru că îi era dor de dânsa, o scrisoare plină de necazuri şi de griji. Îi scria printre altele:

„Azcz *în Viena toate merg ca vai de lume. Falimente, scumpirea traiului, mizeria maselor, şomaj, sinucideri. E îngrozitor! în casa noastră s-a sinucis bătrâna doamnă Wimmer, pentru că nu mai putea răbda de foame, iar în casa de alături s-a omorât doamna Wondrak împreună cu cei doi copilaşi. Şi mie îmi merge destul de prost. Nimeni n-are bani ca să-şi facă portretul, trebuie să mâzgălesc câte ceva pentru reviste de mâna doua, ca să nu cad în sarcina părinţilor mei. Şi ce mult aş vrea să mai studiez, să plec în fine în Italia, la Florenţa şi la Roma! Dar o să mai treacă mult, desigur, până să-mi pot împlini visul acesta".*

Două sute de milioane pentru o lojă! Cu suma aceasta ar fi ajutat nu numai pe Rolf, ci mulți alți nenorociți din Viena!

Rolf n-ar primi bani de la dânsa, dar cu câteva mii de dolari cine știe câte existențe ar putea salva ea... Cu mare greutate izbuti să vorbească în ziua aceea între patru ochi cu Henry. Sfioasă, îi adresă o rugăminte la care*el, cel mai bogat om din America, îi răspunse cu ciudă:

— Acum ești americană, drăguța mea, și dacă vrei să faci bine, fă-1 aici, căci și aici există destulă mizerie și sărăcie. De altfel, am fondat chiar acum un spital la Long Island, întreținut din banii mei, Încât bugetul meu pentru filantropie este epuizat pentru moment.

Frances lăsă încet capul în jos și schimbă vorba.

Oricum, se bucura că se va duce la Operă, pentru că soțul își făcea pentru prima dată timp să meargă cu ea la spectacol. Și se bucură, când văzu mii de binocluri îndreptate spre dânsa și auzi peste tot șoptindu-se: „Acesta e Henry Garrick cu frumoasa lui soție“!

Se bucură ca o adevărată femeie, cu atât mai mult cu cât Lilian Mervil, care firește, se afla alături de ea în lojă, deveni foarte neliniștită și se căznea zadarnic, să atragă atenția spectatorilor asupra ei, aplecând mult în afara lojii corpul ei frumos și cât se poate de decoltat.

Și odată cu ea se bucurară Fred Holme și Dora, care stăteau în fundul lojii, iar Fred o împinse chiar cu cotul pe Dora, șoptindu-i:

— Doamna Mervil este pe punctul de a plesni de necaz. Dar e și o prostie din partea ei să se arate mereu alături de Frances. Nu se poate suporta comparația.

Abia se executase uvertura, când unul din secretarii lui Garrick intră în lojă și schimbă câteva vorbe cu șeful său, după care Henry sări de pe scaun, se scuză repede și ieși grăbit. Fusese chemat într-o chestie de afaceri.

Și Frances nu mai avu nici-o plăcere de reprezentație, abia se ținea să nu plângă, se uita mereu enervată spre ușă, că doar, doar se va întoarce soțul ei. Dar el nu veni.

Seară de seară, Garrick apărea în ultimul moment la cină, o săruta pe soția lui pe frunte, Înghițea flămând mâncarea, o săruta din nou pe frunte și se întorcea repede la „building“-ul său, în care se făureau planurile noi, mondiale. Numai duminica stătea toată ziua acasă și atunci se întâmpla ca să bată de dimineață la ușa soției sale, s-o îmbrățișeze cu drag, să rămână cu ea un ceas, două, să fie numai soţ, amant, adorator, pentru ca deodată să

sară în sus, să constate necăjit că îl așteaptă un consiliu urgent și că a pierdut câteva ore prețioase.

* Asupra Francesei, aceasta avea în mod regulat efectul unuf duș cu apă rece ca gheața, începu să urască această adorație matinală, și să se teamă de ea; aștepta enervată clipa, când se va căi de ardoarea ce-1 cuprinsese în brațele ei, și când va pleca grăbit. Ea, îndrăgostita, duioasa, însetata femeie devenea adesea rece în brațele bărbatului ei, pe care-1 iubea. Încât Henry îi spuse odată, necăjit:

— N-am ce zice, te-ai americanizat destul de repede.

Într-o zi de lucru, Garrick rămase acasă după supeu, își întinse brațele alene și zise, luând-o pe Frances de mână:

— Azi vreau să fiu om, nu mașină. Să le ia dracul de afaceri, rămân acasă.

Frances nu mai putea de bucurie. Poate că acesta era semnul unei convertiri, al unei reveniri la sentimente mai bune! Dacă-i așa, va căuta să-i facă seara aceasta cât mai plăcută, cât mai frumoasă, ca să-i captiveze simțurile. Porunci să i se aducă, după supeu, cafea turcească și fructe în budoarul ei, se furișă repede în camera de toaletă să se schimbe și apăru într-un kimono de mătase albă, brodată cu flori de aur. N-avea nimic pe dânsa afară de kimonoul acesta, fețișoara ei de fetiță era de un roz diafan, tremura toată când el o cuprinse în brațe. Și fiorul care-i străbătea trupul i se comunică și lui, el simți corpul ei moale și cald sub mătasea subțire ca un văl, o trase la pieptul lui, o sărută cu frenezie, ca în primele zile ale lunii lor de miere și o culcă pe sofaua joasă.

Sări însă repede în sus, luă receptorul telefonului și dădu ordin să i se comunice acasă dacă e ceva nou.

Apoi se aplecă iar asupra soției sale, căutându-i buzele, însă amețeala tinerei femei se risipise, buzele îi tremurau de necaz. Și imediat sună telefonul, el se îndepărtă iar și...

— Drăguță, Charles Brokaw a sosit în momentul acesta cu avionul de la San Francisco și mă așteaptă la hotel. Trebuie să plece înapoi chiar azi la miezul nopții. E vorba de o afacere importantă.

Obișnuita sărutare pe frunte și Frances rămase singură.

Din ziua aceea, Frances începu să se americanizeze cu adevărat. Deveni cu totul alta, și când Henry veni în duminica următoare să-i aducă omagiile lui matinale, găsi ușa încuiată.

— Sunt obosită și mai vreau să dorm.

Ca un soț cuminte și un veritabil american, Henry primi această explicație cu resemnare.

Capitolul 16

Primul flirt al Francesei

Upton Waring se îndrăgostise lesne de Franzi de la prima recepţie în casa Garrick şi devenise de atunci un fel de prieten al casei. FranCesei îi plăcea tânărul acesta frumos cu maniere atât de amabile. Neglijată cum era de bărbatul ei se simţea măgulită de atenţia lui neobosită, era totdeauna prezent când dorea să-1 vadă şi primea bucuros curtea lui, pentru că o făcea cu multă discreţie şi delicateţe.

Upton Waring era un cunoscător destul de bun în materie de femei, ca să înţeleagă că în cazul de faţă trebuie să procedeze cu băgare de seamă şi apoi Lilian Mervil îi dăduse şi ea instrucţiuni suficiente.

— Dragă Upton, tot New-Yorkul ştie că eşti îndrăgostit de mica mea prietenă şi cred că în curând blonda Gretchen se va prinde în mrejele dumitale. Dar trebuie să fii prudent. Să nu cumva s-o sperii! Mai ştii, o fetiţă de astea din popor te pomeneşti că e cuprinsă de mustrări de conştiinţă, că devine sentimentală şi patetică şi atunci, adio!

— Dacă te am pe dumneata de aliată, sunt sigur de victorie.

— Şi de ce n-aş fi? Pe de o parte dumneata îmi eşti simpatic, pe de altă parte îi dispreţuiesc pe bărbaţi şi le tăgăduiesc dreptul de a monopoliza o femeie numai pentru unul singur. Bagă de seamă, dacă vei reuşi s-o cucereşti, voi avea grijă s-o fac pe micuţa cusătoreasă de păpuşi să mai accepte şi curtea altuia.

Upton Waring râse.

— Principalul e să ies învingător şi s-o fac prizonieră... de altfel, nu-i frumos din partea noastră că vorbim cu atâta uşurinţă despre femeia aceasta drăguţă şi încântătoare. E nu numai frumoasă ca un înger, ci şi bună ca un înger, şi merită să fie iubită şi adorată.

Buzele cărnoase ale Lilianei se strânseră într-un zâmbet de dispreţ.

— Toţi ,bărbaţii sunt la fel de proşti! Ea e o gâsculiţă sentimentală, atâta tot. Şi bărbaţii, în prostia lor, cad în cursă! "

Lilian proceda cu sistem. Dacă era ea în vizită la Franzi, era şi Waring de faţă. Lilian o lua pe Dora la o parte, ca să discute chestiuni de toaletă, dând celor doi prilej să rămână singuri. Încă mai adesea invita la dânsa pe Franzi şi pe Waring, fără ca s-o poftească şi pe Dora. Apoi aranja aşa fel ca Waring să stea cât mai aproape de Franzi, ca în salon să domnească o semi-obscuritate, prielnică unor convorbiri despre dragoste şi prietenie.

Se duceau la teatru toţi trei şi acolo Lilian pleca din lojă sub pretext că vrea să viziteze pe cineva din altă lojă; făceau împreună plimbări cu automobilul... Într-un cuvânt, Lilian făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să aprindă patima lui Upton Waring şi să înmoaie rezistenţa Franziei.

Lui Franzi însă nici nu-i trecea prin minte să calce jurământul de credinţă conjugală. Dar o amuza flirtul acesta, care i se părea inocent, şi apoi, fie şi de Ciudă, îl lăsa pe tânărul american să-i facă o curte tot mai asiduă. Da, de ciudă si plină de amărăciune din cauza purtării soţului ei! Franzi, adorată, sărbătorită, înconjurată de un lux orbitor, era nenorocită şi umilită şi ar fi schimbat cu multă bucurie bogăţia pe o situaţie cât de modestă alături de soţul ei pe care-1 iubea, îl iubea pe Henry cu toata pasiunea inimii ei de femeie tânără, deşi nu vroia să recunoască aceasta, deşi îşi închipuia că-1 urăşte. Uneori îi venea să-1 strângă de gât, alteori se stăpânea cu greu să nu alerge în dormitorul lui, ca să-i cerşească o clipă de iubire.

Astfel de dispoziţii sufleteşti sunt primejdioase pentru virtutea unei femei şi prielnice pentru străduinţele unui îndrăgostit!

Dora, adevărata prietenă a Franziei, urmărea desfăşurarea evenimentelor cu părere de rău. Ea presimţea.că dintr-un astfel de flirt poate să iasă o încurcătură şi dintr-o încurcătură, o catastrofă. Din când în când încerca s-o prevină pe Franzi cu multă discreţie, însă Franzi o lua în nume de rău.

— Ştiu eu până unde pot să merg, şi, afară de asta, Upton este un om de onoare. De ce nu l-aş lăsa să-mi facă curte, de vreme ce soţul meu, n-are timp pentru mine? Soţul meu m-a cumpărat, sunt proprietatea lui, ştiu că a-i sustrage această proprietate ar însemna să comit un furt, însă chiar aparţinându-i, sunt liberă să fac ce vreau până la o anumită limită. Nu voi face niciodată o faptă, nedreaptă, iar Upton e mult prea bun şi prea cinstit ca să-mi ceară ceva nedrept.

Fred Holme devenise cu totul invizibil în ultimul timp, pentru că era foarte absorbit de nişte afaceri importante, pentru care Henry îi cerea o muncă de optsprezece ore, ca să le pună la punct. Numai duminica, dacă nu era plecat cu Henry la Chicago sau la Washington, venea să ia masa la Franzi. Îi făcea mare plăcere să stea de vorbă cu Dora.

Într-un rând ea îi povesti totul:

— Upton Waring se ţine mereu după Frances, îi face curte, o copleşeşte cu atenţii delicate. Pe de altă parte, Lilian o aţâţă mereu pe Frances împotriva lui Garrick, care îşi neglijează soţia.

Fatty făcu niște ochi rotunzi ca bilele și fluieră încetișor a pagubă.

— Upton Waring e un om de onoare, însă față de femei nu cunoaște scrupule. N-ar fi mare lucru pentru mine să-i deplasez câteva coaste la box, dar aceasta ar putea provoca un răspuns identic din partea lui. Și apoi, nu țin deloc la avertizări și interziceri, ele nu fac decât să ațâțe pofta, ca fructele crude la copii. Pe de altă parte, Frances nu-i femeia care să-și înșele bărbatul și Henry nu-i bărbatul pe care nevasta să-1 înșele. După ce vom termina cu afacerea trustului canadian de magnesită, Garrick își va aduce aminte de îndatoririle lui de soț. O iubește doar enorm de mult pe soția lui și chiar ieri mi-a spus oftând, că are mustrări de conștiință și cum o mai scăpa de griji vor face împreună o călătorie în California. Prin urmare, să nu dăm prea multă importanță acestui flirt. Femeile au nevoie de flirt, altfel devin melancolice. Haide, Dora, să flirtăm și noi amândoi!

Și zicând aceasta, depuse pe mâna tinerei și inteligentei femei o sărutare răsunătoare.

Capitolul 17

Mica mașină de scris

Upton Waring cumpărase brevetul de invenţie al unui inginer olandez și înființase o fabrică pentru producerea unor mașini de scris de un gen cu totul nou. Erau niște mașini, care se strângeau și încăpeau în buzunar, având o greutate mai mică de un kilogram. Prin urmare, o adevărată binefacere pentru voiajori, căci deși se găseau de mult mașini portative, ele totuși constituiau un bagaj de mână, care împovăra și era incomod.

Waring pusese întreaga și însemnata lui avere în această fabrică și când fu gata să-și înceapă activitatea pregăti publicul printr-o reclamă formidabilă chiar pentru concepţia americană, care îi înghiţi câteva milioane. Și el, ocupat acum până noaptea târziu, totuși își făcea timp câteva ore în cufsul zilei, și le petrecea în tovărășia Francesei.

Faptul acesta o mișca mult și îi dădea o dovadă de dragostea și prietenia lui. Ea știa că toată existența lui Waring atârna de această fabrică; că dacă afacerea nu va merge bine, va fi ruinat, pe când la soţul ei era vorba numai de sport, de o sporire fără scop a giganticei lui averi. Și el, soţul uita de existența ei, n-avea timp pentru dânsa, pe când prietenul îi dăruia timpul lui atât de preţios.

Prima mașină de scris în miniatură, Waring o fabrică întreagă din aur și o aduse, emoţionat, triumfător, ca dar Franziei. Era într-o sâmbătă și Henry era de faţă când i-o dădu.

Garrick examină obiectul cu mult interes și ceru diferite explicaţii lui Waring, cu care era bun prieten.

— Am crezut că o vom putea lansa pe piaţă cu treizeci de dolari, zise Waring. Din nefericire, cheltuielile de fabricaţie sunt mult mai mari, așa încât vânzând~o en detail cu cincizeci de dolari, nu realizăm cine știe ce câștig. Însă cantitatea va compensa, căci sper să plasez din primul moment o sută de mii de bucăţi. Fabrica mea e în plină funcţiune și poate să scoată pe zi zece mii de mașini.

— Ești stăpân exclusiv pe brevet? întrebă Garrick.

O umbră trecu pe faţa frumoasă și energică a lui Wariny.

— Din nefericire nu. O mică fabrică din St. Louis posedă un brevet asemănător, care simplifică chiar mult mașina și o ieftinește apreciabil. Dar mai întâi eu sunt primul, apoi oamenii aceia n-au bani și al treilea, îndată ce

voi avea bani lichizi, voi cumpăra brevetul lor. Pentru moment, sunt strâmtorat și abia aștept primele încasări.

— Bineînțeles că-ți stau la dispoziție, zise Garrick, schimbând apoi vorba.

Câteva zile după aceasta, Franzi avu din nou o mare decepție.

Ambasadorul englez din Washington dădea în palatul său un mare bal costumat pentru deschiderea sezonului de iarnă. Mulți new-yorkezi fuseseră invitați, printre care și Garrick cu soția. Hotărâseră să plece după-amiaza cu avionul lor propriu la Washington. Franzi se bucura că va zbura, se bucura de petrecere, își făcuse un costum superb și bucuria ei era cu atât mai mare, cu cât în gazete scria că domnii și doamnele de la ambasada germană și austriacă așteaptă cu nerăbdare s-o cunoască pe frumoasa lor compatrioată.

În ultimul ceas, însă, se alese praful din toate planurile lor. La prânz, Garrick nu veni acasă, cum făgăduise, îi trimise însă un inel cu un smarald admirabil, cât o alună, și câteva rânduri în fugă.

„Nu se poate darling! Am în vizită niște reprezentanți ai guvernului japonez și trebuie să discut cu ei un proiect de mare importanță. Ca o mică despăgubire îți trimit acest smarald, care se zice că e cel mai mare din lume

Indignată, Franzi împinse la o parte cutia cu inelul și începu să plângă cu sughițuri. Ce mult se bucurase de balul acesta! El o știa foarte bine și putuse totuși să aibă cruzimea de a o lipsi de asemenea bucurie. Îi trimitea smaraldul ca despăgubire! Ca și cum dragostea, duioșia, bucuria, mulțumirea sufletească a unei femei se pot cumpăra cu bani sau obiecte de preț! Da, dacă ar fi venit și i-ar fi spus că preferă să petreacă ziua aceasta singur cu dânsa, cu cât drag l-ar fi primit și i-ar fi sărit de gât și nici nu s-ar mai fi gândit la bal!

Franzi nu știa ce să facă. Pe soțul ei n-are să-1 vadă azi. Lilian plecase la Washington încă înaintea prânzului, Dora avea gripă și stătea în pat. Va să zică, va fi singură. Nu, nu voia asta tocmai azi. Îl avea la dispoziție pe Upton Waring, care va fi fericit, va sări în sus de bucurie, dacă ea îi va îngădui să cineze cu dânsa, să stea câteva ore singur cu ea.

Alergă la telefon, îl chemă pe Waring, auzi exclamația lui de bucurie și începu să râdă printre lacrimi.

Capitolul 18

Un duel comercial cu sfârșit mortal

Planul făcut de Lilian, ca Frances să înnoade relația de dragoste cu Upton Waring, săpând astfel temelia căsniciei lui Garrick, se nărui din pricina unui eveniment neprevăzut.

Franzi se afla în budoarul ei singură cu Upton Waring, soțul ei era în „building“-ul lui cu Fred și reprezentanții japonezi, care se arătau tot așa de iscusiți în afaceri ca și dânsul.

Între Franzi și ferventul ei adorator nu se întâmplă nimic peste limita îngăduită... Numai atât că Upton îi vorbi pentru prima oară tinerei femei despre dragoste, netezindu-i mâna mică și catifelată și descriindu-i cum o va adora și o va diviniza dacă va fi a lui. Zicând acestea se apropia tot mai mult de dânsa. Franzi, doritoare de a fi iubită, și plină de amărăciune împotriva soțului ei, care o avea și totuși nu se sinchisea de existența ei, accepta omagiile lui Upton cu multă plăcere, vorbele lui o măguleau, și în timp ce ținea ochii pe jumătate închiși, deschise gura puțin, parcă ar fi așteptat o sărutare.

În același timp, Henry Garrick se simțea foarte rău dispus. Ca un adevărat american, nu-i putea suferi pe japonezi și avea impresia că acești trei domni galbeni sunt dintr-o lume cu totul străină, cu o structură fundamental deosebită de a lui, că stau la pândă și îi prind fiecare cuvânt.

În timp ce hârtiile din fața lui se acopereau de cifre și socoteli, gândurile sale luară zborul la soția lui și îi trecu prin minte că făcuse o prostie, renunțând la balul din Washington de dragul acestor trei cavaleri galbeni. Frances se bucurase atât de mult că va zbura spre capitală cu aeroplanul și el îi nimicise și această bucurie, ca atâtea altele. Ce-i drept, smaraldul era o despăgubire apreciabilă, ca valoare. Dar cine știe... Frances nu prea ținea la bijuterii, poate că ea judecă altfel lucrurile.

Ascultând de inspirația momentului, Garrick se ridică de la masă, rugă pe prietenul său să continue singur tratativele cu japonezii și își luă bună seara, grăbit.

Dădu ordin șoferului să meargă cu viteza maximă. Plin de o nerăbdare neînțeleasă, stătea țeapăn în automobil și își mușca buzele de necaz ori de câte ori se ivea vreun obstacol în calea mașinii și o ținea în loc.

De obicei, Henry se anunța la soția lui înainte de a intra în apartamentele ei. De astă dată, însă, renunță la formalitatea aceasta, străbătu repede

coridoarele și, după ce camerista îi Spuse unde se află Frances, se duse de-a dreptul în micul salon, bătu la ușă și intră fără să mai aștepte răspuns. Fusese cuprins de o dorință atât de fierbinte de a o strânge în brațe pe soția lui și de a o săruta, că părăsise toate formele protocolare, pe care le observa de obicei. În budoar era aproape întuneric, singurul bec electric de pe măsuța „rococo" nu-și arunca lumina până la divanul pe care Frances sta pe jumătate culcată, cu Upton Waring foarte aproape de dânsa. Când intră Henry, ea scoase o exclamație de uimire și sări în picioare, odată cu Upton.

Cât ai clipi din ochi, Henry înțelese cum stau lucrurile, văzu zăpăceala amândurora, cum Frances se înroșește și cum Waring se căznește să zâmbească.

— Domnul Waring a avut amabilitatea să-mi țină de urât! îngână ea.

— Mi-e teamă că am plictisit-o pe doamna cu povestirile mele din copilărie, zise el.

Candelabrul fu aprins, luară loc cu toții, schimbară câteva fraze banale, într-o atitudine rigidă, Upton se uită la ceas, făcu pe miratul că e atât de târziu, aproape șapte, refuză invitația de formă la masă și își luă rămas bun. În timp ce-și dădeau mâna privirile celor doi bărbați se încrucișară și în • ochii lui Garrick se citea atâta dușmănie, că pe Waring îl trecură fiorii.

Henry n-o dojeni deloc pe soția lui, nu-i puse . nici-o întrebare cu privire la Waring, discută cu ea despre.lucruri fără importanță și se retrase imediat după cină. Franzi însă simțea că între ei intervenise ceva sțrăin, urât și era cât se poate de nenorocită.

În dimineața următoare, Garrick avu o convorbire telefonică cu reprezentantul său din St. Louis. Cinci ore mai târziu, frații Jacques și Moe Bloomingdale, proprietarii unei mici fabrici de mașini de scris, soseau la New-York cu aeroplanul. După un consiliu care dură numai o oră, ei zburară înapoi, iar chipul lui Henry căpătă o expresie aspră și răutăcioasă.

Ceea ce se petrecu după aceasta fu ceva specific american, ca viteză și procedeu.

Câteva sute de lucrători italieni zideau fabrica în trei etaje a fraților Bloomingdale la St. Louis, în timp ce într-una din turnătoriile de oțel ale lui Garrick, la Pitsburg, se lucrau ștanțe, valțuri, plăci și discuri, ziua și noaptea.

Trei săptămâni după balul ambasadorului englez la Washington, apărură în toate cotidienele americane inserțiuni pe câte un sfert de pagină, care

anunţau că, în sfârşit, minunata maşină de scris „Waring“, care se poate purta în buzunar şi cântăreşte numai un kilogram, se găseşte pretutindeni de vânzare cu preţul de cincizeci de dolari.

A doua zi, însă, apărură în toate ziarele americane, şi mari şi mici, anunţuri enorme pe câte două pagini, cu următorul cuprins:

Maşina de scris liliputană Garrick închisă nuri mai mare ca pumnul.

Greutatea 750 grame.

Preţ record: douăzeci şi cinci de dolari!

Peste opt zile, Upton Waring se văzu declarat în stare de faliment. După care, îşi trase un glonte în creier.

Lilian fu aceea, care aduse Francesei vestea despre sinuciderea lui Upton Waring.

— Bărbatul tău e un om periculos! El nu-i împuşcă pe curtezanii nevestei lui, ci-i face să se împuşte singuri!

Frances vărsă lacrimi de sinceră părere de rău după prietenul dispărut; faţă de soţul ei, însă, se simţea cuprinsă de o groaza fără margini.

Capitolul 19

Lord Cecil Douglas

Franzi începu să se schimbe la fire. După părerea lumii în avantajul ei după părerea proprie și a Dorei în dezavantajul ei. Se americaniza treptat, treptat. Se aruncase în vârtejul petrecerilor, se arăta ahtiată după un lux fabulos, părea că n-o mai interesează decât pălăriile, rochiile și bijuteriile, flirta cu toți bărbații, cum făceau și celelalte femei din înalta societate americană, se complăcea în bizarerii cu totul străine de firea ei.

Ducând acest fel de viață, deveni nervoasă și iritabilă, cum nu mai fusese niciodată. În mijlocul celei mai mari veselii, o apuca deodată un acces de plâns, se mânia pentru nimica toată, suferea de dureri de cap, și de o stare de depresiune, cum nu avusese nici pe vremea când era o biată cusătoreasă de păpuși și răbda mereu de foame.

Henry Garrick nu observa nimic din toate acestea. Constată cu satisfacție că Frances devenea cu adevărat o femeie din lumea mare, că nu mai era tristă și supărată, când el se retrăgea imediat după cină, așa încât putea să-și vadă de treburi fără să se simtă vinovat cu ceva. Rarele lui accese de dragoste ea le primea cu liniște și asta era pe placul lui. Adevăratul american nu vede cu ochi buni izbucniri sentimentale prea violente la propria soție. El o consideră ca pe o „lady", care nu-și poate permite prea mult, iar dragostea în căsătorie ca pe o funcțiune necesară, care nu trebuie să ajungă la excese.

Garrick se simțea aproape, complet fericit. Avea ce voia: o soție, care trecea drept cea mai frumoasă femeie din America și care învățase uimitor de repede să ducă o casă mare; un interior plăcut și posibilitatea de a-și îndestula necesitățile erotice pe cale legitimă. Că între Upton Waring și Frances nu fusese nimic serios, o știa prea bine; știa, de asemenea, că dânsa nu-l va înșela niciodată. Împotriva unui flirt însă n-avea nimic de obiectat și, dacă va fi cazul, va avea el grijă ca flirtul să nu depășească o anumită limită.

Într-un rând însă, se petrecu în dormitorul lor o scenă care-l cam supără. Se găsea tocmai într-o dispoziție foarte drăgăstoasă și îmbrățișând-o pe frumoasa lui soție cu mai multă patimă ca de obicei, îi șopti:

— Frances, aș vrea un copil de la tine!

Atunci Franzi se desfăcu brusc din brațele lui, îl privi cu dușmănie și exclamă:

— Nu, nu vreau să am un copil! La ce bun? Tu ești atât de ocupat, că n-ai avea timp măcar să te uiți la el!

Supărarea nu dură mult, Garrick își zise că e un * capriciu de femeie și că Frances se complace prea mult în petreceri, ca să accepte de pe acum grijile, maternității și fu bucuros că și soției lui îi trecuse repede supărarea.

Lilian Mervil urmărea desfășurarea evenimentelor cu multă satisfacție. Ea știa că această femeie tânără n-avea temperamentul celor născute în America. Cum și în vinele ei curgea un sânge cald, latin, se simțea înrudită oarecum cu micuța vieneză. Nu era ea femeia, care să se mulțumească multă vreme cu limonada unei afecțiuni conjugale americane, ci femeia care într-o bună zi, covârșită de patimă, va înlătura orice piedici din calea ei, jertfind pentru dragoste și bogăția, și numele strălucit și viața chiar. Iar Frances era aproape coaptă pentru marea aventură. Nervozitatea ei crescândă, dispoziția schimbătoare, iritabilitatea, faptul că-i plăcea să întrețină discuții frivole... Lilian avea destulă experiență, n-avea decât să răsfoiască trecutul ei ca să înțeleagă ce înseamnează toate acestea.

Într-una din zile, Lilian Mervil introduse în casa lui Garrick pe un aristocrat englez, care se afla de câteva săptămâni în America. Lord Cecil Douglas era tipul bărbatului care stăpânește femeile. Brun, înalt, zvelt, elegant, cu ochii vii, pătrunzători, spiritual, inteligent și cu acea perversitate abia ascunsă, care le face pe femei să se cutremure. În comparație cu el, domnii americani cu capetele lor frezate de Cesari păreau banali, șterși, neînsemnați.

Nici Franzi nu se putu sustrage înrâuririi acestei masculinități covârșitoare. Felul lui de a vorbi o fascină, ironia mușcătoare cu care descrise societatea înaltă americană, o vrăji.

Franzi îl pofti pe lord Douglas la un mare supeu și, cu acest prilej făcu și Garrick cunoștință cu ilustrul oaspe englez, venit, după cum susținea el, să studieze oamenii și țara în America de nord, pentru ca la vară să plece în Canada să vâneze rațe sălbatice și alte zburătoare. Garrick resimți un fel de aversiune împotriva lui și spuse în urmă soției sale, că va căuta să ia informații la Londra asupra lui Douglas, fiindcă nu știe de. ce nu-i inspiră încredere acest străin proaspăt -debarcat în Lumea Nouă.

Franzi luă această neîncredere drept gelozie și nu mai putea de bucurie. Nu citise ea în sute de romane că femeile fac foarte bine când ațâță gelozia bărbaților, pentru că încrederea oarbă adoarme dragostea? Fără să vrea, făcu

o comparație între lordul englez și soțul ei. Acesta din urmă, serios, tăcut și greoi, celălalt amuzant, de o inteligență vioaie, spirituală, adevărat artist al vieții, care trăiește cu deviza: bucură-te de fiece zi! Firește... că ea îl iubește pe Henry al ei, ar primi bucuros să-i fie amantă pasionată și iubitoare.... dar el nici nu dorește una ca asta, el nu vede într-însa decît pe soția frumoasă, vrednică de el, și numai rareori pe femeia care se topește de dorul lui, fără ca măcar el să știe. Ea nu trăia în intimitatea lui, el n-o lăsa să ia parte la planurile și grijile sale, zile întregi îl vedea doar în treacăt... atunci de ce nu s-ar bucura de compania frumosului și finului aristocrat, care știa să întrețină o conversație atât de plăcută și să-i facă o curte atât de impetuoasă? Să-1 înșele pe soțul ei? Asta niciodată, îl iubea nemărginit de mult, nici nu și-ar putea închipui că ar fi în stare să accepte o desmierdare din partea altui bărbat. Dar era tânără și frumoasă, — voia să audă cuvinte de dragoste, să fie adorată, să nu stea ca o figură de porțelan într-o vitrină, până când proprietarului îi va veni pofta s-o atingă, s-o mângâie.

Lordul Douglas luă rolul pe care îl jucase numai puțină vreme Upton Waring.

El o copleșea cu atenții pe tânăra femeie, o însoțea la matineurile teatrale, ieșea dimineața călare cu dânsa; când lua ceaiul la ea, și, din întâmplare, Dora și Lilian Mervil lipseau, lăsa deoparte cinismul lui și devenea sentimental și elegiac, povestindu-i despre izolarea lui sufletească, de disprețul lui pentru femeile frivole și ușuratice din lumea mare și dădea de înțeles că în Franzi descoperise pe femeia ideală, visată de el.

Lord Cecil se arăta ca un bun cunoscător în ♦ bijuterii de orice fel și mai ales în perle. Când văzu pentru prima dată colierul de perle pe care Franzi îl primise de la soțul ei, se entuziasmă, netezi mărgelele mici, mate și totuși sclipitoare, și o asigură că un colier la fel, din perle tot atât de frumoase și de mari, ar fi imposibil de găsit.

Franzi își făcuse un costum de călărie cu o jachetă de postav negru, lipită de corp, care o făcea și mai frumoasă. Lord Douglas fu încântat și o îndemnă să poarte colierul de perle la costumul de călărie.

Frances, accesibilă lingușirilor, ca orice femeie, îi făcu pe plac, și de atunci, punea totdeauna colierul de perle la gât, când ieșeau să se plimbe călare.

Capitolul 20

O aventură

Într-o zi, pe la începutul primăverii, Lord Douglas propuse o plimbare mai lungă la Hudson Hights pentru a doua zi. Franzi, fidelă tradițiilor europene, îl întrebă de cu seară pe soțul ei, dacă ar avea ceva împotrivă. El o privi lung, apoi replică cu o mutră impenetrabilă:

— În țara noastră, femeia face . tot ce poftește și orice lucru de care poate să răspundă. Tu trebuie să știi singură ce ți-e permis să faci și ce datorezi situației mele. Firește, nu-i nimic de obiectat împotriva acestei plimbări călare, însă tot ar fi mai bine să-1 iei și pe James cu tine.

James era rândașul de grajd, pe care Garrick îl angajase abia de câteva zile pentru soția lui. În grajd se aflau acum trei admirabili cai de călărie, un roib deschis pentru Franzi, un cal arab pentru Henry și un al treilea cal pentru James. Calul lui Henry îl călărea regulat Lord Cecil, care altfel ar fi fost nevoit să închirieze un cal de rasă inferioară. Plecară pe la șase dimineața și Franzi purta, ca de obicei, colierul compus din două sute de perle încolăcit de două ori în jurul gâtului și al pieptului. Atât ea cât și Lord Cecil erau foarte bine dispuși.

Timp de două ore, merseră în trap liniștit de-a lungul fluviului Hudson, apoi făcură un popas la un han de pe șosea și luară micul dejun. După o pauză de un ceas, Lord Douglas propuse să o ia pe poteca îngustă dintre copaci.

— Să vezi ce frumos o să fie zise el și ar fi mai plăcut dacă nu l-am mai lua cu noi pe James al dumitale, cu fața lui posomorâtă și acră, ci l-am lăsa aici.

După o clipă de șovăire, Franzi se gândi că e de prisos s-o însoțească servitorul și dădu poruncă lui James să aștepte cu calul lui la han până se vor întoarce.

Drumul prin pădure ajungea tocmai bine pentru doi călăreți alăturați. Urcară câtva timp până ajunseră sus pe culme, pe un platou care oferea o priveliște minunată. Acolo se afla un automobil de curse, deschis, al cărui proprietar intrase probabil în pădure, lăsând mașina singură.

— Așa zise lordul de aci drumul coboară în serpentină până la Hudson și putem să pornim în galop. Dar vreau să examinez mai întâi șaua, dacă e bine fixată.

Lord Cecil descălecă, strânse mai bine chingile armăsarului său; apoi se îndreptă spre roibul doamnei Garrick. L-o fi enervat pe roib, gâdilându-1 fără să vrea, sau alta a fost pricina Franzi n-a știut în clipa aceea. Fapt e că roibul ei se ridică în două picioare, nechezând, și o luă la vale într-un galop nebun. Franzi scăpă imediat hățurile, începu să țipe îngrozită, se agăță de coama calului care făcea spume la gură și se ținu cu multă greutate în șa.

O singură dată întorsese capul, și-l văzuse pe lord Cecil strigând și ridicând brațele, apoi închise ochii și se lăsă în voia animalului speriat, ale cărui copite abia mai atingeau pământul. Și când deschise din nou ochii, văzu cu groază ca înaintea ei se întindea ca o panglică de argint Hudsonul.

Scoase iar un țipăt de groază, apoi auzi în spatele ei un duduit de motor; un automobil trecu înaintea ei și tocmai când s-o pornească pe râpă, mașina se puse de-a curmezișul drumului, închizând calea roibului; animalul turbat se ridică în două picioare, se auzi un trosnet, o ciocnire, calul căzu la pământ, iar Franzi zbură direct de pe spatele lui în automobil, care după ciocnire se oprise. Căzu în nesimțire; cînd își reveni, se afla în brațele Lordului Cecil, care-i șoptea cuvinte de dragoste. Și abia atunci află ce se întâmplase.

Lord Cecil văzuse cu groază cum calul ei se speriase și luase vânt într-un galop turbat. Și el știa că drumul duce drept la povârniș și de acolo prăbușirea în Hudson va fi inevitabilă. Stătuse numai o clipă la gânduri, apoi își aduse aminte de automobilul părăsit, se urcase la volan cât ai clipi din ochi, dădu drumul motorului și o luă în goană după ea. O ajunsese în ultimul moment, îi tăiase drumul și în felul acesta provocase o ciocnire, care salvă viața tinerei femei.

Încurcată și cu lacrimi în ochi, Franzi se eliberă din brațele lui. În timp ce stătuse leșinată, Cecil o sărutase. Simțea lucrul acesta și i se părea că sărutarea aceea o va frige veșnic pe buze...

Lord Cecil scoase revolverul din buzunar și cu un glonț puse capăt suferințelor calului, care își fracturase picioarele dinainte. Și automobilul străin era foarte avariat, dar oricum în stare de funcțiune, și în timp ce Franzi plângea încet, o luară în sus spre platou. Acolo îl găsiră pe James călare. El auzise țipătul stăpânei lui, bănuise că s-a întâmplat o nenorocire și venise .după dânșii în fuga calului.

Franzi nu voia cu nici un preț să meargă mai departe cu automobilul, al cărui stăpân dispăruse fără urme.

~ Să coborâm de vale până la han, acolo vom găsi cu siguranță un mijloc de locomoție, după ce, probabil, vom da ochi cu proprietarul mașinii, ca să ne cerem scuze și sâ-1 despăgubim pentru paguba suferită.

' Urmară dorința ei și ajunseră curând la han. Hangiul le puse la dispoziție „Ford"-ul lui, însă despre automobilul străin și proprietarul lui nu știa nimic.

— Doi domni, care nu păreau să fie din partea locului, au plecat la deal cu un ceas înainte de sosirea domniilor-voastre. Probabil că s-au dus la vânătoare de păsări sălbatice, care se găsesc cu duiumul în pădure. Voi repara mașina și când se vor întoarce, le voi da adresa dv.

În micul „Ford", pe care hangiul îl conducea în persoană James călărea pe calul său și ducea celălalt cal de căpăstru Franzi scoase deodată un strigăt:

— Perlele mele!

Prețiosul colier nu-i mai atârna la gât.

Lord Cecil păru foarte speriat.

— Să ne întoarcem imediat să-1 căutăm pe drum!

Franzi, cunoscând destul de bine valoarea perlelor, însă nețināând mult la bijuterii, declară că e prea istovită. Mai avea o singură dorință: să ajungă acasă cât mai repede! în cele din urmă porunci lui James, care-i ajunsese din urmă, să se întoarcă și să caute colierul pe drum.

I se păru Franziei că ochii lui James avuseseră o scânteiere ciudată și că pe fața lui trecuse un zâmbet viclean.

Era aproape amiază, când mașina ajunse la palatul de pe Riverside Drive; hangiul fu răsplătit și din nou fu însărcinat să cerceteze cine sunt proprietarii automobilului. Lord Cecil își luă ziua vbună cu o strângere de mână afectuoasă, semnificativă, Franzi îi istorisi Dorei, pe nerăsuflate, ciudata aventură, cum îi salvase viața Lord Cecil, cum își pierduse perlele prețioase, apoi istovită, se culcă.

Când apăru seara la masă, Henry Garrick fusese pus la curent cu întâmplările zilei, însă rândașul James nu era acasă. Venise după masă cu caii, spunându-i Dorei că a fost cu neputință să găsească perlele; pe urmă plecase, din nou.

Garrick ascultă istorisirile Dorei și ale soției sale. Apoi zise, cu glasul cam răgușit:

— Principalul e că tu, n-ai pățit nimic.

— Henry, trebuie să-i fii foarte recunoscător Lordului Cecil. El mi-a salvat viața, punând-o în joc pe a lui.

— Firește, a dat dovadă de prezență de spirit, îi voi mulțumi. Dar mai e timp, mai întâi să te văd pe tine restabilită.

Imediat după cină, James ceru voie să spună ceva. Franzi tresări.

— Te pomenești că a găsit în fine perlele!

Garrick făcu un semn.

— Vreau să vorbesc mai întâi eu cu dânsul între patru ochi. Franzi se retrase cu Dora în fumoar, ca să aștepte acolo pe Henry.

— Dora, nu știu de ce sunt așa de neliniștită! Parcă aș fi o școlăriță, care se teme de pedeapsă. Ce-o fi având Henry cu James? De ce nu vrea să fiu și eu de față?

Dora o sărută cu drag pe frunte.

— Ești enervată, drăguțo, pentru că ai avut un șoc nervos. O școlăriță se teme numai atunci, când a făcut o greșeală, și tu n-ai greșit cu nimic.

Franziei i se urcă sângele în obraz. Simțea sărutarea lordului pe buze și felurite gânduri îi treceau prin minte.

Henry apăru. Era cam palid și avea un surâs malițios pe buze. Dora se retrase, soții rămaseră singuri.

— Ei, James a găsit perlele?

— Da, Frances, le-a găsit. Ele se aflau neatinse în posesia lordului Cecil Douglas.

Franzi se uită uimită la soțul ei.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, Frances. Eu de la început n-am avut încredere în acest englez pripășit pe la noi și eram cam îngrijorat când te știam atât de des singură cu el. De aceea, când ați început să faceți plimbări călare, l-am angajat pe James, care nu-i de meserie rândaș de grajd, ci unul din agenții lui Pinkerton. Că am făcut bine, îți vei da seama din întâmplările zilei de azi. Plimbarea de-a lungul Hudsonului, rămânerea în urmă a lui James, ciudatul automobil părăsit, speriatul calului tău, căruia i s-a înfipt un ac în burtă, salvarea vieții, pierderea perlelor... toate acestea constituie un lanț de întâmplări bine pregătite, cu metodă.

Acest Lord Cecil a fost alungat de familia lui, el e oaia neagră a acestei nobile familii. Nu de mult a fost dat afară, ca trișor, dintr-un club de elită londonez, trecutul său e plin de scandaluri, specialitatea lui constă în seducerea femeilor din lumeăbună, pentru ca în urmă să exercite felurite

șantaje asupra lor. După afacerea cu trișarea, existența lui la Londra a devenit imposibilă, a venit încoace și, grație numelui său feudal, a fost primit în societatea înaltă, unde te-a ales pe tine ca victimă! A înscenat magistral toate acestea, în aparență ți-a salvat viața, dar în realitate ți-a furat perlele și, dacă neîncrederea mea nu m-ar fi făcut atât de prevăzător, i-ai fi căzut în cursă. Acum s-a sfârșit cu dânsul. Firește că am căutat să înăbușim orice scandal. Autoritățile mi-au venit în ajutor. Lord Cecil se află în acest moment pe bordul unui transatlantic și este repatriat cu forța în țara lui.

Franzi începu să plângă și era foarte deprimată. Henry o mângâie și zise.

— Ai ghinion cu adoratorii tăi, Frances. E mai bine să te ții de mine. Nu e ușor să fii soția celui mai bogat bărbat!

Să-i fi spus o vorbă drăgălașă, Franzi s-ar fi aruncat de gâtul bărbatului ei, s-ar fi ușurat plângând la pieptul lui și, prin ardoarea sărutărilor, i-ar fi dovedit că numai pe el îl iubește. Însă vorba aceea n-a fost rostită, inima tinerei și frumoasei femei era plină de amărăciune și de ciudă, iar inima lui Henry rămase pradă îndoielilor.

Partea a treia

Se aruncă plângând la pieptul lui și bărbatul, care nici când fusese copil nu plânsese, își amestecă lacrimile cu ale ei.

Capitolul I

Castelul la mare

În iunie era aniversarea nașterii doamnei Garrick, și darul, pe care dânsa îl căpătă de la soțul ei, fu într-adevăr princiar. După moartea ultimului Gould, Garrick cumpără castelul lui situat pe malul mării la Newport și-l dărui soției sale ca proprietate personală.

Newport este cea mai de seamă stațiune balneară a Americii de Nord, toți miliardarii au vile acolo, administrația are mare grijă ca nici un îmbogățit de război să nu poată prinde rădăcini acolo, cumpărând terenuri, iar puținele hoteluri sunt de-o exclusivitate, pe care mintea unui european n-o poate concepe. Dacă o persoană necunoscută cere o cameră, i se răspunde scurt, că toate camerele sunt ocupate; numai membrii cunoscuți ai înaltei societăți americane și membri ai corpului diplomatic sunt admiși.

Castelul, pe care Garrick îl cumpărase pentru soția lui, era o clădire de marmură în două etaje, în stil vechi italian, având plajă, baie și debarcader propriu și era înconjurat de un parc de dimensiuni enorme, cu florării, grajduri, garajuri, hangare și o mică menajerie. Parcul era atât de întins, că-ți trebuia mai bine de un ceas, ca să-l străbați tot. Un orășel aparte cu alei umbroase, alei pentru călăreți, șosea pentru automobile, terenuri de tenis și de golf, pavilioane și un turn de optzeci de metri înălțime, cu o terasă sus, la care urci cu un ascensor, ca să admiri priveliștea. De acolo se zărea, prin binoclu, New-Yorkul și Bostonul și puteai urmări mersul uriașelor vapoare până la Sandy Hook.

În fața acestui dar, Franzi nu mai știa ce să spună o cuprinse amețeala. Totuși, bucuria ei nu era desăvârșită. Știa că proprietatea fusese cumpărată de Henry pe prețul de trei milioane dolari, adică mai bine de două sute miliarde coroane, și, fără să vrea, gândul se duse la patria ei, la sărmana Vienă, unde ziarele, care-i parveneau, vorbeau despre șomaj, scumpirea traiului și mizeria maselor. Și mai era ceva: acum Henry va fi și mai depărtat de dânsa, va petrece luni de zile la Newport, prin urmare îl va vedea și mai rar, se vor înstrăina și mai mult ca până acum.

Și, într-adevăr, Henry stărui ca soția lui, care nu suporta căldura toridă dift New-York, să plece imediat la Newport. Iar el va veni în prima sâmbătă

cu aeroplanul, și va rămâne cu ea până luni dimineața.

Dar chiar din prima sâmbătă n-a putut să se țină de cuvânt din pricina unor afaceri, care îl rețineau. Sosi abia duminică și plecă cu aeroplanul în aceeași seară, împreună cu Fred.

Franzi, deși înciudată, se resemna. Bine, dacă n-are timp pentru dânsa, dacă dragostea lui nu era destul de mare ca să-1 facă să uite de eterna goană după dolari... atunci va căuta să se împace și ea cu situația aceasta, cum fac toate femeile americane. Și Franzi se aruncă în vârtejul petrecerilor mondene din Newport, jucă golf și bridge, dădu serbări și luă parte Ia serbările altora, se ameți flirtând cu tinerii și eleganții atașați și consilieri de legație, pentru a umple golul din sufletul ei.

Adevărații ei prieteni, însă, rămaseră Dora și Holme; acesta din urmă se îngrășase și mai mult și devenise și mai flegmatic.

Fatty, așa cum îl nuntea acum toată lumea, cum găsea un moment liber, fie și în timpul săptămânii, se repezea cu automobilul sau cu aeroplanul la Newport. El vedea că această căsnicie nu e atât de fericită cum ar fi putut să fie și îl durea inima când o vedea pe micuța vieneză jucând rolul unei femei mondene, care nu i se potrivea deloc. Știa că prezența lui îi face bine și, afară de asta, se simțea atras și de Dora. Temperamentul calm, caracterul ales al Dorei Horack, prietenia ei de femeie așezată, înțelegerea ei în chestiile umane... toate aceste calități îl atrăgeau și îl captivau într-atâta, că se purta din ce în ce mai mult cu gândul să renunțe la confortabilul lui celibat și să se însoare cu Dora.

Într-o seară caldă de iunie, el se plimba prin parc cu Dora, pe când Franzi se plimba pe mare cu yachtul ei, pe care se afla o întreagă societate. O apucă pe Dora de mână și-i spuse fără introducere, în felul lui simplu:

— Miss Dora, căsătoria este o născocire îngrozitoare, e o cruzime să legi doi oameni unul de altul, ca niște scai, dar în definitiv are și părțile ei plăcute. Ce-ai zice, dacă noi doi am făuri o astfel de legătură îngrozitoare? Pentru că trebuie să știi un lucru: eu te iubesc foarte mult!

Dora începu să râdă, apoi zise, grav:

— De ce aș juca comedie și m-aș preface că sunt surprinsă? Știam că va veni ziua în care îmi vei vorbi astfel și îți declar că și eu țin foarte mult la dumneata, dragă Fatty! Dar nu se poate. Trecutul meu ne desparte. Eu nu mă pot căsători cu dumneata, fără să-ți dezvălui acest trecut, și știu că,

oricât ai fi de deosebit de compatrioții dumitale, în fond ești tot american și nu vei fi în stare să treci peste păcatele trecutului meu.

Fred o contrazise.

— Ce-mi pasă de trecutul dumitale! Eu te văd așa cum ești acum și asta îmi ajunge. Și-apoi, nu cred să ai cine știe ce pată în trecutul dumitale!

— Vezi, vorbele acestea sunt semnificative. *„Pata din trecutul meu“!* Dacă totuși există? Ar veni odată, și destul de curând, o clipă de supărare și atunci ai începe să scormonești, ca să găsești o legătură între un defect al meu și atunci totul s-ar sfârși. De altfel, ce mai atâta discuție. Mai bine să-ți povestesc pe scurt povestea unei fete, care a vrut să se răzbune pe soartă. Nu, te rog, nu întrerupe, să stăm jos și să mă asculți!

„Aveam șaptesprezece ani, când m-afti lăsat sedusă de un om de viață, fără conștiință și rafinat. Era cu cincisprezece ani mai în vârstă ca mine, știa cum să se poarte cu o fetișcană, crescută într-o pașnică familie de funcționari, ca să-i ațâțe simțurile și să aprindă într-însa o pasiune, care trece peste orice piedici și le înlătură. Socoteam ceva de la sine înțeles că mă va lua de soție și, în fața lumii, aveam o încredere oarbă în el; n-am plâns când m-am simțit mamă, ci m-am bucurat și am jubilat, închipuindu-mi că de acum încolo nimic nu mă mai poate despărți de dânsul. Dar lucrurile s-au petrecut altfel. Din clipa aceea, el începu să bată în retragere sub tot felul de pretexte și după câteva săptămâni, dispăru fără urmă. Abia atunci am aflat că avea nevastă și copii și, încă o iubită, pe care o părăsise, ca și pe mine.

„Au trecut săptămâni și luni de zile în care nu mă gândeam decât la sinucidere. Dacă mama mea nu m-ar fi ajutat cu atâta dragoste și bunătate, m-aș fi omorât cu siguranță. Tata nu trebuia să afle nimic, am fost trimisă la o rudă a mamei, sub anumite pretexte și acolo am născut copilul; era o fetiță, pe care n-am putut s-o cresc, și am fost nevoită s-o dau unei doici, la țară. Astăzi copila mea are cinci ani, trebuie s-o țin departe de mine, ea nu știe de existența mea, singurul lucru ce-1 pot face este să trimit mulți bani părinților ei adoptivi, care sunt oameni simpli și de treabă, ca s-o îngrijească pe mica mea Grete cât se poate mai bine.

Dora plângea încetișor, Fatty se reculese repede și îi prinse iar mâna.

— Ei, și aceasta să ți-o iau în nume de rău? Ce idee! O s-o luăm pe fetiță la noi, vom spune că e surioara dumitale și gata. Iar dacă cineva va cuteza să se îndoiască, îi voi frânge oasele!

Dora își trase mâna.

— Nu, Fred, nu ştii încă tot. Ascultă-mă mai departe! Locuiam, cum spuneam, la părinţii mei, eram plină de ură împotriva bărbaţilor, disperată, rănită, nenorocită și... cu simțurile biciuite! Dumneata ești bărbat și nu poţi să înțelegi bine. Și nici eu nu sunt în stare să-ţi explic, vreau numai să-ţi spun că abia atunci am devenit rea și desfrânată și că mă dădeam oricărui bărbat care îmi plăcea! Timp de doi ani mi-am schimbat amanţii, cum își schimbă o femeie bogată mănușile, până când m-a apucat dezgustul de mine însumi. Și am luat destul veronal ca să mor. Dar se vede că sunt foarte rezistentă, căci n-am murit. Apoi ai venit dumneata și m-ai angajat ca damă de companie pentru Franzi și acum iată-mă aci, istorisindu-ţi povestea tristă a vieții mele. Spune drept, mister Holme, mai vrei să mă iei de soție? Vezi că nu răspunzi? Ai dreptate, fiindcă unde e bărbatul onorabil, care se poate însura cu o femeie, ştiind că în braţele lui ar fi năpădită de amintirea altor zeci de bărbaţi? Așa, și acum să nu mai vorbim despre asta, să-mi rămâi un bun și drag prieten, asta e mai mult decât pot aștepta și pretinde. Să mergem la ștrand, yachtul va acosta în curând. Să fim veseli și să ne fabricăm o bowle cu șampanie prohibită.

Râzând, Dora pomi repede înainte, urmată de Fred, care nu mai zicea nimic.

Capitolul 2

O serbare americană

Ziua de 4 iulie, aniversarea declarării independenţei Americii de Nord, este cea mai mare sărbătoare naţională în Statele Unite. E serbată de tineri şi bătrâni, de bogaţi şi săraci, cu mare tămbălău.

În localitatea de elită Newport, lucrurile se petrec mai liniştit; acolo lumea se mulţumeşte să organizeze serbări în grădinile vilelor.

Serbarea cea mai de seamă în anul acesta avu loc în castelul Garrick. Urmând unei inspiraţii subite, Garrick hotărâse să dea o recepţie, cum rareori şi-o îngăduie chiar miliardarii. Trei sute de persoane fură invitate, patru orchestre, cel mai renumit artist italian în mânuirea artificiilor fusese angajat şi bucătarii francezi, aduşi din NewYork, primiră ordinul să prepare un banchet compus din optsprezece feluri.

Garrick spuse nevestei sale, într-o clipă de bună dispoziţie:

— Unei serbări de grădină la Viena i-o datorez pe soţia mea şi acum vreau să-i aducă aminte, cu un an mai târziu, de ziua în care micuţa cusătoreasă de păpuşi a luat premiul de frumuseţe.

Franzi primi resemnată sărutarea lui pe frunte şi zâmbi uşor.

Odată, într-un moment de împăcare şi de patimă, Henry îi făgăduise că va pleca cu dânsa la vară la Viena. De atunci nu mai amintise nimic despre asta.

Serbarea era în toi. Pe mare, în parc, în văzduh, din sute de aeroplane, ţâşneau focurile de artificii, răsunau salvele de armă, muzica intona imnuri, se ţineau toasturi, iar „stelele** angajate pentru reprezentaţie erau aplaudate cu entuziasm.

Franzi şedea pe terasă într-un cerc de admiratori, ascultând complimentele lor dulcege, pe care totuşi nu le auzea pentru că gândurile ei zburau dincolo de Ocean, la Viena ei săracă şi iubită, în care răbdase de foame, plânsese şi visase la un viitor necunoscut.

Fred se plimba pe plajă cu Dora şi mugetul mării întrecea puţinele vorbe pe care le rosteau. Fatty era trist cum nu fusese niciodată în viaţa lui. Simţea că o iubeşte pe Dora din toate fibrele căptuşite cu grăsime ale inimii lui, dar, pe de altă parte, simţea că trecutul Dorei se interpune între el şi ea. Se simţea copleşit de milă şi emoţie când o privea cu coada ochiului şi vedea că ochii ei căprui, inteligenţi, şi-au pierdut strălucirea şi că în jurul

gurii i s-au format două cute. I se părea că de Dora îl desparte numai o punte îngustă, dar că puntea aceasta e ruptă la mijloc.

Henry Garrick, stăpânul casei, ședea singur cu Lilian Mervil într-un pavilion din parc și vorbeau despre Frances. Henry se învinovățea de neglijență față de Frances, care suferea din pricina aceasta.

— Ce e drept, eu nu sunt bărbatul care să dea ajutor nevestei la tors. Frances suferă din pricină că nu-i pot consacra decât ici, colo câte o oră liberă, ea nu pricepe lupta mea și lumea în care mă rotesc. Îmi pare foarte rău pentru dânsa, fiindcă o iubesc din toată inima. Ei i-ar fi trebuit un bărbat mai liniștit, mai mulțumit, mai puțin ambițios ca mine.

— Așa este interveni Lilian, repede tovarășul de viață trebuie ales dintr-un mediu nu prea străin! Micuța și frumoasa ta nevastă s-ar fi simțit mult mai fericită, dacă s-ar fi măritat cu un negustor bogat. Însă tempo-ul lumii și al vieții tale îi rămâne străin, ea ne urăște pe toți, urăște bogăția ta, ambiția ta pentru că nu se poate ține în ritm cu ele. Când eram mică, am avut o prietenă, care știa să stea cu capul în jos și să umble în mâini. Și pentru că nu eram în stare s-o fac și eu la fel, începusem s-o urăsc. Tot așa se întâmplă cu atitudinea Francesei față de noi. Și aci stă ascunsă primejdia care vă amenință pe amândoi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— E foarte simplu. Prin contrast, ea va cădea într-o bună zi în brațele primului Don Juan, care o va compătimi ca pe o femeie neînțeleasă și îi va trage clopotele. Biată Frances! Eu cred, că și astăzi dacă ar putea să plece la Viena cu o sută: de mii de dolari și să se mărite acolo cu un mic burghez așezat, ar fi cea mai fericită dintre femei.

Henry își mușcă buzele, neplăcut impresionat. Simțea că vorbele acestea cuprind un grăunte de adevăr, dar nu Voia să recunoască. Spuse cam în silă:

— Frances e prea cinstită, ca să mă înșele vreodată, și-apoi cred că ea mă iubește cu adevărat pe mine, și nu bogăția mea. De aceea suferă.

Lilian triumfa în ascuns. Simțea că vorbele ei au prins rădăcini. O împrejurare favorabilă și ea ar câștiga partida.

Era aproape miezul nopții, când lătrături furioase de câini și un țipăt ascuțit de durere întrerupseseră veselia petrecerii. Țipătul se repetă, lătratul câinilor se înteți. Musafirii și stăpânul casei alergară în direcția de unde veneau lătrăturile și ajunseră la grilajul înalt de fier, care împrejmuia parcul, în partea care dădea în șosea. Câțiva servitori le ieșiră înainte și-i lămuri:

— Un vagabond a vrut să se cațere pe grilaj, probabil cu scopul de a șterpeli ceva. Însă nu știa că avem niște câini-lup. Nici n-a ajuns în parc și câinii l-au și înhățat și erau gata să-1 sfâșie. Acum zace nemișcat, poate să fie și mort.

— Duceți-1 la poliție, acolo se va stabili cine e! zise Garrick, calm, în timp ce un yankeu cu înfățișarea de taur își exprima satisfacția cu o voce de bas:

— Foarte bine i-a făcut! Dacă cineva îmi trece pragul, fără voia mea, am dreptul să-l împușc ca pe un câine turbat!

Franzi, care venise și ea în fugă, își apăsă inima cu mâna. I se părea că o strânge cineva de gât și ura împotriva acestor oameni îmbuibați și satisfăcuți de sine îi aduse sângele în obraji. Se adresă unuia din servitori, cu glas tare, energic:

— Johnny, du-mă la omul acela! Eu nu voi tolera să fie scos din casa mea ca muribund!

Asistenții fură mirați, Henry era mulțumit, pentru că îi plăcu energia soției sale. Fred o însoți pe Franzi și se duse cu ea după servitor, până la locul unde se întâmplase nenorocirea.

Galben ca ceara, într-un lac de sânge, un om slab zăcea întins în iarbă, adulmecat de cei doi câini, care l-ar fi înhățat din nou dacă n-ar fi fost ținuți în lanț.

Era întuneric în locul acela, se vedea numai silueta, fața palidă, și lacul de sânge. Fred aprinse un chibrit și ținu flacăra mică deasupra capului vagabondului.

În aceeași clipă scoțând un țipăt ascuțit: „Rolf“! Franzi, se aruncă asupra străinului, care deschise ochii, zâmbi și căzu din nou în nesimțire.

— Frances, ce înseamnă asta? întrebă Garrick, ajutând-o pe soția lui să se ridice de jos.

Franzi răspunse printre suspine:

— Este Rolf Hormann, prietenul meu din tinerețe, Fred îl cunoaște bine, e un băiat bun, cuminte, și acum l-au sfâșiat câinii...

Cu trupul drept, Franzi urmă cu glas rece, poruncitor:...

— Doresc să mi se aducă imediat uh medic, iar bolnavul să fie transportat într-una din camerele de musafiri!

Murmure, senzație, exclamații de mirare.

Garrick însă era iar stăpân pe situație.

— Un prieten din tinerețe al soției mele, prin urmare e prietenul și musafirul meu binevenit! Restul se va lămuri, desigur în curând!

Incidentul acesta puse capăt serbării. Aeroplanele vâjâiră în văzduh, automobilele goniră pe șosea, peste puțin se făcu liniște în parc și în castel.

Franzi stătea lângă patul lui Rolf, în timp ce medicul și sora de caritate îi îngrijeau rănile.

— Nu e nici o primejdie, declară medicul în cele din urmă.

— O mușcătură adâncă în partea dreaptă a pieptului, o a doua la șold, a treia sub coapsa. Însă nici una nu e mortală. Bietul tânăr va fi însă nevoit -să stea vreo două săptămâni în spital. Voi da ordinele necesare pentru transportarea lui.

— Nu, zise Franzi va rămâne aici până va fi vindecat.

A doua zi dimineață, Rolf se trezi, avea puțină febră, dar dureri nu prea mari. Se uită mirat în jurul său, fără să priceapă unde se află, cum de ajunsese aci. Sora de caritate se duse repede s-o anunțe pe doamna Garrick, că s-a deșteptat bolnavul, așa cum îi poruncise ea. Franzi îngenunchie la patul lui, puse mâna ei rece pe fruntea fierbinte a prietenului ei și zise încet, cu blândețe:

— Rolf, dragul meu, cum ai ajuns aici? Nu mă mai recunoști? Eu sunt, Franzi Lehner!

Apoi începură să povestească și Rolf îi explică, zâmbind fericit, de unde vine și cum de-a ajuns acolo.

Dacă ai ști... mi-era așa dor de tine! Nu te supăra, știu că ești măritată și că ai devenit cea mai distinsă femeie din lume. Dar toate acestea nu m-au împiedicat să-mi fie dor de tine, nu e așa? Nu e un păcat! Și afară de asta, la Viena viața e foarte grea, e mai rău decât se poate descrie. Numai șomaj și solicitanți de posturi, traiul scump și falimente cu duiumul, într-un cuvânt ruină pe toată linia. Prin urmare dorul, lipsa de câștig și nici-o perspectivă pentru viitor... până când, într-o zi, am adunat câțiva gologani, am pornit cu un tren personal în clasa treia .până la Triest și acolo m-am rugat și m-am milogit atâta de căpitanul vaporului „Marta Washington^, până ce m-a primit la bord ca să ajut la curățatul cartofilor. Pe drum m-am împrietenit cu marinarii, pe care i-am pictat gratuit, așa încât, ajunși la New-York, ei m-au debarcat pe ascuns, deși n-aveam viza americană.

„Am sosit acum patrusprezece zile cu un dolar în buzunar si am început să te caut. Când am văzut palatuî tău, m-a apucat amețeala. Voiam să te văd

și să te rog să-mi procuri o slujbă undeva, dar tu erai plecată și a fost foarte greu să aflu unde te afli. Știi că eu nu știu o boabă englezească, și-apoi eram îmbrăcat ca vai de lume!

„Ce era de făcut? Să-ți fi scris? Mi-ai fi trimis bani și eu n-aș fi primit. Apoi mi-era grozav de dor de tine. Voiam să te văd și să-ți vorbesc cu orice preț. Așa că am luat-o la picior și am străbătut pe jos aceste câteva sute de kilometri până aici.

„Drumul a durat paisprezece zile. Mă opream la casa câte unui fermier, îi arătam cutia cu vopsele și mapa, prin semne îi explicam că în schimbul unui adăpost și al hranei, sunt gata să fac portretul lui și al întregii familii.

„Mi-a mers destul de bine, n-am fost nevoit să rabd de foame și am găsit adăpost, însă cizmele mele n-au rezistat și ș-au prefăcut în zdrențe.

„Astă-seară, târziu, am sosit la Newport și am văzut că la voi e petrecere mare. Ore întregi am stat la gard și am admirat focurile de artificii și musafirii simandicoși. Numai pe tine nu te vedeam. Până când, deodată te-am zărit aproape de mine, în tovărășia a doi domni.

„Atunci n-am mai avut răbdare. M-am dus la poartă, am sunat și am cerut să fiu lăsat înăuntru. Insă portarul cel negru nu m-a înțeles, m-a luat drept un vagabond și mi-a dat un ghiont, de m-am clătinat.

„Vroiam și trebuia să-ți vorbesc. Ei, mi-am zis eu, dacă nu pot intra pe poartă, atunci încerc în alt chip și am început să mă cațăr pe grilaj. Când ajunsei sus, cu un picior înăuntru, cu celălalt afară, doi câini mari se năpustiră asupra mea lătrând îngrozitor. Ce s-a întâmplat în urmă, nu mai știu. Și acum iată-mă în odaia asta frumoasă, tu stai lângă patul meu și desigur că ești foarte supărată pe mine.

Franziei îi curgeau lacrimi pe obraji.

— Nu, dragă Rolf, nu sunt deloc supărată; dimpotrivă, mă bucur mult că ești aici. O să te îngrijesc până te vei însănătoși și pe urmă rămâi în America și o să devii un pictor celebru, bogat.

Rolf râdea de bucurie, ca un copil. Apoi deveni grav:

— Dar bărbatul tău? Ce va spune?

— Henry e un om distins și bun la inimă. Îi vom povesti tot și el te va ajuta bucuros. x

Rolf adormi. Franzi îl lăsă în paza surorii de caritate și se duse la soțul ei, care era gata să se urce în aeroplan ca să plece la New-York, însoțit de Fred.

Franzi îi istorisi repede odiseea prietenului ei. Fred dădu din cap, aprobându-o.

— Ce băiat bun! Să-1 ajutăm să ajungă la o situație independentă.

Figura lui Garrick rămase imobilă. Mila șigelozia se luptau în sufletul lui, fără ca dânsul să exteriorizeze ceva. Cavalerismul său învinse.

— Fă cum crezi tu că e bine, Frances! Prietenul tău, e firește, și prietenul meu. Bineînțeles că tânărul pictor se află acum și sub protecția mea! Ceea ce mă necăjește e că scumpele noastre ziare vor avea din nou material de senzație.

Adânc mișcată, Franzi îl îmbrățișă pe soțul ei și își lipi căpșorul blond de pieptul lui. El se aplecă înduioșat și o sărută pe frunte.

Avusese dreptate. Ziarele publicară reportaje senzaționale asupra întâmplării și un impresar ingenios făcu din aceasta o melodramă mișcătoare.

Garrick însă se ținea tot mai mult la distanță de soția lui, și se întâmpla să nu mai vină la Newport nici duminica. Și când venea și vedea cum Franzi, în tovărășia prietenului ei convalescent, devenea iar fetița voioasă și simplă de altă dată, simțea o împunsătură în inimă și își dădea seama că ființa aceasta drăgălașă se înstrăinează tot mai mult de dânsul...

Capitolul 3

Franzi pleacă la Viena

Pictorul vienez făcu o carieră frumoasă în America. Povestea lui senzațională atrăsese atenția asupra lui, excitând fantezia americancelor și, afară de asta, mai era și faptul că Franzi îl introdusese în cercul ei.

În septembrie, când Newportul se golește și începe din nou sezonul la New-York, Rolf Hormann fu în stare să aranjeze o mică expoziție de pictură cu operele lui proprii, în cel mai mare salon de artă din New-York. Această expoziție fu foarte remarcată și presa o primi în mod cât se poate de favorabil. De atunci primea mai multe comenzi decât putea să facă și era pe calea cea mai bună de a deveni portretistul cel mai căutat.

Abia își instalase, cu ajutorul lui Garrick, un atelier frumos, când o fată de miliardar îi ceru să-i facă portretul. Era Cissy O'Grady, fiica unui fabricant de săpunuri multimilionar, o fată frumoasă ca o zână, excentrică, de nouăsprezece ani, gata la orice extravaganță, fără să se vorbească rău de ea. Cissy se lăsă pictată de Rolf aproape în pielea goală, nu purta, când poza, decât un văl alb, des, din care răsărea cu partea de sus a corpului, până la piept, goală, ca dintr-un nor.

Rolf ar fi putut să termine portretul în patru ședințe, dar nu vroia. Așa că ea poza zilnic, de trei săptămâni, și nici pe el nici pe ea aceste ședințe nu-i oboseau. În timpul pozei, ea îl învăța englezește, râdea de accentul lui și se bucura de progresele ce le făcea.

Mai tot timpul liber Rolf și-l petrecea cu Franzi. Se ducea cu ea la plimbare, o însoțea la teatru și la cinematograf, venea adesea la masă și încet, încet, înnodară din nou vechea lor prietenie frățească de odinioară.

Garrick observă acest lucru și-i dădu o interpretare greșită. El era convins că soția lui nu-1 înșeală, dar era tot atât de sigur că îl iubește pe camaradul din tinerețe. Și gândul acesta îl chinuia pe omul acesta dominator, sigur de sine, și-1 făcea și mai aspru, și mai închis la fire. Obișnuit să clarifice și cea mai grea și mai încâlcită dintre situații, se frământă până găsi o soluție, la sfârșitul toamnei. Întâmplarea făcu să fie odată la birou cu Lilian care venise să-1 consulte într-o chestiune de afaceri și cu Fred. Veni vorba despre tânărul pictor și Lilian făcu o aluzie răutăcioasă. Garrick se ridică de pe scaun, se duse la fereastră, se uită la mulțimea care forfotea în stradă, își aduse aminte de noaptea aceea, cu vreo doi ani înainte, când stătuse la fereastra odăii lui și privind în stradă luase hotărârea să plină capăt

singurătății sale. Plin de amărăciune, îi veni în minte că azi e din nou singur, își zise că e osândit la o veșnică singurătate, și luă o hotărâre bruscă.

Se apropie de Fred și Lilian și zise, calm și potolit:

— Vreau să pun capăt acestei situații! Nu vreau să joc nici rolul unui bărbat înșelat, nici acela al unui pașă crud. Frances îl iubește pe tânărul acesta, eu nu vreau să-i stau în cale. Voi face în așa fel, ca să-1 ia.

Fred tresări îngrozit, pe când Lilian se silea să-și ascundă bucuria.

Garrick urmă:

— Francesei îi e dor de Viena în tot cazul. O voi trimite deci în orașul ei natal și când va fi acolo, îi voi scrie ca să nu se mai întoarcă, vom divorța, și după aceea ea se va putea căsători cu pictorul. Firește că voi căuta să le asigur viitorul la amândoi.

Cu sudoarea curgându-i șiroaie pe frunte, Fred bătu cu pumnul în masă.

— Te înșeli amarnic! Frances nu-i femeia care să se lase asigurată de ex-soțul ei! E o nebunie tot ce spui, soția ta e ființa cea mai cinstită și mai cuminte de pe fața pământului, ea ți-ar fi spus-o de mult, dacă l-ar fi iubit pe acest fluieră-vânt vienez, și n-o să vrea să divorțeze de tine.

Lilian, simțind că în acest minut se decide poate și soarta ei, apucă mâna lui Garrick, o strânse cu putere și zise:

— Sărman prieten, ce îngrozitor e! Mister Holme vede lucrurile cu totul greșit. Bineînțeles că Frances îl iubește pe pictor și chiar dacă până azi nu te-a înșelat, asta tot se va întâmpla mai curând sau mai târziu. Și dacă nu... atunci va deveni lângă tine o femeie isterică, necăjită, ceea ce ție desigur nu-ți va plăcea. Însă într-o privință Holme are dreptate: ea nu va voi să divorțeze de tine, fiindcă nici-o femeie, nici cea mai bună din lume, n-ar vrea să schimbe de bună voie bogăția, măreția, situația aceasta, cu o viață de mică burgheză.

Fred înghiți o înjurătură și ar fi strâns-o fără remușcare de gât pe femeia aceasta, pe care o ura. Garrick stătu numai o clipă la îndoială, apoi zise:

— Voi ține socoteală de părerile voastre. Chiar la plecare voi aviza pentru Frances la o bancă vieneză o sumă atât.de mare, încât să-i‘ constituie o avere sigură în împrejurările de acolo, afară de asta o voi face să creadă că nu mai sunt bogat. Îi voi scrie că niște speculații nenorocite m-au făcut să pierd cea mai mare parte din avere și că mă văd silit să duc de aci înainte un trai modest, bineînțeles că voi trebuie să-mi păstrați secretul.

Şi le ceru, lui Fred şi Lilianei, să declare pe cuvânt de onoare că nu-1 vor trăda.

A doua zi, Garrick începu să-şi pună planul în aplicare. O rugă pe Franzi la telefon să-1 viziteze la birou, apoi îi spuse cu un aer nepăsător:

— Am de studiat o afacere foarte importantă, încât voi fi silit să te lipsesc de tovărăşia mea şi mai mult decât de obicei. De aceea aş fi de părere să întreprinzi acum voiajul la Viena, pe care ţi l-am făgăduit de mult. Dacă planurile mele reuşesc, te voi urma şi eu peste câteva săptămâni. Ia-o cu tine şi pe prietena ta Dora, şi distraţi-vă cât mai bine. Vei primi de la mine un acreditiv la bancă de peste o jumătate de milion de dolari, ceea ce în valuta austriacă este o avere însemnată. Treizeci şi cinci de miliarde de coroane şi din dobânzi ai putea să trăieşti admirabil la Viena. Afară de asta vei primi, fireşte, sume importante pentru cheltuielile de voiaj.

Franzi se înroşi de bucurie.

— Ce bun şi drăguţ eşti, Henry! Dar dacă vrei să mă faci cu adevărat fericită, făgăduieşte-mi că vei veni şi tu la Viena!

Garrick se sili să surâdă. Toate femeile sunt comediante, Frances la fel ca celelalte. Totuşi, resimţi o durere aproape fizică, replicându-i:

— Nu, Frances, nu-ţi pot da cuvântul de onoare. Depinde de împrejurări. Trebuie să ştii că pun la cale nişte afaceri uriaşe. Dar ştii ceva? Ia-1 pe tânărul tău prieten cu tine, cu acest prilej va face în Europa studiile dorite, perfecţionându-se la Roma şi Paris.

Franzi îşi muşcă buzele. Bărbatul ei nu mai era gelos, asta era limpede. Răspunse cu răceală:

— N-ar fi o idee rea! Şi când aş putea să plec?

— Joia viitoare, deci peste trei zile, pleacă vaporul „Imperator“ la Hamburg. M-am interesat pentru tine şi Dora ar mai fi un apartament liber şi prietenul tău va găsi desigur, o cabină liberă.

Dora primi vestea plecării la Viena cu un amestec de sentimente, Rolf rămase uimit şi fu foarte încurcat, când Franzi îl îndemnă să plece cu ele.

— Aş pleca foarte bucuros, fireşte, aş fi fericit, dar ştii tu... tocmai acum, portretul domnişoarei Cissy O’Grady nu e încă gata...

Franzi râse cu plăcere.

— Ce ştrengar eşti! De ce nu-mi spui adevărul, că te-ai îndrăgostit de Miss Cissy? Aşa e că am ghicit? Ce băiat prost, uite că se înroşeşte ca o fată

de pension! Rămâi aici, dragă Rolf, vezi s-o cucerești pe Cissy, eu m-aș bucura din toată inima de norocul tău.

Când își luă adio de la Franzi, Fred fu foarte emoţionat; când se despărţi însă de Dora, se întristă de-a binelea.

Garrick o sărută pe soţia lui cu un aer grav și stăpânit, giganticul vapor ridică ancora, orchestra de pe bord intonă o veche arie populară: *„ Trebuie oare să plec la oraș“?,* fluturări de batistă, un ultim semn de adio și Franzi căzu de gâtul prietenei plângând cu sughiţuri și se rugă în gând:

— Dumnezeule sfinte, fă ca bărbatul meu să vină cât mai repede după mine!

Capitolul 4

Scrisoarea de despărțire

Primele zile la Viena trecură pentru Franzi ca, în vis. Locuia cu Dora la Hotelul Bristol, unde locuise și Fred pe vremuri și mereu se întreba dacă e adevărat, dacă ea, neînsemnata cusătoreasă de păpuși, e azi într-adevăr americana distinsă și bogată.

Primul ei drum fu la casa proletară din Ottakring. Duse părinților lui Hormann complimente și cadouri de la Rolf, care de altfel le trimitea regulat sume însemnate. Pe urmă, cu inima zvâcnindu-i de emoție, intră în mica locuință, unde își petrecuse anii copilăriei și adolescenței. Acum locuia acolo o familie de proletari cu patru copii, bărbatul n-avea ocupație, femeia era istovită și slabă, nici unul din copii nu era în stare să-și câștige pâinea; foamea, deznădejdea, nevoile se încuibaseră acolo.

Franzi le apăru bieților oameni ca un înger salvator, ea dădu femeii un milion și, puțin după aceea, apărură ceilalți locatari ai casei, care-o cunoscuseră pe Franzi ca fetiță mică, cu bucle blonde, iar mai târziu ca o harnică muncitoare și o iubiseră.

Franzi, care se îmbrăcase foarte simplu, se feri să vorbească despre bogăția ei, le povesti numai de casele mari și viața agitată a New-Yorkului, și când le spuse că dincolo de Ocean oricine muncește își câștigă pâinea și că șomerii nu trebuie să-și piardă nădejdea, pentru că țara oferă mii de posibilități, se făcu tăcere în odaia plină de oameni, se auzea numai oftatul mamelor și al taților, care nu știau cum să scape de mizerie.

Franzi își dădu seama curând că tot ce făcea ea ca să aline nevoile și suferințele, era ca o picătură de apă pe o piatră fierbinte. Nici nu trecură două săptămâni că Franzi și ridicase jumătate din depunerea de la bancă, iar mizeria din Viena nu fusese ameliorată nici cât negru sub unghie.

Franzi îl anunțase telegrafic pe soțul ei că a sosit cu bine la Viena și primise o telegramă de la dânsul că și el se află bine. Și acum trecea o zi după alta și ea nu primea nici-o scrisoare de la el. După o săptămână începu să fie serios îngrijorată, îi telegrafie din nou și primi laconicul răspuns: „Expediat scrisoare“. .

După paisprezece zile, ea primi scrisoarea, învârtea plicul în mâini, neîndrăznind să-1 deschidă, o teamă nelămurită o stăpânea. În cele din urmă deschise plicul, scoase scrisoarea și o citi, în timp ce literele drepte, voluntare și energice îi jucau înaintea ochilor:

„ Dragă Frances, când vei avea scrisoarea aceasta în mână, multe se vor fi schimbat. Eu nu mai sunt cel mai bogat om din lume, cum mi se zicea până acum, nu mai sunt măcar bogat, ci un om scăpătat. Speculaţia, despre careţi-am vorbit, a dat greş, mi-am pierdut averea, sunt pe cale să lichidez tot ce posed şi să mă retrag din afaceri, ducând un trai modest.

Ţie îţi redau libertatea şi te rog să nu te mai întorci în America. Tu şi America.., sunteţi în orice caz două noţiuni, care se exclud una pe alta. Din fericire, ţi-arn dat la plecare o avere frumoasă, aşa că vei putea trăi fără griji în oraşul 'tău. După ce se va pronunţa divorţul între noi, te vei putea mărita cu prietenul tău din copilărie şi sper că în această a doua căsnicie vei găsi fericirea, pe care eu, cu toată bogăţia mea, nu ţi-am putut-o oferi. Ştiu că am pierdut de mult dragostea ta, probabil că numai din vina mea, pentru că n-am fost în stare să renunţ de dragul tău la goana după glorie şi bani. Când am văzut un pericol în Upton Waring, am putut să-l înlătur, când ai fost pe punctul de a te îndrăgosti de Douglas, am putut să-l demasc ca excroc,... faţă însă de dragostea ta din tinereţe n-am avut nici-o putere. Păstrează-mi o bună amintire, cum voi păstra şi eu pentru tine. Consulatul american din Viena va face demersurile necesare pentru desfacerea căsătoriei noastre. Ultima mea rugăminte este ca să nu vorbeşti cu nimeni de prăbuşirea mea,' căci altfel mi-ar fi închisă calea spre o retragere onorabilă. Dacă falimentul meu s-ar afla prea de timpuriu, aş avea de suportat urmări foarte grave.

Şi acum, rămâi cu bine şi păşeşte cu bucurie pe calea unui viitor alături de bărbatul, care îţi datorează existenţa şi va şti să preţuiască frumuseţea şi bunătatea ta mai bine ca mine".

Scrisoarea îi alunecă din mâini. Nu mai avea o picătură de sânge în obraji, rămase cu privirea aţintită în gol, suferea atât de cumplit, că nu mai ştia pe ce lume e. Până când o dorinţă nemărginită, un gând, un dor se preciză în mintea ei:

— Trebuie să plec la Henry, la soţul meu, să fiu alături de dânsul!

Reciti scrisoarea, şi când ajunse la pasajul unde îi scria că se va retrage din afaceri ca să ducă o viaţă modestă, începu să râdă printre lacrimi, să suspine de bucurie.

O viaţă modestă... da, o viaţă ca asta ar vrea să ducă alături de soţul ei iubit! Franzi se ridică grăbită şi o chemă pe Dora.

— Dora, nu mă întreba nimic, n-am voie să spun nimic. Dar trebuie să ne întoarcem la NewYork cât mai repede. Trebuie să mă întorc la bărbatul meu, Dora!

Mica femeie blondă dădu dovadă de o energic nebănuită.

Chemă la telefon compania (’ook. Piimul vapor expres pleca a doua zi de la (lierbomg

Împachetară câteva lucruri într u valiză de mână, restul îl lăsară în păstrare la hulei, şi rele două femei plecară cu automobilul la aerodromul Aspern.

Franzi tremura din tot trupul de nerăbdare. Numai de-ar. merge totul strună, să’prindă vapo rul! Atunci ar putea să fie peste şapte zile la NewYork.

Strânse cu putere mica poşetă, în care avea bijuteriile ei. Un sfert de milion de dolari mai rămăsese la banca din Viena, bijuteriile, perlele, smaraldul... reprezentau o avere. Destul, pentru ca să poată duce cu Henry un trai confortabil şi fericit.

Vântul era favorabil, avionul zbură repede şi ajunse la Mtinchen în mai puţin de două ore. Seara ajunseră la Strassbourg şi a doua zi, plecară cu aeroplanul la Paris. Totul se petrecu în conformitate cu programul. La prânz, cele două prietene erau îmbarcate pe vaporul „Majestic“. Nu-şi mai rezervaseră apartamente cu salon şi cabinet de baie, ci o simplă cabină de clasa întâi.

— Trebuie să fac economie, declară Franzi solemn şi misterios, încât confuzia Dorei crescu şi mai mult.

Capitolul 6

Cea mai frumoasă și mai bună femeie din lume

Era o seară umedă și urâtă de noiembrie, care învăluia tot New-Yorkul într-o ceață murdară, cenușie.

Garrick se plimba încolo și încoace în cabinetul său somptuos din palatul de pe Riverside Drive și își apăsa cu degetele tâmplele zvâcninde ca sub loviturile unor ciocane.

Era obosit, plictisit, și pentru prima dată în viața lui simțea o paralizie a oricărei energii, indiferență de tot ce se petrecea în jurul său.

Se duse la fereastră și urmări, cu gândul în altă parte, luminile roșii ale vapoarelor de pe Hudson.

— Acum șase, șapte zile, Frances trebuie să fi primit scrisoarea mea de despărțire, își zise el. Pare că a primit-o cu liniște, poate chiar cu bucurie. Eu, ca un dobitoc, tot am sperat în subconștientul meu că-mi va telegrafia, că va protesta împotriva despărțirii. Dar de ce ar fi făcut-o? Ce am însemnat eu pentru dânsa? Nimic altceva decât o mașină de fabricat bani! Nu amantul, nu soțul duios, ci numai bărbatul, care a copleșit-o cu bogății și încolo nu mai vrea nimic de la dânsa! La ce bun, în definitiv, goana asta nebună după tot mai multe milioane? Acum am treizeci și opt de ani, am depășit culmea vieții și sunt mai singur ca înainte!

Garrick întinse brațele.

Frances, copil dulce și frumos, de ce te-am lăsat să pleci? Nu sunt eu destul de tare ca să înving dragostea ta pentru prietenul din tinerețe, nu sunt oare destul de bărbat, ca să te leg atât de mult de mine, încât să nu-ți mai pese de nimeni altul? Voi găsi vreodată o femeie mai drăguță, mai cinstită, mai bună ca tine? Nu mă voi gândi oare la tine de câte ori voi strânge în brațe altă femeie?

Garrick luă o scrisoare de pe masă'; Hârtie violetă, parfumată, cu un parfum greu și înecăcios. De la Lilian... „în singurătatea ta... cea mai fidelă prietenă... În adâncul inimii am fost totdeauna a ta... fetița aceea simplă... tu ai nevoie de o femeie întreagă, care cunoaște viața...“

Garrick scrâșni din dinți, rupse scrisoarea și aruncă bucățile la coș.

Se auzi un duduit de motor, apoi se făcu liniște.

Pași, murmur de voci, ușa fu dată în lături. Și în odaie irupse o ființă blondă, cu fața palidă, luminată de doi ochi mari, albaștri.

— Henry, Henry al meu!

Se aruncă plângând la pieptul lui și bărbatul, care nici când fusese copil nu plânsese, își amestecă lacrimile cu ale ei, o strânse la piept cu atâta putere, de parcă s-ar fi temut să nu i-o smulgă cineva.

Urmă spovedania lui, mărturisirea întregii înscenări, cuvinte de iertare printre râsete și planșete. Apoi, după ce totul fu lămurit, după ce fiecare cută a sufletului lor fu dezvăluită, Garrick se ridică în picioare și declară pe un ton solemn:

— De acum încolo toate se vor schimba, drăguța mea! De azi înainte îţi aparţin ţie și vieții! Nu mai vreau să devin mai bogat decât sunt, renunţ la goana după dolari, vreau să călătoresc cu tine, să văd lumea, să cunosc sărmana si frumoasa ta Vienă, vreau să mă bucur de viață alături de tine!

Telefonul sună. Henry ridică receptorul și porunci centralei să nu-i mai dea nici-o legătură. Se aduseră telegrame dar el nu le deschise. Un domn din Londra fu anunțat, însă Henry, nu-1 primi. Și veni în sfârșit o noapte, în care două ființe omenești se contopiră cu totul și femeia, într-un strigăt de bucurie, zămisli un copil cu bărbatul pe care-1 iubea...

De Crăciun Henry și Franzi se întoarseră la New-York. Noaptea sfântă o serbară în cerc intim, singurii invitați fură Fred și Dora. Franzi nu primi în dar de la soțul ei briliante și perle, ci numai o hârtie mică, pătrată. Era un cec pentru o sumă enormă, asupra unei bănci din Viena.

— E pentru sărmanii tăi compatrioți, Frances. Trimite cecul primarului din Viena, ca să ajute și să aducă puțină veselie în casele locuitorilor din orașul lui.

Franzi se ridică în picioare, îi șopti la ureche în ce consta darul ei, jar dânsul auzind vestea cea bună, lăsă la o parte gravitatea obișnuită și, de bucurie, începu să sară într-un picior ca un elev. Se va împlini deci dorința lui, neamul Garrick-ilor nu se va stinge.

De la Rolf primiră un buchet de trandafiri roșii și vestea că se logodise cu Cissy O'Grady. O rugă pe Franzi să-1 ierte că nu poate veni, dar desigur că va înțelege și așa mai departe.

Franzi îl iertă și înțelese.

În ungherul de lângă sobă ședeau tăcuți Dora și Fred. Fatty se uita în ochii ei, o apucă de mână și când rămaseră singuri în odaie, zise:

— Dora, am fost un dobitoc și un prost! Ce-mi pasă mie de trecutul tău, de cele ce s-au întâmplat? Eu te văd și te iubesc nu cum ai fost, ci cum ești acum. Și o rog pe Dora de astăzi și nu pe cea de ieri, să devină soția unui

dobitoc grăsun și nesuferit cum sunt eu! Și niciodată, niciodată, asta ți-o jur, nu vom vorbi despre trecut. Vom trăi numai pentru prezent!

În ziua de Anul Nou, cu prilejul unei mese de gală fu anunțată logodna lui Fred cu Dora Horak, iar Garrick ținu un toast, spunând:

— Urez prietenului și colaboratorului meu să aibă parte în căsnicie de o fericire tot atât de mare, ca a mea alături de cea mai frumoasă femeie, care e și cea mai bună din lume!

SFÂRȘIT